·ORANJE-BIBLIOTHEEK·
VOOR
·JONGENS·EN·MEISJES·

Geïllustreerd

De Pleegdochter van den Goochelaar

door

AGATHA

AMSTERDAM VAN HOLKEMA & WARENDORF

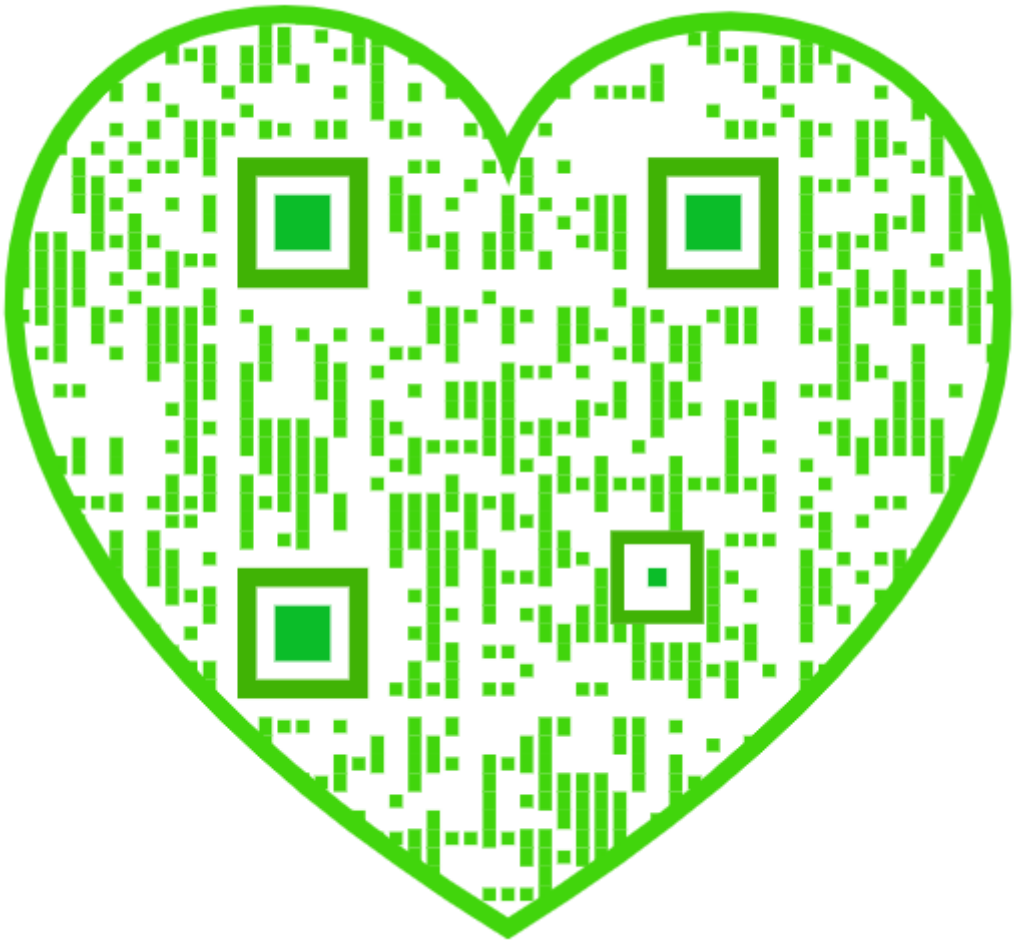

DE PLEEGDOCHTER VAN DEN GOOCHELAAR

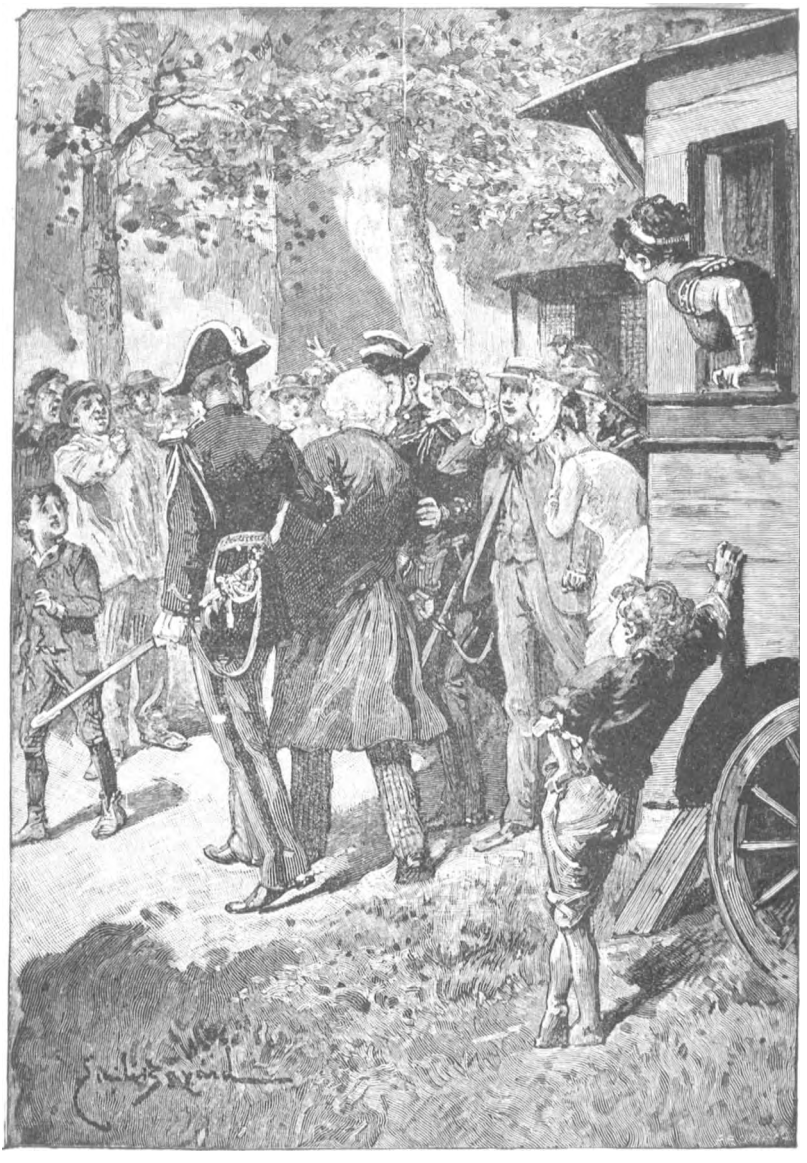

DE ARRESTATIE.

DE PLEEGDOCHTER VAN DEN GOOCHELAAR

NAAR LOUIS ULBACH

DOOR

AGATHA

AMSTERDAM
VAN HOLKEMA & WARENDORF

EERSTE HOOFDSTUK.

De Thuiskomst.

„Groot nieuws, Camilla!" zeide vrouw Benoist, nadat zij met veel moeite het briefje had gelezen, dat de postbode haar eenige minuten geleden bracht.

„O, ik weet het al, Mama komt," riep het kleine meisje dadelijk uit, terwijl er een trek van blijde verrassing op haar gezichtje te lezen was.

„Neen, hartje. Mama komt niet hier, maar gij zult naar Parijs gaan. Zie je, daar staat het. Ik moet je brengen. Ben je nu niet blij?"

„Maar.... Mama zou mij afhalen met dat lieve zusje Julie en mijn broertje Victor, en misschien zou Papa ook wel meekomen."

„Ja, ik had ook gedacht dat het zoo zou gaan, maar dat is nu niet anders."

Camilla dacht een poosje na, toen zeide zij: „moeder Benoist...."

„Nu?"

„Zou Mama heel niet van mij houden? Het was toch vast beloofd dat Mama komen zou."

De vrouw haalde even de schouders op, en zeide

toen meer hardop denkende, dan wel om antwoord te geven aan de kleine vraagster: „och, eigen kinderen gaan natuurlijk voor, niet waar?"

Een dame, die haar dochtertje acht jaar lang bij de min aan huis liet blijven, zonder bijna naar haar om te zien, kon natuurlijk niet zoo heel veel voor dat kind voelen, dat was duidelijk, maar daar moeder Benoist eene van die onnadenkend goedaardige vrouwen was, die de gewoonte had om de kleine kinderen op allerlei manieren te sussen, nam zij nu ook Camilla in hare armen, en vervolgde, op denzelfden toon, waarop zij haar vertelde, toen het kind drie jaar was:

„En wat zullen Maatje en Paatje opkijken, als zij zien dat Camilla zoo'n mooi, lief groot meisje is geworden, en dat zij zulke prachtige zwarte haren heeft, die zoo zacht als zijde zijn. En dan zal Camilla in een mooi bedje slapen en mooie boekjes krijgen, en mooi speelgoed, en dan zal Mama haar mooie kleertjes koopen en...."

Camilla brak het verhaal af; mocht het haar dikwijls genoegen gegeven hebben, zij voelde nu, wellicht voor het eerst, dat zij er veel te oud voor was, en verlangde bij de werkelijkheid te blijven.

„En wanneer gaan we naar Parijs?" vroeg zij.

„Ik zal gauw je kleertjes inpakken, en dan stappen we naar het spoor. Buurvrouw moet dan maar

zoolang op de kinderen passen."

Het pakken vorderde niet veel tijd, want Camilla's garderobe werd slechts voorzien van het allernoodigste, en ze was niet zoo heel veel beter gekleed dan de kinderen der arbeiders, waarmede ze op het pleintje voor het huisje harer gewezen min speelde.

Ook waren de toebereidselen tot de reis spoedig in orde. Moeder Benoist trok haar Zondagspak aan, stelde een beetje orde op hare pleegkinderen, — Parijsche kleinen, die op het land werden gezonden om daar frissche lucht en betere melk te vinden, dan men hun in de groote stad kon bezorgen — en was toen reisvaardig.

„Kijk er nu Saint-Germain nog maar eens goed op aan, Camilla," zeide zij, naar het spoor gaande, „wie weet of ge wel ooit hier terug zult keeren."

„Ik zal altijd aan u denken," beloofde Camilla, wier gemoed een weinig week werd bij de gedachte aan de naderende scheiding.

„Och," sprak de vrouw, „als de kindertjes bij ons weg zijn, vergeten ze ons in den regel gauw genoeg, doch dat is waar, niemand blijft ooit zoo lang als gij gebleven zijt."

„Omdat Mama het maar lastig vond mij thuis te hebben, niet waar?"

„Ja. Och, ik weet het zoo precies niet, maar je

moet denken, je moeder was nog heel jong, toen je Papa stierf, en toen dacht ze dat het goed voor je zou zijn om buiten te wezen, en daarom ben je bij mij gekomen, en ik geloof, dat je het best bij mij gehad hebt, is het niet?"

„O, heel goed," stemde Camilla toe, doch hare gedachten waren te zeer vervuld met de toekomst, dan dat ze langer kon stilstaan bij het leven, dat achter haar lag.

Tal van vragen lagen haar op de lippen, doch de vrouw kon haar weinig antwoord geven op alles wat zij verlangde te weten over de familie, en over de meerdere of mindere hartelijkheid, waarmede zij ontvangen zou worden. Moeder Benoist wist zelve weinig van de familie-omstandigheden van Camilla's ouders; zij had mevrouw Bazine, Camilla's moeder, slechts een paar malen gesproken, en bij die gelegenheid was het haar telkens gebleken dat deze geheel geen hart voor het meisje scheen te hebben. Zij was eene van die ijdele, zelfzuchtige vrouwen, die te veel om zichzelven denken, dan dat er nog plaats in haar hart voor anderen zou overblijven.

Hoe jong Camilla ook nog mocht zijn, ze had al vroeg een sterken indruk gekregen van het onderscheid dat er was, tusschen de vermeende liefde, die hare moeder haar toedroeg in de verhalen harer oude min, en de flets koele belangstelling, waarmede

Mevrouw Bazine haar begroette, als zij eens een harer korte bezoeken in Saint-Germain aflegde.

Hoe meer ze Parijs en het ouderlijke huis naderden, hoe dichter en vertrouwelijker Camilla zich aansloot bij de vrouw, die gedurende acht jaar voor haar gezorgd had.

„Oho, je moet maar niet kinderachtig worden, je zult wel heel spoedig thuis gewend wezen," fluisterde de vrouw, de hand van het kleine meisje een weinig streelende, zonder precies te begrijpen waar Camilla beangst over was. Zij vermoedde niet hoe het kind door een soort van voorgevoel wist, dat er in de ouderlijke woning volstrekt niet naar haar verlangd werd.

Hoe zonderling dit moge klinken, het was toch werkelijk het geval. Dit kwam omdat er eigenlijk voor haar geen sprake kon zijn van een ouderlijke woning, zij had geene ouders meer.

Toen Camilla Villiers nog maar eenige dagen oud was, stierf plotseling hare moeder, en de vader, die geheel verlegen was met het kleine, hulpelooze wichtje, hertrouwde spoedig met een jong meisje van negentien jaren, dat beloofde eene goede moeder voor zijn dochtertje te zullen worden.

Maar met die belofte nam zij het zoo heel nauw niet, zij voelde weinig voor dat kind met die groote donkere oogen, en was recht in haar schik, toen de

min voorstelde, om de kleine mede te nemen naar Saint-Germain, een plaatsje dicht bij Parijs.

„Wat een gelukkige inval," zeide zij tegen haar echtgenoot, „in de buitenlucht zal het kind veel beter groeien en sterker worden, dan hier in de stad mogelijk is.

„Maar buiten ons oog," begon Camilla's vader.

„Ja, dat is jammer, doch daar men de buitenlucht niet naar de stad kan laten komen, is het beter dat het kind die buiten de stad zoekt, en dan.... het is zoo dicht bij. We kunnen telkens gaan kijken, terwijl toch ook die min zoo goed bekend is...."

Dit alles mocht zeer waar zijn, Camilla's vader had liever de kleine bij zich gehouden, en besloot, minstens wekelijks naar haar te gaan kijken, nu het bleek dat de voorgestelde maatregel toch werkelijk verstandig was. Doch hij kon zijn plan niet volvoeren: kort na het vertrek van de kleine Camilla naar Saint-Germain werd hij ziek en stierf.

Zoo was dan Camilla feitelijk een weesje, want al hertrouwde mevrouw de weduwe Villiers een jaar later met den heer Bazine, en al heetten deze haar ouders, eigenlijk was zij hun beiden vreemd. Er werd dan ook weinig aan haar gedacht, en geheel niet naar haar verlangd. Ofschoon de tijd al lang om was, waarop andere Parijsche ouders hunne kinderen bij de zoogster lieten blijven, zocht en vond

mevrouw Bazine allerlei voorwendsels om Camilla gedurig nog maar een jaar buiten te laten.

Inmiddels had deze dame zelve twee kinderen gekregen, een jongen en een meisje, die zij door onverstand en overdreven zorgen op allerlei wijzen bedierf. Af en toe ried de heer Bazine zijn vrouw wel eens om de kinderen niet zoo onverstandig in alles toe te geven, doch hij had drukke zaken en zijn kantoor buitenshuis, zoodat hij betrekkelijk weinig deelnam aan het huiselijk leven. Eens op een dag echter, toen hij zag hoe ongezeggelijk zijn tweetal was, en hoe weinig zij zich stoorden aan hunne moeder, zeide hij: „ik geloof dat het niet kwaad voor hen zou zijn, als we Camilla thuis lieten komen."

Mevrouw Bazine mompelde iets van den last, dien „dat vreemde kind" haar zou geven.

„Maar ze kan daar toch niet altijd blijven, en dient eens onder betere leiding te komen. Hoe oud is zij nu al?"

Mevrouw Bazine wist het niet precies, doch zou het eens nakijken. Zij hoopte dat haar echtgenoot niet verder over Camilla zou spreken, en dat alles nog maar een poosje zou blijven, zooals het was, doch nu deze er over was begonnen te denken, hield hij voet bij stuk, en drong er bij zijn vrouw op aan, dat zij den dag zou bepalen, waarop het dochtertje thuis moest komen. „Ook tegenover vrien-

den en kennissen zijn wij niet verantwoord, wanneer we het meisje als een boerenkind laten opgroeien," zeide hij, „ze moet althans eens voor een poos thuis komen; gaat het niet — welnu, dan zijn er andere maatregelen te beramen, maar deze toestand mag niet bestendigd worden, en heeft al te lang geduurd. Gij gaat haar toch zelve afhalen? ge kunt dan meteen de laatste afrekening in orde brengen, het geld ligt gereed."

Dienzelfden avond schreef Mevrouw Bazine een kort briefje naar St.-Germain, waarbij zij juffrouw Benoist gelastte het kind den volgenden dag terug te brengen. Zij was boos, ze kon haar echtgenoot wel geen ongelijk geven, maar ze voorzag in de komst van „dat vreemde kind," zooals zij het meisje geregeld noemde, niets dan last voor zichzelve. Zij had wezenlijk al zorgen genoeg aan het eigen tweetal, vond zij.

Het laat zich begrijpen dat er, bij deze stemming, niet over gedacht werd om Camilla een eenigszins feestelijke ontvangst te bereiden.

Mevrouw Bazine bood het kind niet eens een welkomstkus; met koel onderzoekenden blik, keek zij naar Camilla, toen deze aan de hand harer gewezen min binnentrad.

Zij had haar in langen tijd niet gezien, en was nu getroffen, ja, bijna geërgerd over de eigenaardige

schoonheid van het kleine meisje. Deze was den laatsten tijd sterk gegroeid, en zag er met hare matbleeke tint, zacht roze wangen, glanzend krullende haren, die gedeeltelijk over haar voorhoofd vielen, en hare sprekende oogen bekoorlijk uit, vooral omdat er goedaardigheid, zachtheid en vastberadenheid op haar gezichtje te lezen was.

Mevrouw Bazine had zich half en half voorgesteld te kunnen aantoonen hoe dit vreemde kind niet thuis hoorde in haar salon, en bij hare kinderen, en meende dat zij in de slechte manieren, en het uiterlijk van Camilla, een middel zou vinden om haar spoedig te kunnen verwijderen, doch het werd haar reeds bij den eersten blik op het meisje duidelijk dat Camilla, ondanks hare eenvoudige, bijna boersche kleeding, toch door en door een stadskindje van zeer goeden huize was; en ook hare manieren..; schreide hare geleidster tranen met tuiten, van de aandoening, waardoor het gezicht er rood beschreid uitzag, de kleine wist zich te bedwingen, ofschoon ook zij tegen de scheiding opzag, blijkbaar aan de wijze waarop zij zich tegen de vrouw aandrong.

Deze wilde eenige toenadering bevorderen, en zeide zacht: „Kom, geef je Mama nu een kus, en zeg vriendelijk goeden dag."

„Laat maar, dwing haar niet, zulke zaken moeten hun tijd hebben," sprak Mevrouw Bazine. „Als de

hartelijkheid niet vanzelf komt...."

„Het is haar nog zoo vreemd, en zij ziet tegen u op," begon de boerin.

„Ja, ja," hernam Mevrouw Bazine een weinig ongeduldig, en begon dadelijk aan de afrekening. Ze had weinig lust langer dan noodig was deze vrouw bij zich te houden. Vrouw Benoist begreep den wenk, en stond dadelijk op om heen te gaan. Zij voelde zich ook gedrukt in dit stijve, deftige huis, en wist niet of zij haar voedsterkind hier wel behandelen en toespreken mocht, zooals zij het gewend was.

Zij raakte de haren van het meisje dus maar even met hare lippen aan, en zeide: „God zegene u, kind!"

Camilla verroerde zich niet, het scheen haar alsof ze opeens bekneld zat in een ijswereld, waar alles even koud en strak was.

Mevrouw Bazine volgde de min om haar zelve uitgeleide tot aan de deur te doen. „Men kan nooit weten met dat soort van menschen," dacht zij, „het zilver ligt nog in de eetzaal op tafel."

„Wat een koel, onhartelijk kind is dat," zeide zij, „dat ze zich vreemd tegenover mij voelt, laat zich denken, doch dat ze tegen iemand, die zoo lang voor haar zorgde, geen woord spreekt bij het afscheid — neen, dat is een bewijs dat ze geheel geen hart heeft."

„U zal wel spoedig zien dat ze gewoonlijk heel anders is dan nu," verzekerde de vrouw, maar spoedde zich toen snel voort, blijde dat ze niet meer tegen deze dame behoefde te praten. Zij voelde zich zelve in dezer tegenwoordigheid ook volstrekt niet op haar gemak.

Toen Camilla alleen was, durfde zij pas goed om zich heen kijken. Wat een mooie zaken waren er in deze kamer bijna opeengestapeld, zij vergeleek de kale muren te St.-Germain bij deze, waaraan platen, schilderijen en allerlei fraaiigheden hingen, de ramen bij moeder Benoist zonder gordijnen en deze behangen met linnen rolgordijnen, geborduurde neteldoeksche, en daarover weer fijne hemelsblauwe, en dan al die mooie meubels en meubeltjes, en kleinere kunstvoorwerpjes, uitgestald op tafeltjes en allerlei étagères, die weer door spiegelglas weerkaatst werden. Camilla keerde zich met een soort van verveling af van al dat moois; hoe jong ze ook was, ze scheen reeds te voelen dat de vrouw, die zoovele mooie dingen om zich heen wenschte, te veel liefde aan dat alles gaf, zoodat er zelfs geen enkele welkomstkus voor haar dochterje kon overschieten.

Opeens hoorde zij een lichten kreet uit de kamer, waarvan de deur op een kier stond. „Mijn broertje!"

dacht Camilla, en sloop naar binnen. Ja waarlijk! daar zag zij in twee groote wiegen de kinderen liggen. Hoe beeldig zagen zij er uit. Zij keek een oogenblik naar de slapende kleinen, en kon toen geen weerstand bieden aan den lust om een zoen te drukken op die lieve, zachte, donzige wangetjes. Zij boog zich over 't zusje, doch kon haar niet bereiken, zij nam dus een stoel, en kuste de kleine zoo zacht, dat deze rustig door bleef slapen.

Toen werd het de beurt van het broertje, maar deze sliep niet, hij was het, die zich, had laten hooren, en die zich nu, zoodra hij het hem vreemde gezicht over zich zag heengebogen, angstig onder de dekens verstopte. „Neen, een zoen, een maar," fluisterde Camilla, en boog zich meer naar het ventje heen, maar nu ging de bak van het bedje, door haar zwaarte wat op zijde, waardoor het kind verschrikte en vervaarlijk begon te gillen.

„Het is niets. Wees niet bang. Zie eens, ik ben je zusje, ik moet een welkomstkus van je hebben, en...." begon Camilla.

Zij had geen tijd verder te spreken, zij voelde zich plotseling aangegrepen, en op den grond neergezet. „Wel, jij stout ondeugend kind, wat is dat? wilt ge nu al dadelijk beginnen om mijn e kinderen kwaad te doen?" riep de moeder uit.

Camilla antwoordde niet op deze ruwe beschuldi-

ging, maar dat „ m ij n e kinderen" bleef haar den geheelen dag in de ooren klinken, en bracht haar in herinnering, wat zij wel eens gehoord had, zonder er over na te denken, dat namelijk mevrouw Bazine niet hare eigen moeder was.

Deze eerste dag in het ouderlijk huis zou haar lang heugen, ze voelde zich allertreurigst gestemd.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een Offer.

„Zoo, dat kleine ding ziet er allerliefst uit, een geestig kopje," zeide de heer Bazine tegen zijn vrouw, toen hij des avonds Camilla voor het eerst had gezien. Dat beviel Mevrouw Bazine heelemaal niet, „hoe kunt ge 't zeggen," riep zij uit, „ik voor mij vind dit donker uitzicht volstrekt niet aantrekkelijk, misschien omdat ik reeds nu ontdekt heb, hoe dat kind ze achter de mouw heeft. Zij lijkt wel een Zigeunerkind, en verbeeld je eens hoe afgunstig haar karakter is, haar eerste daad was om mijn lievelingen kwaad te doen, terwijl ze rustig lagen te slapen. Neen, we zullen wat te stellen hebben, voordat die halve wilde getemd is. Het zal moeite kosten om van haar te gaan houden, en ze moet streng behandeld worden."

De bedienden kregen orders om Camilla geen oogenblik uit het oog te verliezen, en om niets van haar door de vingers te zien. Deze hadden daardoor een vrijkaart om alles wat verkeerd was op rekening

van Camilla te stellen; viel Victor, Camilla had tegen hem aangeloopen; was er iets gebroken, het was Camilla's schuld; kon er iets niet gevonden worden, Camilla werd verdacht het weggeworpen te hebben, en daar Camilla altijd zonder onderzoek als de schuldige werd beknord of gestraft, bespeurden Victor en Julie ook al heel spoedig, van hoeveel nut het oudste zusje hun kon zijn.

Ze behoefden zich maar bij hunne moeder over Camilla te beklagen, om haar bestraft, ja soms zelfs geslagen te zien.

Camilla voelde zeer diep het onbillijke van deze behandeling, doch droeg alles in stilte, zij wist, ook al had zij zich durven verzetten tegen de opgelegde straf, dat het haar niets helpen zou te rebelleeren.

Zij voelde dat hare moeder haar niet zoozeer strafte om eenige verkeerdheid, als wel omdat zij haar geheel niet kon uitstaan.

Als zij in den spiegel haar eigen gezichtje eens zag naast dat van Victor of Julie, begreep zij dat hare moeder die donkere tint afschuwelijk vond, en wenschte zij blond te wezen, misschien zou Mevrouw Bazine haar dan ook eens aanhalen.

Nu daar echter in de gegeven omstandigheden volstrekt geen kans op was, deed zij haar best om zich zoo weinig mogelijk aan hare moeder te storen, doch zich geheel bezig te houden met de moeilijke taak

om de liefde van haar broertje en zusje te winnen. Deze konden toch geen reden hebben om niet van haar te houden.

Ze gaf hun in alles toe, schikte zich naar al hunne invallen, en was altijd bereid met hen te spelen, zoo meende zij, zouden ze haar ten slotte toch lief moeten krijgen. Doch dit was niet het geval; de kinderen, die opmerkten en hoorden hoe hunne moeder over Camilla dacht, zagen in haar ook nooit iets anders dan een wezentje, waar deze verdriet over had.

Katrijn, de oude keukenmeid, was eigenlijk de eenige in huis die Camilla de hand boven het hoofd hield; zij had al gediend bij den heer en Mevrouw Villiers en wist dus ook hoe droevig het voor de kleine was, dat hare eigene ouders zoo vroeg gestorven waren. Zoo dikwijls Camilla in de keuken kwam, kreeg zij daar een vriendelijke ontvangst. „Het is een schande," vond Katrijn, „dat men dit kind, dat hier in huis eigenlijk de oudste rechten heeft, zoo achteruitzet."

Doch al had zij oog voor het onrecht, dat Camilla aangedaan werd, zij kon er niets aan verhelpen, zij kon moeilijk tegen mevrouw Bazine zeggen: „heb het weesje toch lief. Het arme kind zal verkwijnen onder al de koelheid, waarmee zij bejegend wordt. Neem haar in uw armen, en kus en liefkoos haar, zooals ge uw eigen kinderen doet. Kijk haar vrien-

delijk aan, straf haar zoo noodig, maar laat er de verzoening op volgen, toon haar eens dat ge van haar houdt."

Al mochten dergelijke woorden haar op de tong liggen, zij kon ze nooit te pas brengen. En, gesteld ze waren uitgesproken, wat zou het gebaat hebben?

Mevrouw Bazine was eene onverstandige vrouw, die nooit de zaken zag, zooals ze werkelijk waren, doch altijd zooals zij ze zich had voorgesteld.

Nu zij Camilla eens een lastpost genoemd had, vond zij ook werkelijk in het kleine meisje nooit iets anders dan verdriet en verveling en last voor zichzelve, en waar ze dus aan dacht — stellig niet hieraan om het kind lief te hebben, en het liefde te bewijzen. Zij dulde het vreemde schepseltje in hare woning, voorzag haar van al het noodige, en zorgde er voor dat het haar zoo weinig mogelijk kwaad kon doen; hiermede meende zij volkomen genoeg gedaan te hebben.

Alsof een kind kan tieren zonder liefde! De arme kleine Camilla werd dan ook bleek en mager onder al die koele blikken.

Eens op een dag kreeg zij een inval, „als zij er niet zoo donker uitzag, zou men haar misschien lief krijgen, zij ging naar de slaapkamer harer moeder, en bestrooide zich geheel met p o u d r e d e r i z.

Het was een wel wat dom bedenkseltje, doch het scheen haar zelve een zeer goede inval. Spoedig kwam zij tot ander inzicht.

Mevrouw Bazine was zoo boos over deze schandelijke daad, dat ze haar onzacht heen en weer schudde en wegzond om zich buiten te laten afborstelen.

„Maar waarom deedt je dat dan ook," zeide Katrijn, die haar hielp.

„Och, ik dacht opeens dat ze dan een beetje van mij zouden gaan houden. Ik wou dat ik zulk mooi blond haar had als Julie."

„Wensch dat maar niet, ik vind die dikke zwarte krullen heel mooi."

„Maar de anderen niet."

„Kom, kom. Mettertijd zal men wel zien dat gij een lief aardig meisje zijt. Ik houd tenminste heel veel van je," voegde Katrijn er goedhartig bij.

Een weinig bemoedigd ging Camilla weer naar binnen, waar Julie met de pop speelde.

„Kleed die eens voor mij aan," beval zij.

„O, maar je moet het eigenlijk anders vragen." zeide Camilla, doch nam toch het poppetje aan, en deed wat er verlangd werd. Julie keek ingespannen naar haar. „Wordt het zoo niet goed?" vroeg Camilla.

„Ja, heel mooi. Ik houd veel van Bertha, en nu zij netjes aangekleed is, mag zij mee uitgaan."

„Houdt ge wel veel van pop Bertha, en niet van mij?" vroeg Camilla.

„O, van jou houd ik heelemaal niet."

„Waarom niet?"

„Omdat het jou schuld is dat arm Mamaatje altijd hoofdpijn heeft."

„Mijn schuld?"

„Ja, misschien zal mijn lieve Mama wel van verdriet sterven, heelemaal dood gaan," zeide Julie, de pop aan zich drukkende.

„Sterven van verdriet!" herhaalde Camilla langzaam. „Zou men kunnen dood gaan, als men altijd verdriet heeft. Dan zal ik ook wel sterven," dacht zij, en vond dat een vertroostende gedachte. Zij had in St.-Germain eens een begrafenis gezien, en toen had moeder Benoist een versje gezongen, waarin kwam van de engeltjes, die het doode kindje naar den hemel brachten. Het zou een heerlijke verandering in haar leven geven, dacht zij, als zij dood was en niet altijd beknord werd.

Vreemd! in St.-Germain had men altijd van haar gehouden, en daar was nooit sprake geweest van al hare ondeugden en slechtheid.

Eens op een dag kwam Victor met een nieuw paardetoom, dat hij pas gekregen had, bij Camilla.

„Wilt gij het paard wezen? maar dan moet je den toom in den mond nemen, net als de echte

paarden, en ook steigeren en springen. Julie wil het niet doen."

„O neen, dat is zoo'n akelig gevoel in den mond," zeide Julie.

Camilla deed wat het broertje verlangde, en bezorgde hem al de pret, die hij zich had voorgesteld. Eindelijk werd het paard moede, ging op den grond zitten, en nam den koetsier op haar schoot.

„Hebben we nu niet prettig gespeeld?" vroeg zij.

„Nog meer, nu weer opstaan," en de kleine jongen probeerde het houtje weer tusschen Camilla's tanden te duwen.

„Eerst even rusten."

„Neen."

„Nu dan, eerst een kus, en dan...."

„O neen, geen kus. Gauw, doe den mond toch open."

„Eerst zeggen waarom je mij geen kus wilt geven."

„Omdat, omdat ik niet wil."

„Dat is geen reden."

„Omdat ik niet van je houd. Hallo, paard."

„Broertjelief, waarom houd je niet van mij? Vertel mij dat dan eerst even. Ik ben toch ook je zusje, en je houdt wel veel van Julie."

„Wel, omdat,.... omdat," stamelde het kind, naar eenig antwoord zoekende, „o, ik ben bang voor die haren. Het zijn net zwarte slangen, die om je heenkronkelen."

„Is dat de eenige reden, Victor?"

„Ja."

„Als ik ze eens afknipte...."

„Nu dadelijk?" vroeg Victor verlangend zoo iets grappigs te zullen zien.

„Zou je het graag willen?"

„O ja, toe, doe het. Heel gauw."

„Goed. Kijk dan maar," en Camilla haalde een schaar uit het werkmandje van mevrouw Bazine, en ging voor den grooten spiegel staan.

Victor schoof spoedig een tabouret bij, en hield zijn oogen stijf op zijn zuster.

Camilla aarzelde een oogenblik, voordat zij de schaar in hare lokken zette. Zij herinnerde zich hoe trotsch moeder Benoist steeds op die haren geweest was, en hoe deze meermalen gezegd had: „er zullen niet vele dames in Parijs zijn, die zulke mooie krullen hebben."

Zij kon toen nog niet veel ouder zijn geweest dan een jaar of vier, en sedert dien tijd, hoeveel zwaarder en langer was het haar niet geworden.

Wellicht daardoor deden ze Victor aan slangen denken. Het ging haar aan het hart die lokken af te knippen, maar liefde en hartelijkheid was zoo'n groote levensbehoefte voor haar, dat ze het hart van haar broertje gaarne kocht met hare krullen.

„Knip, knip," deed de schaar, en in zeer korten

tijd lagen al de krullen op den grond. Wat een vreemd gevoel! en wat een vreemd gezicht was dat, toen ze zichzelve bekeek.

„Wel, hoe vindt je mij nu?" vroeg Camilla, zich naar haar broertje keerende.

„Wat ben je nu leelijk! Wat ben je nu afschuwelijk." riep Victor.

„Best mogelijk," hernam Camilla, „maar nu behoef je toch niet meer bang voor mij te zijn, en nu kan je me gerust een kus geven, kom hier."

„Neen, neen, ik houd niet van leelijke meisjes."

Deze teleurstelling was te groot, en Camilla kreeg de tranen in de oogen. Nu ging Victor sarrend en luid lachen, een geluid waarop mevrouw Bazine binnenkwam.

„Wat is hier te doen?" vroeg zij.

„Kijk!" sprak Victor, en wees op Camilla.

Camilla in tranen, Victor aan het lachen, de haren op den grond — mevrouw Bazine meende het te begrijpen: Victor had een grapje gedaan, en Camilla's haren afgeknipt. „Nu, dan heeft de kam voortaan minder werk," zeide zij, tevens haar voorvinger opheffend tegen den vermeenden zondaar.

„Camilla heeft zelve alles afgeknipt," vertelde Victor.

„En wie heeft Camilla het recht gegeven, om een schaar uit mijn werkmandje te halen?" vroeg mevrouw Bazine.

„Mama," hernam Camilla ernstig, „Victor meende dat hij van mij zou kunnen houden als ik korte haren had. Dat is de reden waarom ik ze afknipte. Maar het blijkt dat het mij niet helpt."

Mevrouw Bazine voelde opeens dat Camilla een moedig hart had,en dat haar onrecht werd aangedaan. In plaats echter van dit te erkennen, zeide zij: „gij hadt niet op deze wijze over uwe lokken mogen beschikken. Nu, ze kunnen weer aangroeien, maar dit neemt niet weg, dat ge grootelijks ongelijk hebt. Zulke driftige karakters zijn gevaarlijk. Gesteld: gij hadt u in het hoofd gezet om brand te stichten. Kom, geef hier die schaar, en doe nooit meer zulke eigenmachtige dingen. Raap nu spoedig al die haren bijeen, en denk er om, dat gehoorzaamheid de eerste plicht is van een kind."

Bij deze woorden verliet mevrouw Bazine de kamer, Victor meenemende.

„Papa, Papa, mijn eigen lieve Papa," riep Camilla uit, en keek naar boven. Zij herinnerde zich hoe men haar in St.-Germain had verteld, dat haar vader in den hemel woonde bij de engelen, en dat hij daar altijd op haar zat te wachten. Elken avond als ze het gebedje opzei:

„Lieve Heer, maak mij recht vroom
Dat ik in den Hemel koom,"

liet zij er stilletjes op volgen: „en bij mijn Papaatje."

„Ik zou eigenlijk maar liefst dadelijk naar den hemel gaan," bedacht zij nu, en raapte vlug haar lokken bijeen.

Misschien zou Katrijn haar goeden raad kunnen geven, zij zou het eens vragen.

„Maar lieve beste Camilla, wat is er nu gebeurd? Wie heeft dat gedaan?" riep de keukenmeid uit, zoodra zij haar zag.

„Staat het zoo leelijk?"

„Leelijk? och, het is zoo vreemd, zoo ongewoon, en zonde van die mooie lange krullen."

„Het is niets. Ze zullen wel weer aangroeien," zeide Camilla.

„Ja, doch het zal wel een heelen tijd duren, voor het haar weer even lang is."

„Hoe lang?" vroeg Camilla.

„O, stellig drie maanden," luidde het antwoord van Katrijn, die er natuurlijk geen raming op kon vinden.

„Drie maanden! Hoeveel streepjes zijn dat?" vroeg weer Camilla met een blik op den kalender, die aan den muur hing.

„Negentig. Wel tot hier," antwoordde Katrijn, met haar vinger aanwijzend.

Camilla keek met veel belangstelling naar de aangewezen streepjes. Toen zeide zij: „dan zal ik wachten totdat mijne haren zijn aangegroeid, voordat ik naar mijn lieve Papa in den hemel ga."

„Gij wilt naar den hemel, kind?"

„Ja, omdat hier niemand van mij houdt, en dat is zoo treurig."

„Arme kleine," fluisterde Katrijn.

„Zoudt gij denken dat ze mij wel in den hemel willen toelaten?"

„Ik zou het een schande vinden," sprak de keukenmeid, „als ze voor zoo'n lief meisje de hemelpoorten niet wagenwijd openzetten."

„Maar hoe vind ik den weg daarheen?"

Katrijn zette de handen in de zijde,en antwoordde: „ja, hoor eens, ik heb van die dingen al heel weinig verstand. De weg naar den hemel zal wel daar zijn, waar aarde en hemel elkander aanraken. Men kan dat duidelijk zien, als men op het open veld is, doch ik denk dat zal nogal aardig ver zijn, en ik heb er ook nooit van gehoord dat iemand die leeft daar geweest is. Ik heb ook wel dikwijls hooren zeggen dat de regenboog een brug is, waarmede men naar boven kan komen, maar wat er nu van aan is — ik zou het niet kunnen zeggen."

„De regenboog!" herhaalde Camilla langzaam. Ja, moeder Benoist had ook menigmaal verteld van een engel, die af en toe even langs den regenboog naar de aarde ging, om een kindje de groeten harer moeder te brengen. Het zou dus maar het best zijn om de reis per regenboog te maken, en zonder

zich verder in de zaak te verdiepen, stelde Camilla bij zichzelve dit vast: nog drie maanden wachten tot dat de haren zijn aangegroeid, in dien tijd nog probeeren of men mij niet een beetje liefkrijgt, en anders stil weggaan om den weg naar den hemel te zoeken. „Mag ik dien kalender te leen hebben, en in mijn kamertje ophangen?" vroeg zij.

Dat vond Katrijn maar half prettig, doch daar zij Camilla ongaarne iets weigerde, zeide zij: „wel ja, neem maar mee."

„Als de drie maanden om zijn, breng ik hem weer terug," beloofde Camilla, en ging met den kalender naar haar slaapkamertje. Met een potlood maakte zij daar een streepje bij den datum van den dag, en een kruisje bij dien waar de drie maanden om zouden zijn en fluisterde toen: „als ik daar ben, en men houdt nog niet van mij, ga ik naar Papa in den hemel."

DERDE HOOFDSTUK.

Droeve Dagen.

„Wat is dat?" vroeg de heer Bazine, toen hij, aan tafel komend, het gezichtje van Camilla plotseling veranderd zag.

„Wel, verbeeld je eens," antwoordde Mevrouw, „daar heeft dat ondeugend meisje uit luiheid hare krullen afgeknipt, het eenige knappe dat ze nog aan zich had."

„O, dat is niet goed," zeide de vader afkeurend.

„Ja, ik had nooit gedacht dat men zooveel last en verdriet van een kind kon hebben, als ik van dat meisje. Het is ook een heel slecht voorbeeld voor Julie en Victor."

Victor en Julie aan het lachen, en na het eten begonnen ze de groote zuster weer te plagen met alles wat ze van hunne moeder gehoord hadden.

De heer Bazine deed er verder het zwijgen toe, het was een onaangename geschiedenis, vond hij, om zoo'n vreemd kind in huis te hebben, dat aanleiding gaf tot zoovele onaangename tooneelen.

Hij bemoeide zich persoonlijk nagenoeg nooit met Camilla. In den regel bracht hij den meesten tijd op zijn kantoor door, en al was het hem zeer duidelijk dat zijn vrouw niet van het meisje hield, en daardoor wel eens onrechtvaardig kon zijn, meende hij toch ook, dat het een zware taak was om dat kind op te voeden.

Camilla was toch in sommige opzichten hare jaren vooruit, maar in vele stond zij veel ten achter, bij meisjes van haar eigen leeftijd. Dat zij snakte naar liefde en hartelijkheid, dat zij behoefte voelde aan een vriendelijk en liefderijk woord, aan een kus, aan een liefkoozing, dat kwam nooit bij hem op.

Victor en Julie werden, vooral na deze geschiedenis van de afgeknipte haren, hoe langer hoe onaardiger tegen Camilla, en naarmate het meisje zich meer gegriefd voelde door de onverdiende liefdeloosheid van de moeder en de kinderen, gaf mevrouw Bazine meer en meer toe aan de slechte gewoonte, om gedurig door een heftigen uitval Camilla te verbieden en te bestraffen. „Blijf daar toch af, raak daar niet aan, doe dit niet, doe dat dadelijk, kijk niet zoo mal," zoo ging het den geheelen dag. Hoewel de kinderen in leeftijd verschilden, moesten ze toch dezelfde lessen nemen, want mevrouw Bazine vond het onnoodig om voor dat vreemde kind geld uit te geven. Hierdoor kon

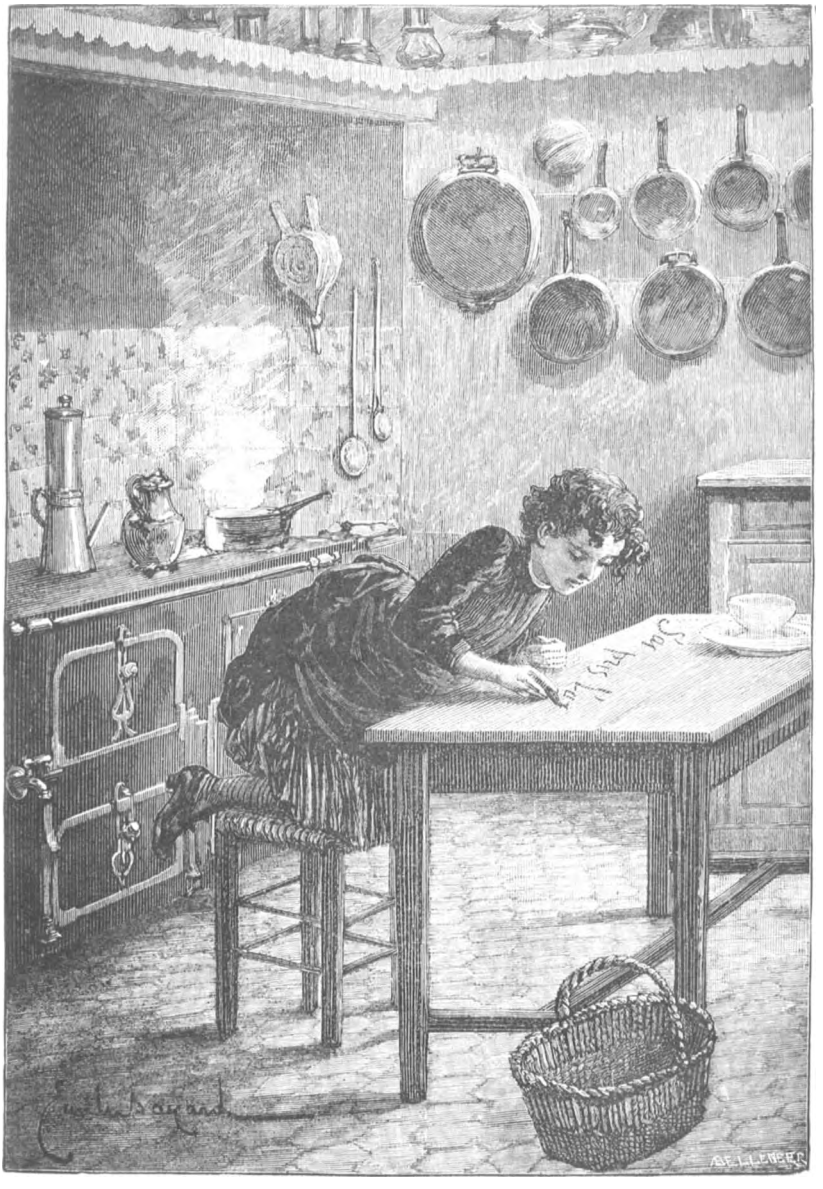

IK ZAL OP DE TAFEL SCHRIJVEN DAT IK HET GELD MEENAM.

Camilla natuurlijk weinig vorderingen maken, te minder omdat de onderwijzeres hoofdzakelijk moest letten op Julie en Victor.

Deze laatste dagen waren zeer droevig voor de arme Camilla, en als zij op den kalender des avonds weer een streepje wegschrapte, telde zij altijd de overblijvende en fluisterde: „o, hoe kom ik ze nog door."

Eindelijk was de laatste dag aangebroken, Camilla zag er bleek en mager uit, en duidelijk had het vele verdriet haar kwaad gedaan. Toch hoopte zij nog op de mogelijkheid van de liefde harer moeder te zullen winnen en besloot een laatste poging te wagen. Het was tijd om naar bed te gaan. Julie en Victor werden met kussen overdekt, en bij honderden lieve naampjes genoemd zooals gewoonlijk, terwijl een koud: „nacht Camilla," alles was, wat er voor haar overschoot van de moederlijke teederheid.

Gewoonlijk verdween zij dan zwijgend en treurig, dezen avond bleef zij achter, en wierp zich plotseling voor hare moeder op de knieën, toen de kinderen vertrokken waren.

„O, Mama, Mama, kunt u mij dan onmogelijk een beetje liefhebben?" vroeg zij hartstochtelijk, terwijl zij hare armen uitgebreid tot mevrouw Bazine ophief.

„Kom, kom, zottinnetje, wat is me dat voor een comedie?" vroeg Mevrouw Bazine verbaasd.

„Heb mij lief, Mama. Vergeef mij alles wat ik misdeed, en...."

„Wat moet ik vergeven? Wat hebt gij nu weer gedaan?"

„Maar.... ik weet het niet, immers dat alles waarom gij niets van mij kunt houden."

„Wie zegt dat ik niet van je houd," zeide de moeder, en voegde er bij, „ga nu opstaan, Camilla, en dan spoedig naar bed. Het is tijd."

„Gij wilt mij dus niet omhelzen, Mama?"

„Wel, waarom niet?" en bij deze woorden legde mevrouw Bazine de hand op Camilla's hoofd, en roerde met hare lippen even het voorhoofd van het meisje aan.

Neen, dat was niet de hartelijke kus, dien Camilla verwachtte, en droevig ging zij naar haar kamertje. Dit vertrek, nagenoeg zonder eenige geriefelijkheid, grensde aan de slaapkamer van Julie en Victor.

Elken avond kwam mevrouw Bazine naar hare kinderen kijken, en dan begon het hartelijk afscheid nog eens opnieuw. „Nacht liefjes, nacht zoete kinderen. Mijn engeltjes, nu nog één kus. Gauw de oogjes dicht doen, Juul, en jij Vic, droomen over je Mamaatje, Nacht, nacht, hartediefjes!"

Zooals gewoonlijk hoorde Camilla ook dezen avond dat tweede afscheid voor den nacht.

Nog nooit had mevrouw Bazine een blik in

Camilla's kamertje geslagen, nu echter keek zij even naar binnen. Camilla verroerde zich niet. „Mama zal zich misschien over mij heenbuigen en mij ook een nachtkus brengen," dacht zij. Doch zoo iets kwam niet bij haar op, zij scheen verwacht te hebben dat Camilla haar kleeren slordig had neergegooid, en in dat geval zou ze er haar wellicht over beknord hebben; nu integendeel alles netjes was, fluisterde zij half luide: „heel ordelijk, dat valt mij mee."

Geen enkel woord, geen enkele blik voor het kleine meisje, dat zelfs nu nog hoopte, dat de moeder haar zou verhinderen weg te gaan. Want al was haar besluit ook geheel vast, zij had er nog geheel geen voorstelling van hoe zij den weg naar haar eigen Papa zou vinden, en hoe ze den tocht eigenlijk moest beginnen.

Ze had nooit haar plan verder kunnen vaststellen dan tot het verlaten van deze woning.

VIERDE HOOFDSTUK.

De Vlucht.

„Morgen, morgen is het de laatste dag dat ik hier wakker zal worden," dacht Camilla, en besloot niet in te slapen, want zij wilde zoo vroeg mogelijk vertrekken.

Zij sliep evenwel reeds lang, voordat zij alles nog eens goed had overdacht, en tot hare blijdschap bracht de nacht goede raad. Zij droomde namelijk over het bosch van Saint-Germain, en zag daar tal van menschen en kinderen, die allen sprekend geleken op hare gewezen min.

„Welkom, welkom," riepen deze, „wij gaan ook naar den hemel," en zij bukten zich over kleine blauwe vlammen, die zij naar boven wierpen, en waardoor er een prachtige heldere regenboog ontstond.

Het scheen Camilla, toen ze ontwaakte, alsof de goede God zelf de vriendelijkheid had gehad om haar den weg te wijzen, dien zij moest inslaan, en in zeer tevreden stemming stond zij op, en kleedde zich aan. Toen zij gereed was, ruimde zij de kamer

een beetje op. „Ordelijke meisjes mogen niet slordig zijn," dacht zij, en ging met hare laarzen in de hand op de kousen naar beneden, om niemand wakker te maken.

„Hoe zoo vroeg?" zeide de keukenmeid vragend, „en loop je op de kousen?"

„Ja, mag ik de laarzen bij u in de keuken aanrijgen? ik was bang dat Julie en Victor wakker zouden worden, als ze mij zoo vroeg hoorden loopen."

„En dat tweetal zoude heel wat spektakel gemaakt hebben, als ze te vroeg ontwaakten. 't Zijn een paar lastpostjes die twee."

„Mama vindt ze heel lief," merkte Camilla aan.

„Ja, maar het is een schande om die kinderen altijd zoo voor te trekken," zeide Katrijn.

„Ik breng u den kalender weerom. Alle streepjes zijn op, maar ik geloof dat mijn haar nog niet veel gegroeid is. Is het wel?"

Katrijn keek op. „Ik zou lust hebben een zoen op dat lieve gezichtje met die mooie donkere krulletjes te geven," zeide zij.

„Doe het maar," antwoordde Camilla, haar wang toehoudende. Dit bewijs van hartelijkheid deed haar goed.

In de keuken rook het heerlijk naar versch gemalen en pas gezette koffie, en al was het zomer, de warmte van het keukenvuur deed goed in den vroegen morgen.

„Wilt ge een kopje koffie?" vroeg de vriendelijke keukenmeid.

Camilla had er wel trek aan. Het bleek echter, dat de melk er nog niet was.

„Ik weet raad," zeide de keukenmeid, terwijl zij wat koffie in een kannetje schonk, en dat weer op de kachel zette. „Ik moet naar boven om de ontbijtkamer in orde te brengen. Zoo meteen zal de melkvrouw hier komen, het geld ligt in de lade der tafel, gij kunt het haar geven en dan meteen voor jezelve melk in de koffie doen."

Toen Katrijn met hare gereedschappen de keuken verlaten had, trok Camilla de lade der tafel open, en zag daarin niet alleen het afgepaste melkgeld, maar ook nog een portemonnaie. Zij opende die, en vond er twee stukken in van vijf francs. Zij nam er één van, en stak dit in haar zak.

„Hoe gelukkig dat ik dat hier vind," dacht zij, zonder zich te verdiepen in het bezwaar, dat dit geld haar niet toekwam, „nu kan ik nog een aandenken koopen voor Julie en Victor."

Daar kwam de melkvrouw. Camilla betaalde, schonk melk bij hare koffie, dronk haar kopje leeg, en liep toen de achterdeur uit, waar een speelgoedwinkel was. Daar kocht zij een lief klein poppetje voor haar zusje, en een grooten bal voor Victor en snelde daarmede, verrukt dat zij zoo goed en spoe-

dig geslaagd was, spoedig naar huis. Op haar teenen loopende bereikte zij de bedden der kinderen, waar zij de geschenken neerlegde, en stond weer in de keuken bij het haardvuur, zonder door iemand gezien te zijn.

Wat nu? „Het overige geld moet teruggegeven worden," zeide zij, maar bedacht opeens dat er geld noodig was om het spoor te betalen.

„Katrijn heeft toch wel meer," zeide zij, „en zij houdt veel van mij. Ik zal op de tafel schrijven, dat ik vijf francs uit hare lade genomen heb."

Zij deed dit, en verliet voor de tweede maal het huis, dezen keer om er niet meer terug te keeren.

Wat een zonderlinge gewaarwording was dat om zoo heel alleen in die groote stad op straat te loopen. Dat had zij nog nooit gedaan, en dan op dezen tijd van den dag, en nog wel met bloot hoofd, want zij had er geheel niet aan gedacht een hoed op te zetten.

Doch waar nu naar toe?

Zij liep eerst geruimen tijd voort om ver genoeg van huis te wezen, uit vrees dat men haar zou achterhalen, en ging toen overleggen wat zij eigenlijk moest doen. Daar zag zij op een omnibus met groote letters staan: „Saint-Germain," en nu was het haar duidelijk dat zij de richting van dat rijtuig gerust kon volgen om te komen waar zij moest wezen. Zij wilde immers naar St.-Germain.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Op Reis.

„Het station voor St.-Germain?" vroeg Camilla.

„Daar, rechtuit," en men wees Camilla een gebouw aan, dat vlak voor haar lag. Zij had een heel stukje weg afgelegd, doch de tocht was haar niet lang gevallen. Nu kwam echter de groote zwarigheid, daar was het plaatsbureau, maar hoe zou ze een kaartje krijgen. Hoe duur was een kaartje? Had zij geld genoeg om het te betalen? en hoe moest ze er om vragen? Haar hart bonsde van angst, toen ze in de rij liep van de menschen, die kaartjes moesten koopen.

Het geluk wilde dat er opeens naast haar een jongeheer liep, dien zij aan zijn uniform herkende voor een leerling van een der Parijsche scholen. Hij was lang, en vele jaren ouder dan zij, maar het besef dat hij nog geen volwassen mensch was, gaf haar moed hem aan te spreken.

„Mijnheer," vroeg zij zacht, „hoe duur is een kaartje voor St.-Germain?"

De scholier keerde zich met een hooghartige beweging naar het kleine wezentje, dat het waagde hem aan te spreken. De titel van mijnheer en daarbij het lieve eenigszins angstige gezichtje en die donkere oogen, met zoo'n smeekende uitdrukking op hem gevestigd, stemden hem zachter, en met een glimlach op de lippen herhaalde hij dus de vraag:

„Een kaartje voor Saint-Germain? Ja, dat hangt er van af. Welke klasse wilt gij reizen, jonge dame?"

Dat „jonge dame" klonk heel grappig, vond Camilla, en zij was er den scholier dankbaar voor. Maar nu bedierf zij hare zaak door hulpeloos te zeggen: „ik weet het niet," en door hem haar geld te toonen, terwijl ze er bij voegde: „dit is alles wat ik heb."

Haar jeugdige beschermer keek met eenige meerdere opmerkzaamheid naar haar en dacht: „een kind zonder hoed, dat alleen reist, dat vreemdelingen aanspreekt, en dat, zooal niet armelijk, toch uiterst eenvoudig is gekleed — neen, veel bijzonders kan dat niet zijn." Veel minder vriendelijk en het jonge dame weglatend, sprak hij: „neem de tweede klasse maar, kleine meid."

Het was een verstandige raad, dat begreep Camilla dadelijk, doch de minachtende wijze, waarop de knaap haar had toegesproken griefde haar, en prikkelde haar tot verzet.

„Welke klasse reist u, mijnheer"? vroeg zij.

„Ik? ik reis eerste klasse."

„Dan ga ik ook eerste," hernam zij, „mijn geld zal wel toereikende zijn, denkt ge niet?"

De scholier begon te vermoeden dat hij met een van die lastige fatsoenlijke indringsters te doen had, waar men zoo moeilijk af kan komen, en keerde zich om, zonder Camilla verder antwoord te geven. Hij stond nu voor het loket, nam zijn kaartje, zonder zich om het hare te bekommeren, en sprong toen vlug de trappen op, die naar de wachtkamer leidden. Camilla deed evenzoo, doch durfde den langen scholier niet weer aan te spreken, en bleef bescheiden in een hoekje van de wachtkamer zitten. Zij bespeurde dat hij af en toe naar haar keek, maar ook dat hij zijn best deed het haar niet te laten bemerken.

Toen de deuren geopend werden, volgde Camilla langzaam de andere menschen, en kwam zoo het laatst uit de zaal. „Ik moet toch stellig iets over mij hebben, waardoor niemand mij mag lijden," dacht zij, treurig over den blijkbaren toeleg van haar nieuwen kennis om zich niet verder met haar te bemoeien. Zij zag hem in den waggon zitten, waar zij juist in wilde stappen, en ging terug om plaats in een anderen te zoeken. Zij wilde hem vermijden, nu hij van haar af wilde zijn.

„Moet gij niet mee?" vroeg de conducteur.

„Ja, naar Saint-Germain."

„Goed, goed, maar stap dan toch in, het is tijd." en hij hielp haar in het compartement, dat zij juist voorbij wilde gaan. Zij zat nu tegenover den scholier, en haalde licht de schouders op, als om hem te zeggen: „het is niet mijne schuld dat ik hier zit. Ik had plan om een anderen wagen te zoeken," Zou hij het begrepen hebben? Zij keek even naar hem, neen, hij had zijn hoofd geheel afgekeerd, en staarde naar buiten.

Er zaten behalve Camilla en de jongeheer, twee andere personen in den wagen, die echter in druk gesprek niet op de beide kinderen letten. Toen het fluitje van de locomotief zijn schellen kreet deed hooren, begon Camilla te beven. „O, o, wat ben ik begonnen? Wat zal er met mij gebeuren? Het huis stil uitgeloopen en geld gestolen, hoe slecht, hoe slecht! Ik had het niet moeten doen." Het scheen haar toe dat de jongeheer volkomen op de hoogte was van hare verkeerdheid, en zij voelde opeens de behoefte om hem alles te vertellen. „Ik kon het in huis niet langer uithouden bij die Mama, die niets van mij hield, en daarom wilde ik naar mijn Papa in den hemel gaan," hoe gaarne zou zij hem deze bekentenis doen, hij zou haar stellig begrijpen.

Maar hij keek steeds naar buiten, hij keek naar

de lucht, zag hoe zich zware wolken samenpakten, en hoe donker het begon te worden. „Er is een hevig onweer in aantocht," dacht hij, en hoopte dat de trein buiten gevaar zou blijven.

„Hoe zou moeder Benoist er eigenlijk uitzien?" dacht Camilla, en trachtte zich het gelaat dier vrouw voor te stellen, wat haar echter niet gelukte. Het is niet gemakkelijk om het beeld van iemand in zijn herinnering vast te houden.

Is zij groot of klein, donker of meer blond? neen, hoe Camilla ook peinsde, zij kon zich het uiterlijk harer oude min niet herinneren, geen wonder trouwens, want sedert vier jaar was er geheel geen aanleiding geweest, om zich met hare gedachten in St.-Germain te verplaatsen.

Mevrouw Bazine had Camilla nooit aangespoord om te schrijven of een cadeautje te zenden aan de vrouw, die ruim acht jaar voor haar had gezorgd.

Nu, maar al kon Camilla zich haar niet voorstellen, ze zou, dit wist ze, haar toch dadelijk herkennen. Zou die jongeheer in St.-Germain goed bekend zijn? Wie weet, misschien kon hij haar wel eenige inlichtingen geven, maar nu hij naar buiten bleef turen, durfde zij hem niet weer aanspreken.

De trein hield stil te Asnières, de beide vreemdelingen stapten uit; Camilla bleef alleen met den scholier. Hij verroerde zich niet, en zij keek ook

uit het raampje: velden, hagen, huizen, weilanden, schuren, boomen, menschen, alles ging snel voor hare oogen voorbij, en bezorgde haar een weinig afleiding, maar opeens brak de bui los. Zware regendroppels werden tegen de glasruiten der wagens als aangegeeseld; uit zwarte wolken schoten vurige bliksemstralen, en het rollen van zware donderslagen werd boven het geraas van den trein gehoord.

Het scheen Camilla, dat dit de straf van God voor haar was, zij boog het hoofd, vouwde de handen over de borst, en wachtte in vreeselijken angst op den slag, die haar zou treffen.

Daar kwam hij: dicht bij het station van Nanterre viel de vreeselijke slag, die de wagens deed dreunen, Camilla liet zich van de bank glijden, verborg haar gelaat in hare armen, en bad half luide: „o, vergeving, vergeving. Ik zal het nooit meer doen."

Bij dezen wanhoopskreet keerde de scholier zich om; hij had, verdiept in het natuurtooneel en met gespannen aandacht naar de bliksemflitsen kijkende, geheel niet meer aan het kleine meisje gedacht. Hij verstond niet wat zij had uitgeroepen, maar boog zich medelijdend naar haar toe.

„O, goede God! ik zal alles verder geduldig dragen, maar vergeef mij, en laat mij niet sterven," bad Camilla angstig.

„Arm kind!" fluisterde de scholier, en daar hij

haar nu genoeg bewezen had dat hij zich niet met haar gelijk stelde vond hij er geen bezwaar in haar wat te troosten.

Hij raakte haar schouder aan, en zeide zacht:

Wees niet zoo bang. Er is geen gevaar."

„Toch de straf van God, niet waar?" vroeg Camilla, angstig naar de wolken wijzende.

„Neen," verzekerde hij stellig, „het is de electriciteit van de wolken."

Camilla begreep er niets van, zij had nog nooit over zoo iets hooren spreken, maar zij voelde den troost der nabijheid van een menschelijk wezen, en werd daardoor iets kalmer. Toch bleef zij geknield liggen om dadelijk als er nog een slag kwam haar hoofd weer te kunnen verbergen.

„Kom, ga liever opstaan," zeide hij beschermend. „en neem weer plaats. Er is werkelijk geen gevaar."

„O, als gij alles wist...." begon zij, doch vervolgde haar zin niet, want een nieuwe donderslag, doch nu niet zoo sterk, deed zich hooren. Camilla sloeg de handen voor de oogen.

„Uwe handen zijn ook zoo koud," zeide de scholier, hare handen in de zijne nemend om haar te overreden dien angst ter zijde te zetten, „en waar is uw hoed gebleven?" vroeg hij.

Camilla voelde naar haar hoofd. „Geheel vergeten," zeide zij.

„En waarom alleen te reizen als ge zoo bang zijt?" vroeg hij weer.

„Ik wou naar Papa gaan."

„Woont die te St.-Germain?"

Camilla schudde ontkennend het hoofd.

„Mijn Papa is in den hemel," vertelde zij, na eene kleine pauze.

Voordat de scholier dit vreemde antwoord goed had begrepen, vloog er een blijde lach over Camilla's bleek gezichtje, „o, daar is hij al," riep zij, en wees naar buiten, waar nu een fraaie regenboog zichtbaar was.

„Wij komen er dicht bij," zeide zij, „en dan kan ik heel spoedig bij mijn eigen Papa zijn."

„Een dichterlijke gedachte," merkte de scholier aan, „doch gij gelooft toch niet in ernst, dat een regenboog als een trap gebruikt zou kunnen worden."

„Katrijn, onze keukenmeid, had er ook wel meer van gehoord," antwoordde Camilla.

„Onzien. Een regenboog is heelemaal niets, 't is een kleurschakeering die ontstaat als de zon op de regendroppels schijnt. Kijk, de mooie kleuren verbleeken alweer, en in weinige seconden is er niets meer van te zien."

„Papa, Papa!" zeide Camilla zacht, „hoe zal ik dan bij u komen?"

„Maar gij weet natuurlijk toch wel dat...."

begon de scholier, doch zweeg, want het arme kind zag er zoo teleurgesteld uit.

„Gij zult vast alles wel goed weten," zeide Camilla beschroomd, en vroeg: „leeft uwe moeder nog, Mijnheer?"

„Neen, die is lang geleden gestorven."

„En uw vader?"

„Mijn vader leeft nog."

„Houdt hij veel van u?"

„Ja, natuurlijk."

„Van mij houdt niemand," vertelde Camilla.

„Niemand?"

„Niemand. Maar mijne oude min hield vroeger heel veel van mij, en nu ga ik naar haar toe."

„Komt zij u afhalen aan het spoor?"

„Neen, zij weet er niets van, maar misschien herkent zij mij wel. Het is al geloof ik vier jaar geleden, dat ik bij haar was."

De scholier zag het kleine meisje onderzoekend aan. Hij begeerde haar niet uit te vragen, en toch hij besefte heel goed dat er iets met haar niet in den haak was. Dat alleen reizen, dat bezoek bij een oude min, die haar niet verwachtte, dat plan om per regenboog naar den hemel te gaan, en die mengeling van wijsheid en onbekend zijn met gewone zaken — hij kon dat alles niet verklaren. „Gij gaat immers naar Saint-Germain?" vroeg hij.

„Ja, en gij ook?"

Hij knikte toestemmend.

„Papa zal wel heel blij zijn u terug te zien. Denkt ge dat hij u in zijn armen zal sluiten, en dat hij u hartelijk zal begroeten?"

„O zeker."

„Knort uw Papa veel? en wordt hij wel eens heel boos?"

„Maar.... ik ben geen kind meer," riep de knaap uit, die zich door deze dwaze vraag een weinig gekrenkt voelde in zijn waardigheid, en besloot het gesprek niet voort te zetten.

Hij lette toch wel op het kleine meisje, „ze is blijkbaar een weggeloopen kind," dacht hij, en voelde even een ridderlijk gevoel bij zich ontwaken.

„Als ik haar eens medenam," dacht hij, „het zou wel een aardig lief zusje zijn, en mij dunkt, Papa en ik zouden ons geheel aan haar hechten," doch al spoedig begreep hij, verder nadenkende, dat er te veel bezwaren voor zijn vader aan verbonden zouden zijn, en besloot hij zijn reisgenoot verder aan haar lot over te laten. Toch keek hij af en toe met een blik vol deernis naar haar, want hij was oud en wijs genoeg, om te weten dat een klein onervaren meisje haar weg niet alleen door het leven kan vinden.

„Saint-Germain!" riepen de conducteurs, en openden de portieren.

„Zijn wij er?" vroeg Camilla.

„Ja," antwoordde de knaap, en man zijn pet af, terwijl hij Camilla liet voorbijgaan.

„Vaarwel!" zeide zij.

„Vaarwel!" herhaalde hij.

Camilla bleef een seconde aarzelend staan en toen haar reisgenoot even aan zijn arm stootend vroeg zij zacht: „hoe heet gij? Dat zou ik graag willen weten."

„Pierre!" luidde het antwoord.

„En ik Camilla! Dag Mijnheer Pierre!"

„Dag Juffrouw Camilla," zeide hij, en daarop werden zij gescheiden door den stroom van gaande en komende reizigers.

ZESDE HOOFDSTUK.

Te Saint-Germain.

Toen Camilla de trap was opgegaan, die van het station naar de plaats van het kasteel leidt, stond zij stil, haalde diep adem, en keek om zich heen, zoowel om te onderzoeken waar zij was, als om haar reisgenoot nog eens weer te zien.

Zij had hem eerst willen vragen hoe zij den weg naar moeder Benoist moest nemen, doch bij later bedenken scheen het haar prettiger dien zelven uit te vinden. Daarbij, ze herinnerde zich geen naam van de een of andere straat uit de buurt van haar vroegere woonplaats, en zou dus ook niet goed hebben geweten, hoe zij hare vraag eigenlijk had moeten inkleeden.

Terwijl zij nu om zich heen zag, doorstroomde haar een heerlijk gevoel van vrijheid en tevredenheid, alles was thans zoo mooi geschikt, vond zij.

In de vreeselijke oogenblikken van het onweer had zij een vriend gevonden, die haar moed gaf, en die haar ook over den regenboog een beter

begrip had gegeven. 't Was wel waar, zij kon nu niet naar den hemel gaan, doch op dit oogenblik voelde zij daaraan ook geen behoefte. Zij was nu geheel onder den indruk van de heerlijke lucht, die na den regen en het opfrisschende onweder dubbel zuiver was. En dan op dezen schoonen zomermorgen zoo te midden van fraaie groene boomen te zijn, nadat zij de laatste jaren te Parijs in een vrij nauwe straat had gewoond — was een genot dat zij voelde en genoot, zonder het precies onder woorden te kunnen brengen. Bloemengeuren werden haar, met ieder zacht koeltje, uit de omliggende tuinen toegewaaid, en bijna alsof ze daarop voortzweefde, kwam zij in het park. Dien weg moest ze natuurlijk uit, meende zij, want dat pad zag er zoo aanlokkelijk uit, dat ze niet kon laten het in te slaan. Maar.... wat was dat? Zij bleef staan luisteren: een zonderling geraas van stemmen, hondengeblaf en muziekinstrumenten klonk haar in de ooren. Zij liep eenige passen voort, en zag toen op een plein tusschen de boomen kramen, tentjes, draaimolens en allerlei spellen staan. Wat een geluk! het was hier kermis.

Het is vrij natuurlijk, en het zal dus niemand verwonderen dat Camilla, in plaats van iemand naar het adres harer min te vragen, regelrecht op de kramen toeliep. Ze had in haar zak nog het over-

schot van het vijffrancstuk en daar moest, vond zij, iets voor worden gekocht. Wat?

Dit was niet twijfelachtig. Toen de reuk van pasteitjes haar in den neus drong, herinnerde zij zich opeens dat ze nog niet ontbeten had, en begon zij van den honger zoo te gapen, dat ze het haast niet langer uit kon houden zonder eten.

De meeste kramen waren nog maar half geopend, want het kermisvolk was nog niet in kermiscostuum. Men begon aan het schoonmaken, aan het afpoetsen, aan het opsieren, en in orde brengen van alles, wat straks de aangapende menigte in verrukking zou brengen. De kunstenmakers en het grootste deel der venters en verkoopers was tevens druk bezig met voor eigen maaltijd te zorgen; en op de kleine fornuisjes in de open lucht werd er gebakken, gebraden en gekookt, dat de damp boven de kramen uitsloeg, en de lucht vervulde met die welbekende, eigenaardige kermislucht.

Het was alles even aardig om te zien. Hier kookte een reus kleine worstjes, ze met groote zorg omroerende, voordat hij straks als Herkules met kanonskogelen zou kaatsen, alsof deze heel geen gewicht hadden. Daar hoorde men de „wilde vrouw" die, ten aanschouwe van het publiek bij voorkeur zich scheen te voeden met brandend vlas, nu een lichten kreet van pijn slaken, omdat zij zich

brandde bij het bakken harer aardappelen of vischjes.

Paljas gebruikte zijn lange vilten toovermuts als zitkussen, en maalde recht gemoedelijk zijn loodje koffieboonen. Het was verrassend om te zien, hoe al die „wondermenschen" zoo dood gewoon en handig hunne huishoudentjes bezorgden. Ieder was bezig, vele vrouwen stonden te zeepsoppen, en andere hingen haar wasch te drogen tusschen de boomen. Velen verstopten zich zooveel mogelijk voor het oog der anderen, door een inrichting onder de ruime plooien hunner zeilen, maar wat ze ook mochten uitvoeren, het was alles even belangrijk in de schatting der rondglurende jeugd, en ook Camilla keek hare oogen bijna uit, terwijl zij langzaam voortdrentelde langs die bezige wereld.

Opeens werd zij afgeleid door het luiden eener bel, 't was het teeken dat er wafelen gereed waren. Een dikke man met een vriendelijk gezicht bakte ze zelf op een heerlijk brandend vuur; ze roken voortreffelijk en Camilla was dadelijk bereid zijn raad op te volgen en ze eens te proeven. In een ommezien had zij er een gekocht, betaald en opgesmuld.

Ze brandde er bijna hare vingers en hare lippen aan, maar dat telde ze niet, het warme gebak verkwikte haar bovenmate. De verkooper had er schik in om er naar te kijken hoe vlug dat kleine meisje zijn groote wafel deed verdwijnen. „Nog een," vroeg

hij, doch Camilla wenkte van neen, en zette de wandeling langs de kramen voort. „Het geld zal spoedig op zijn," dacht zij, en besloot daarom wijselijk voorloopig niets te koopen. Er was echter zooveel moois, dat zij telkens hier en daar bewonderend bleef staan.

Eindelijk kwam zij bij de draaimolens, waarvan zij de muziek, de triangels, de trommen en trompetten al gedurig had gehoord, deze bekoorden haar niet, — misschien zijn vette wafels en ronddraaiende genoegens wel slecht vereenigbaar. Hoe dat zij, Camilla keerde zich zoo spoedig mogelijk om, en kwam nu aan de woning eener reuzin, welke aan al de koningen en keizers en aan de schoonste prinsessen der aarde voorgesteld was geworden, en die thans, voor zeer billijken prijs, zich ook aan gewone stervelingen wilde vertoonen.

Het circus was gesloten, en velerlei tentjes, waar geschoten kon worden omfraaie prijzen, lieten Camilla even koud als de kijkspelletjes. Zij had vroeger wel eens door allerlei glaasjes gekeken, en kon zich nog heel duidelijk voorstellen welk soort van genoegen dat was.

Op eenigen afstand van de andere spellen stond een gebouw dat Camilla zeer aantrok, en waar zij nu op aanliep.

Het zag er groot en net uit, een mooi beschil-

derd en veelkleurig doek prijkte boven den ingang, en evenals aan de Parijsche theaters waren er verscheidene affiches opgeplakt. Op een dezer stond:

„De toekomst geopenbaard!"

„De toekomst!" herhaalde Camilla, nadat zij een paar malen de aankondiging had overgelezen. Zie, dat was net precies wat ze noodig had te weten.

De heer Dufour — zij zag dien naam met zeer groote letters overal staan — kende dus de toekomst? en wist hoe het verder met haar zou gaan? Dat trof uitstekend, en het kostte slechts 50 centimes om eerst in die mooie tent allerlei wonderen te zien verrichten, en om daarenboven al het nieuws van de toekomst te kennen.

Jammer dat de ingang nog gesloten bleef, doch dat was niet zoo'n erg geval. „Ik zal hier wachten tot het begint," dacht de jeugdige reizigster, „dan ben ik de eerste die binnenkomt, en hoor misschien daarom nog wel de beste berichten."

Al wachtende las zij nog wat beter de beschrijving van alles wat zij te zien zou krijgen, toen zij opeens tot hare verrassing het gordijn zag bewegen, en een gelaat zich vertoonde door een kleine opening.

Dadelijk echter verdween dat gezicht, maar Camilla had reeds den persoon herkend, die door de reet naar buiten gluurde.

„Mijnheer Pierre!" riep zij verrast. De scholier aarzelde een oogenblik, hij begeerde hier niet herkend te worden, doch slechts een ondeelbaar klein oogenblikje duurde dit gevoel van valsche schaamte. Opeens — al tinte even een blos zijn gelaat — vertoonde hij zich in zijn volle lengte. Het kleine meisje kleurde van verrassing en blijdschap. „Zoo komt diezelfde persoon alweer om mij voort te helpen," dacht zij.

Hij was echter zeer stijf, en vroeg deftig wat Camilla van hem verlangde. Hij keek haar bij die vraag met gefronste wenkbrauwen aan, en het kleine meisje voelde dadelijk dat het hem geen genoegen deed haar hier te zien.

„Mag ik al binnengaan?" vroeg zij zacht.

„Neên!" antwoordde hij kortaf.

„Maar ik kan het wel betalen, mijnheer Pierre."

„Dat kan mij niemendal schelen," en terwijl hij dit antwoord gaf, keerde hij zich naar den anderen kant, als om Camilla te beduiden dat nu het gesprek geeindigd was.

Zij liet zich echter niet afschrikken door zijn lompheid, en ging een paar trappen op, om hem te volgen.

„Wat is dat? Zeg, wilt ge wel eens dadelijk heengaan," riep hij uit, en keek met over de borst gekruiste armen van boven af op Camilla neer.

Het onderscheid tusschen het vriendelijk afscheid en deze zonderlinge onvriendelijke bejegening was zoo groot, dat Camilla geheel ontsteld achteruitging, terwijl er een paar groote tranen in hare oogen kwamen.

Pierre werd half verlegen over het verdriet dat hij haar aandeed, en zocht naar een woord om te maken dat zij in vroolijker stemming kon heengaan, toen achter hem een zware stem riep: „kom, kereltje, het ontbijt is gereed."

Pierre werd iets bleeker en boog het hoofd, doch deed overigens alsof dit roepen hem niet aanging, en keek onverschillig den anderen kant uit.

„Kom Pierrot...." riep dezelfde stem, en bijna op hetzelfde oogenblik hoorde Camilla dat de ringen, waaraan het gordijn hing, verschoven werden aan de ijzeren stang.

Pierre werd eerst nog bleeker, toen vloog een hoogrood over zijn gelaat. Camilla begreep volstrekt niet wat er gebeurde, en bleef onbeweeglijk staan tot groote ergenis van Pierre, die haar weg wilde kijken.

Een zware stap naderde, en de persoon die „Mijnheer Pierre" betiteld had als „kereltje" en „Pierrot" verscheen voor de opening. „Hoort ge mij niet?" vroeg hij.

O zeker. Pierre hoorde zeer duidelijk dat hij

geroepen werd, maar hij wilde tegenover Camilla niet bekennen dat dit roepen hem gold.

Hij, die zich nu aan de verbaasde blikken van Camilla vertoonde, was kort en breed en maakte een forschen indruk. Ofschoon zijn haren reeds grijs begonnen te worden, zag hij er toch volstrekt niet eerwaardig uit.

Zijn gezicht met een eenigszins kluchtige uitdrukking, teekende zelfvertrouwen en goedaardigheid, en hoewel hij geen mooie oogen had, was het toch zeer duidelijk, dat die twee groote kijkers gewoon waren alles heel goed te zien.

Zijn handen grof, kort en dik vielen dadelijk in het oog door een buitengewoon grooten, schitterenden ring, dien hij aan zijn voorvinger droeg.

Zijn kleeding was geheel ongelijk aan die van gewone menschen.

Hij droeg toch een costuum overal met zilveren loovertjes bedekt, wat Camilla voorkwam als het schoonste, dat zij ooit had aanschouwd.

Roode laarsjes met breede goudfranje omzet, sierde de voeten, en het verdere costuum was grootendeels samengesteld uit tricot, fluweel en kant. Op de borst prijkte iets wat aller oogen tot zich trok, namelijk een groote gouden zon met golvende stralen.

De persoon, die al dit moois voor een deel onder een jasje verborg, en die blijkbaar eigenaar van dit

paleis, de koning van deze bezitting was, heette Dufour, en hij was het dus die al de wonderen kon verrichten, welke Camilla verlangde te zien.

Nu dacht hij blijkbaar aan meer gewone dingen.

„Heb je geen honger, mijn jongen?" vroeg hij buiten komende op zacht goedaardigen toon, „alles is klaar."

„Ik kom," antwoordde Pierre, zonder om te kijken. Hij verlangde blijkbaar Camilla te zien verdwijnen, voordat hij den heer Dufour naar binnen volgde.

Maar Camilla had nu geheel geen plan om heen te gaan. Met stralende oogen keek zij naar den mooien heer. Zij begreep dadelijk, dat deze de vader van Pierre moest zijn, en op veronderstellenden toon vroeg zij: „Uw Papa, niet waar, Mijnheer Pierre?"

„Ja, mijn Papa!" klonk het antwoord, op een toon, die Pierre zelf als een wanklank in de ooren klonk. „Ja, die opgeschikte man, die de kermissen afreist, en met goochelen den kost verdient, dat is de vader van mij, den net gekleeden jongeheer, den knappen scholier," dat was het wat hij eigenlijk in zijn hart zeide.

Het was niet edel, maar Pierre had al dikwijls opgemerkt, dat vele personen hem met geheel anderen blik aanzagen, zoodra ze met zijn afkomst bekend waren, dan voor dien tijd.

Valsche schaamte wordt dat gevoel genoemd, als iemand zich verbeeldt dat zijn familie niet goed of voornaam genoeg is voor zijn bekenden. Het was bij Pierre iets dergelijks, en toch voelde hij dat hij zich niet schaamde over zijn vader, maar wel dat het hem hinderde wanneer deze niet hoog genoeg gesteld werd door anderen. Het was daarom dat hij met een soort van angstige nieuwsgierigheid wachtte op den indruk, dien zijn kleine reisgenoot van hem zou krijgen.

Hij behoefde niet lang te wachten. Camilla had maar één blik op het gelaat van den heer Dufour te slaan om te zien dat hij een vriendelijke man was, en zonder aarzelen riep zij opeens uit: „o, Mijnheer Pierre, wat een groot geluk voor u, zoo'n lieven Papa te hebben."

Pierre was in één sprong bij haar, nam haar bij de hand en zeide: „kom maar mee ontbijten, lieve Camilla, dan kunt ge kennis maken met Papa, en eens zien hoe goed en lief hij is."

Hij kreeg plotseling een gevoel van dankbaarheid en liefde voor Camilla, die met één oogopslag zag dat zijn vader lief en goed was, en nu zou het hem veel genoegen doen haar te toonen, dat hijzelf ook trotsch kon wezen op zijn vader.

Het scheen Camilla als een tooversprookje, toen zij aan de hand van Pierre den grooten goeden

toovenaar naderde, die haar de toekomst zou voorspellen, en onwillekeurig dacht zij dat Pierre een prins was, die haar in het paleis der feeën binnenleidde, toen zij de trapjes opging, en het gordijn achter zich zag dichtvallen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

In het Tooverpaleis.

Camilla straalde van verrukking, toen Pierre haar voorstelde aan zijn vader.

„Papa," zeide hij, „dit is nu het kleine meisje, waarover ik u gesproken heb, en waarmee ik heb gereisd."

„Hij heeft over mij gesproken," herhaalde Camilla zacht, en sloeg beschroomd hare oogen op naar den grooten man.

„Zoo, zoo!" zeide de heer Dufour, Camilla even aankijkende met dien vluggen blik, waarmee hij zijn oordeel over ieder wist te vormen, „is dat de jonge dame, die zoo bang was voor het onweer?"

Camilla meende nu dat dit recht kinderachtig van haar was geweest en dat zij er zich een beetje voor moest schamen, maar de heer Dufour vervolgde: „het laat zich begrijpen als men nog zoo jong is als gij zijt. Maar ik zal je eens leeren hoe men donder kan maken. Eerst echter ontbijten, ik hoorde dat Pierrot je al uitgenoodigd heeft."

Bij dat naampje van Pierrot trok Pierre even de lippen samen, doch toen Camilla hem lachend aankeek, lachte hij er ook om. Camilla vond het heel prettig hem Pierrot te hooren noemen, want die lange jongeheer kwam haar daardoor jonger en kleiner voor.

„Hebt gij honger, klein meisje?" vroeg de heer Dufour.

Camilla voelde langs haar mond, vreezende dat er nog sporen van de wafel zouden zijn; zij wilde niet zeggen dat zij al wat gebruikt had, want dan zou men misschien niet vragen of zij mee aan tafel wilde gaan, en zij wenschte zeer hier nog wat te mogen blijven.

„O, op uw leeftijd kan mer altijd eten, is het niet, mijn dappere dragonder?"

„Natuurlijk," antwoordde Pierre goedmoedig.

„Dan spoedig naar beneden," en de heer Dufour daalde een paar trapjes af naar een ruimte, die hij de logé noemde, en die hem voor woon- en zitkamer diende. Camilla volgde, ze dacht nu niet aan het sterke verlangen, waarmee ze zoo lang had zitten wachten om zich de toekomst te hooren voorspellen. Zij verlangde op dit oogenblik niets te vragen, niets te weten, ze voelde zich volkomen tevreden en rustig. Het kwam haar voor, alsof ze al een lid was van deze familie, en alsof men haar hier kon liefhebben.

Wat waren ze niet al vriendelijk voor haar! Pierre had haar de hand gegeven, zijn vader wilde haar leeren donderen. Dat laatste scheen haar echter een beetje griezelig toe, en een kunst waar ze toch nooit eenig gebruik van zou willen maken.

In den schouwburg was alles nog in négligé. Het scherm was opgehaald, en op het tooneel heerschte een half licht, dat te duidelijk aantoonde, hoe de bruisende waterval een klodder verf, hoe de bevallig dansende nimfen afschuwelijk waren, en hoe de boomen, die des avonds met fijn groen schenen te prijken, nu blauwe bladeren tegen een violetkleurigen hemel vertoonden. Al de gouden franjes waren nu rood, de zilveren versierselen zwart.

De gemakkelijkste zitplaatsen, die op de programma's aan het publik beloofd werden, waren houten bankjes, waarop een overtrek van blauw en wit geruit linnen.

De heer Dufour, die zijn zoon een beschaafde opvoeding kon laten geven, ging onder de overige directeurs der kleinere theaters door voor een vermogend man, en zijn schouwburg was stellig een der beste van de geheele kermis, doch bij het daglicht ziet ieder theater er op het onvoordeeligst uit.

Camilla kon dit nog niet weten, doch het gaf haar een soort van bevrediging, toen ze het tooverpaleis lang niet zoo indrukwekkend vond, als ze

gedacht had, het scheen nu meer onder haar bereik te zijn.

De tafel was gedekt in een hoek dicht bij het tooneel, of eigenlijk niet gedekt, want tafellinnen was een weelde, die best kon worden gemist; voor borden deden bruine schoteltjes dienst, die van binnen geel waren, het tafelzilver was van ijzer, en de glazen, die ook wel eens dienst deden bij de goocheltoeren waren van blik.

Een waterkruik flankeerde met een kan appelwijn en in het midden der tafel stond een toegedekte schotel, waarin de ragout al een beetje koud was geworden.

Er stonden twee tabouretjes bij de tafel. Pierre haalde er spoedig een derde bij voor Camilla.

„Komaan, kindertjes, nu spoedig aan tafel," sprak de heer Dufour.

Dat woord kindertjes had zoo iets bekoorlijks voor Camilla, dat ze zich voornam erg smakelijk te eten. Hoe jammer dat ze dit niet had kunnen voorzien, dan had ze haar geld bewaard, en zou ze nu werkelijk honger hebben.

Pierre voelde zich warm gestemd tegen Camilla, nu ze als zijn vriendin en gast aan de tafel zijns vaders zat; hij hield haar bord bij, toen deze de ragout ronddiende, en zorgde er voor dat alles wat zij noodig had onder haar bereik kwam.

Eenige oogenblikken van stilte. Er werd met smaak gegeten. Toen begon de heer Dufour, zijn mond afvegende:

„En nu, kleine meid, moet ge mij eens vertellen hoe ge heet, waar ge van daan komt, en wat de verdere plannen zijn. Pierrot is er nieuwsgierig naar, niet waar en wat mij betreft: ik zie niet gaarne dat kinderen van uw leeftijd alleen op het spoor zitten, en alleen rondzwerven."

Camilla boog het hoofd. Zij was verlegen, en begreep heel niet wat zij zou antwoorden. Zeggen dat zij was weggeloopen, omdat hare moeder haar niet liefhad? — zij veronderstelde dat de heer Dufour moeilijk geloof zou hechten aan die liefdeloosheid harer moeder, en dan.... hoe zouden ze verschrikken, Pierre en zijn vader, als ze vernamen dat ze stilletjes vijf francs had weggenomen.... neen, zij kon haar verhaal niet doen, en maakte maar een figuurtje in de gestolde *jus* op haar bord.

„Het schijnt, dat het er niet uit wil komen," hernam de heer Dufour op half schertsenden toon. „welnu kleine dame, wees dan maar zoo goed even den mond te openen, ik haal er ieder geheim wel uit."

„Kan u dat doen?" vroeg Camilla verbaasd, doch dadelijk zich bezinnende, liet zij er op volgen: „o ja,wie de toekomst kent,weet al het andere ook wel."

Vader en zoon wisselden lachend een snellen blik.

„Ik wil u wel alles vertellen," vervolgde zij, „ik heet Camilla Villiers, mijn eigen Papa is al lang dood, en ik ben erg ongelukkig."

„En waarom ben je ongelukkig?"

„Omdat niemand van mij houdt."

„Hoe weet je dat?"

Camilla keek verbaasd op bij deze vraag.

„Mama heeft mij nog nooit een kus gegeven, en is altijd heel onvriendelijk tegen mij."

„En nu doet gij haar het verdriet aan van stil weg te loopen?"

„Maar ik kon het niet langer uithouden, en drie maanden heb ik eerst gewacht, voordat ik naar Papa ging."

„Kindlief, wees wat duidelijker, ik begrijp er niets van. Gij kondt het niet uithouden. Wat niet? En ge hebt drie maanden gewacht? Waarom drie maanden?"

„Tot mijn haar weer was aangegroeid," antwoordde Camilla, onwillekeurig naar haar lokken voelende.

„Wat doen die haren er toe," riep de heer Dufour uit. „Hoe is het, kleine meid, gij loopt toch niet met molentjes? ik bedoel ge wilt ons geen leugentjes op de mouw spelden."

„Ik heb nog nooit gejokt," verzekerde Camilla zoo ernstig, dat de heer Dufour niet meer twijfelde aan de waarheidsliefde van zijn kleine gast.

Doch de zaak was hem nog niet helder. Hij begon

dus maar verder te vragen, overtuigd dat hij eindelijk toch wel achter de waarheid zou komen.

„Dus uwe haren werden afgeknipt? Wie deed dat?"

„Ik zelve, Mijnheer!"

De heer Dufour meende te begrijpen.

„O, en daarom was uwe moeder boos, en strafte u met drie maanden huisarrest?"

„O, neen. Mama was alleen maar boos, omdat ik de schaar uit haar werkmandje had genomen, doch ik kreeg er geen straf voor. Ik had het ook maar niet moeten doen," liet zij er droevig op volgen.

„En waarom deedt gij het dan?"

„Julie en Victor, mijn zusje en broertje, houden ook heelemaal niet van mij, en toen Vic eens zeide dat hij mij nooit een kus wilde geven, omdat mijn haren hem aan slangen deden denken, knipte ik ze af."

„En gaf hij je toen een kus?" vroeg Pierre.

„Neen. Hij zei dat ik te leelijk was."

„Hoe gemeen," bromde Pierre.

Het onderzoek werd nog een poosje op dezelfde wijze voortgezet, en vader en zoon begrepen wel dat het kleine meisje een warm hartje had, en dat men haar niet genoeg liefde betoonde, toch kregen ze geen helder inzicht in den geheelen toestand.

Eindelijk vroeg de heer Dufour: „Wie heeft u geld voor de reis gegeven?"

„Ik heb vijf francs weggenomen uit de lade van de keukenmeid, van de eenige vriendin die ik in huis had."

„Die vriendschap is slecht beloond," merkte de heer Dufour lachend aan, „maar hebt gij wel bedacht dat de arme meid nu zelve verdacht zal worden van den diefstal?"

„Ja, want daarom heb ik met krijt op de tafel geschreven dat ik het had weggenomen," antwoordde Camilla.

„Uwe ouders zullen wel heel ongerust zijn," merkte Pierre op.

„Papa zal het niet bespeuren, en Mama zal heel blij wezen als ik nooit weer terugkom."

De heer Dufour verbaasde zich over die zonderlinge mengeling van onwetendheid en schrander overleg bij een kind van Camilla's leeftijd, doch zocht nog tevergeefs naar het eigenlijke plan dat zij gemaakt had.

Ze moest zich toch iets hebben voorgesteld.

„Waar wilde je eigenlijk heengaan?" vroeg hij weer.

„Naar Papa. Naar mijn eigen Papa."

„Maar hoe wou je daar komen?"

„Ik dacht, dat dit wel zou gaan. Toen ik nog bij mijne min was, had zij wel eens gezegd dat ik bij Papa in den hemel zou komen, als ik heel braaf

was, en de regenboog...." begon Camilla, „of...."
„Of de bliksem, nietwaar?" vulde Pierre lachend aan.

Camilla knikte met het hoofd.

„Waar woont die min?" vroeg de heer Dufour, opeens een inval krijgende.

Camilla wist het niet precies uit te leggen, doch uit eenige aanduidingen, welke zij gaf, meende de heer Dufour dat ze die vrouw zouden kunnen vinden.

„Gij dacht weer bij haar te kunnen wonen?" vroeg hij.

„Toen ik bij haar was had ik geen verdriet, want zij hield veel van mij, en toen zij mij naar Parijs moest brengen was zij heel treurig en ik ook," antwoordde Camilla.

De heer Dufour schudde meewarig het hoofd, het was zoo aandoenlijk te hooren hoeveel behoefte dit kind aan liefde had. „Wij moeten die vrouw zoeken, en zullen haar wel vinden, als zij nog leeft, en in al die jaren niet is verhuisd, doch ik betwijfel het zeer of wel hare woning de plaats is voor een aankomend meisje van goeden huize."

„Laat u mij maar hier blijven," zeide Camilla, die zich al geheel thuis begon te voelen.

„Dat kan niet, mijn kind. Dat is onmogelijk," luidde het antwoord op stelligen toon.

„Wil u het niet hebben? U zou mij kunnen leeren om u in alles te helpen."

„Neen, neen, ik neem geen leerlingen aan, dan zoudt ge hiernaast moeten zijn bij de koorddansers en steltenloopers, en ge zoudt beter doen te gaan bedelen dan in eenig spel kunsten te gaan maken, doch van alle dergelijke dingen kan geen sprake zijn — het eenige is.... naar uwe familie terug te keeren."

Pierre werd bewogen. Ze zou zoo'n lief zusje voor mij kunnen zijn, Papa," sprak hij zacht.

De heer Dufour haalde even de schouders op. „Minderjarige kinderen kunnen maar niet zoo vrijmachtig over zichzelven beschikken," zeide hij, doch hij vond het niet noodig om hierover dadelijk verder met Camilla te spreken. Nu zij te St.-Germain een adres had opgegeven waar zij bekend was, kon men altijd beginnen met daar eens nadere informatien te nemen. Zijn goedhartigheid, en daarbij het besef dat men niet te snel en te wreed de illusiën van een kind moet verstoren, deden hem besluiten dat onderwerp te laten rusten.

Toen Pierre bespeurde dat zijn vader er heelemaal niet over dacht om Camilla bij zich te houden, stelde hij voor om gezamenlijk die juffrouw Benoist te gaan opzoeken.

„Daar dacht ik ook over, mijn jongen," hernam de vader, „ofschoon ik wel een weinig vrees dat het voor Camilla's plan niet veel zal opleveren, al

vinden wij die vrouw. Wat moet zoo'n mensch met een meisje doen, dat ze waarschijnlijk al geheel vergeten heeft?"

„Arm kind!" zeide Pierre zacht, op zoo medelijdenden toon, dat Camilla geroerd werd door dit bewijs van hartelijkheid, en opeens Pierre's hand greep en er een kus op drukte, terwijl haar de tranen in de oogen kwamen.

Pierre werd er verlegen door, hij was er evenmin als andere schooljongens aan gewoon dat jongedames zijn handen kusten.

„Schrei maar niet, schrei maar niet, wees maar niet bang. Wij zullen er wel voor zorgen dat gij geen verdriet meer hebt," sprak hij, zonder precies te letten op wat hij zeide.

Dat kwam omdat hij zelf ook een traan voelde opkomen bij de gedachte aan al het verdriet dat dit kleine meisje al had gehad.

Daar de heer Dufour niet in zijn blinkend costuum langs de straten van Saint-Germain kon loopen, ging hij spoedig even naar zijn kamer om van kleeding te veranderen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De Vleermuis.

Pierre en Camilla keken elkander zwijgend aan, toen ze alleen waren, daarop sloeg Pierre de oogen neer en bleef nadenken. Het kwam hem op eens voor, dat het een groote veraangenaming des levens voor hem zou zijn zoo'n zusje te hebben. Zij werd hem als door den hemel onverwacht gezonden.

Pierre was niet ongelukkig; zijn vader zorgde zoo goed voor hem als slechts eenigszins mogelijk kon zijn; doch was de vader trotsch op den zoon, deze van zijn kant kon zich maar niet vereenigen met het beroep van zijn vader. Hij deed wel zijn best om er zich niet voor te schamen, doch hij slaagde er niet in. Vroegen de jongens hem: „wat doet jou vader?" het wilde niet als een gewone zaak over zijn lippen komen, die beteekenis dat zijn vader een goochelaar was en met een spel de kermissen afreisde. Hij bleef steeds het antwoord schuldig, of maakte er zich op de een of andere wijze af. Natuurlijk ontging dit zijn makkers niet. „Waarschijnlijk is

zijn vader de beul van Parijs," zeide eens een jongen en Pierre beet zich op de lippen, doch zeide niets. Eens op een dag kwam een van zijn kennissen hem tegen met iemand, die blijkbaar tot het kunstenmakersgilde behoorde. Deze vroeg hem den volgenden dag hoe hij aan dien kennis kwam. „Dat was mijn vader," antwoordde Pierre met een soort van heldenmoed.

„O, zoo," en de ander haalde zwijgend zijn schouders even op, hij scheen te vinden dat Pierre er ongelukkig aan toe was.

Mocht later eens een der jongens zich eenige toespeling op den goochelaar veroorloven, hij maakte kennis met Pierre's vuisten.

Van toen af gaf het hem een kleine voldoening te meenen, dat hij de eer zijns vaders verdedigde, als hij er ferm opsloeg, doch in die heldhaftigheid zat geen geluk, en Pierre voelde heel goed dat het wenschelijker is voor een zoon als hij hoog tegen zijn vader kan opzien, dan wel als hij met bedreiging van een pak slaag anderen kan dwingen niet over hem te lachen.

Hij liet zijn vader natuurlijk nooit iets bespeuren van al dit leed, want hij hield veel van hem, en begreep hoeveel hij aan hem te danken had.

Al vroeg had Pierre daardoor den ernst van het leven begrepen, en dat was hem ten zegen. Hij

streefde er naar om knap te worden, om spoedig klaar te kunnen wezen, en hoopte dan zooveel geld te zullen verdienen, dat zijn vader dit akelige bestaan kon opgeven.

Dat zijn vader er volstrekt niet mee gediend zou zijn om uit zijn woelig, beweeglijk leven gerukt, een rustig burger te worden, dat kwam Pierre nooit voor den geest.

Nu, voorloopig kon daar dan ook nog geen sprake van wezen, hij was nu nog scholier, en zijn opvoeding werd betaald met het geld, dat zijn vader op eerlijke wijze verdiende met goochelen en het vertoonen van alles, waardoor het publiek voor korten of langer tijd geboeid bleef.

Pierre was innig dankbaar voor al de opofferingen die zijn vader zich moest getroosten om zijn kosten schoolgeld steeds op tijd te kunnen betalen, want menigmaal bedacht hij hoeveel gemakkelijker het voor den heer Dufour zou geweest zijn om zijn jongen in eigen dienst te gebruiken, en hem onder het kermisvolkje te laten rondzwerven. Zoo dikwijls de clown naar buiten trok om door zijn marktgeschreeuw de „heeren, boeren, burgers en buitenlui" op te wekken tot een bezoek in de tent, waarbij niet zelden de heer Dufour zelf den clown moest helpen, vloog de gedachte door Pierre's hoofd hoe hij die clown met den rooden neus had

kunnen zijn, als zijn goede vader hem niet voor dat lot had bewaard.

Maar andere dagen als hij eens moeite had met zijn werk op school, straf kreeg of verdriet had over het een of ander, dan dacht hij: „wie weet of het maar niet gelukkiger zou zijn geweest als ik gebleven was, waar ik geboren werd, namelijk op de kermis."

Want alle halfheid is een last zwaar om te dragen; door de nauwste banden verbonden te zijn aan een slag van menschen, dat geheel niet in tel is in de kringen, welke voor onszelven geopend staan, geeft een gevoel van gedurigen angst en onbevredigdheid.

Pierre kon noch aan den eenen noch aan den anderen kant zijn hart eens geheel uitspreken, en daarom sloot hij evenals Camilla zijn leed in zijn hart op.

Dat gaf sympathie tusschen de twee kinderen, ze waren in staat elkander te begrijpen. Hij besefte hoe treurig het voor haar was niet genoeg door hare ouders bemind te worden, en, al was haar verdriet geheel anders dan het zijne, hij voelde toch met haar mede.

„Hoe jammer dat ik hier niet kan blijven," sprak Camilla, de stilte verbrekende.

„Dat vindt Papa niet goed, zooals ge gehoord hebt. Hij heeft een akelige betrekking."

„Wat komt dat er op aan? Het verhindert uw Papa niet om u lief te hebben."

„O neen, en Papa verdient juist met zijn kunst geld voor mij."

„Hoe goed! En zou ik...." begon zij.

„Neen, Camilla, denk er maar niet aan. Mijn vader heeft gezegd, dat gij te jong zijt om hier te blijven."

Camilla slikte een zucht in, en hernam: „maar gij maakt ook geen kunsten. Ik zou evenals gij op school kunnen gaan leeren, en hier alleen de vacanties komen doorbrengen."

„Hoe vlug heeft dat kleine meisje alles voor haar geest," dacht Pierre, terwijl er even een glimlach over zijn gezicht vloog bij haar plan.

Midden in hun gesprek kwam er een lange magere jongen van achter een gordijn te voorschijn. Met een paar diepliggende en door een weinig zwart omgeven oogen keek hij snel glurend rond en zeide: „Zoo, Pierrotje, heb je mij al lang gewacht met de koffie?"

Pierre was boos over deze familariteit, en gaf geen antwoord.

„Een, twee, drie," deed de lange jongen, en sprong over zijn hoofd heen tot dicht bij Pierre.

„Hoe is het? Een beetje slecht geluimd?" vroeg hij spottend, nam een stuk kaas van de tafel, wierp

het naar boven en ving het op met zijn mond, dien hij ongelooflijk ver opende. „Goeje morgen," zeide hij toen, Pierre bij beide schouders pakkende.

„Goeden morgen, doch blijf liever van mij af." sprak Pierre, den ander van zich afduwende.

„O! is het zoo laat! Geneer ik mijnheer? Zaken wellicht? Bah! wat staat je dat leelijk om zoo'n nijdig gezicht te zetten. Maar kijk, wat is dat?" vroeg hij, met den vinger op Camilla wijzende, en zich houdende, alsof hij haar nu voor het eerst opmerkte

Camilla zag hem met een paar angstige oogen aan.

„Waar komt dat juffertje vandaan? Hoe dwaas ziet dat kind er uit met die afgeknipte haren, ha, ha, ha!" en de jongen man lachte zoo luid en lang, alsof hij niet tot bedaren kon komen. Plotseling hield hij op, draaide zich op zijn hielen rond, en vroeg aan Pierre: „Zeg, hoe heet zij? Kom, geef gauw zoet antwoord, beste jongen. Stel mij eens aan haar voor. Maar hoe heet ze? hoort ge niet?" vroeg hij sarrend, omdat hij zag dat Pierre zich ergerde.

„Wat heb jij daar mee te maken?" beet Pierre hem toe.

Camilla gaf antwoord: „ik heet Camilla," zeide zij.

„Nu, die naam zal wel spoedig veranderd worden als je hier blijft, geloof dat maar. Ik weet er alles van, mijn eigenlijken naam kent niemand, ik ben dien zelf al bijna vergeten, maar mijn theaternaam is

zooveel te beter bekend. Men noemt mij de vleermuis, en het koddigste daarvan is dat ik werkelijk op mijn naam ga lijken. Gelooft ge 't niet, klein juffertje? Kijk dan," en bij deze woorden strekte hij zijn armen uit als twee vleugels, die hij zachtjes op en neer bewoog, en trok hij zijn lang, bijna spits hoofd tusschen de schouders. Zoo had hij werkelijk veel van een vleermuis. Een allerdwaaste vertooning.

„Ben je klaar?" vroeg Pierre.

„Neen. Ik begin pas. Wat is dat ventje prikkelbaar van morgen. Hoe komt dat toch, lieveling?" en hij wilde Pierre langs zijn gezicht strijken.

„Wees voorzichtig, of ik beklaag mij bij Papa."

„Ga je gang. 't Laat mij volkomen koud," riep de vleermuis minachtend uit.

„Als ik Papa vroeg je weg te jagen, zou hij het doen."

„Dat geloof ik niet. Een weldoener, zooals jouw vader, die zich het lot van een ouderloos kind aantrekt, zet dat kindje zoo maar niet een, twee, drie op straat. En daarenboven, hij kan mij ook niet missen. Of wilt gij soms voor vleermuis gaan spelen? ha, ha, ha, maar pas dan op je tellen, want weet je: wij grappenmakers moeten wel het publiek aan het lachen maken, doch oppassen dat ze ons niet uitlachen. En wie dat niet kan, zal het nooit leeren,

IK BEN CAMILLA, HERKENT GIJ MIJ NOG?

want het is een aangeboren gave, een godsgeschenk, dat de een heeft en de andere niet."

„Kom, Pierrot, beste jongen, probeer het eens," vervolgde Sylvain, zoo heette de vleermuis, „dan kan Camilla zien of gij eenig talent voor het vak hebt, toe dan. Wij zijn het publiek," en bij deze woorden ging hij iets dichter naar Camilla toe.

„Raak haar niet aan, en ik verbied je ook haar naam te noemen," sprak Pierre opvliegend.

„O! is het soms een wonderkind? dan alle respect voor de kunstzuster. Wat kunt ge alzoo? vertel het mij eens."

Pierre verloor opeens alle zelfbeheersching en wilde de vleermuis te lijf. Met gebalde vuist vloog hij aan op Sylvain, die zich in tegenweer stelde. Gelukkig werd juist op dit oogenblik, de stem van den directeur gehoord.

„Hoe nu? Een kloppartij hier?"

„Die vleermuis ergert mij, Papa," zeide Pierre.

„Hij dreigt mij met ontslag, Mijnheer," voegde Sylvain er bij.

„Waarschijnlijk heeft mijn zoon daar goede redenen voor," sprak de directeur kortaf.

„Gij zoudt mij toch niet willen wegzenden?" vroeg de vleermuis kleinmoedig.

„Gij zijt nu geen kind meer, Sylvain, gij kunt u zelf voldoende redden, en...."

„En ik ben als kind door u aangenomen. Men verstoot zijn kinderen toch niet, zou ik meenen," merkte Sylvain verwijtend aan.

„Aangenomen, aangenomen!" herhaalde de directeur, „dat is te zeggen, ik heb mij uw lot aangetrokken, toen ge hulp noodig hadt, ik heb je gevoed, en je in staat gesteld in eigen onderhoud te voorzien, maar ik wil vrede in mijn huis hebben. Komaan, kinderen, ik ben gereed."

Sylvain wist dat hij ongelijk had, en vroeg deemoedig: gaat u uit, patroon?"

„Ja, voor zaken. Zeg aan Chominot dat tegen acht uur alles in gereedheid moet zijn."

„Acht uur van avond!" riep Sylvain verbaasd, „en het is nu nog geen elf in den morgen."

„Wij hebben veel te doen," sprak de directeur kortaf, en zich even omkeerende, wierp hij de vleermuis een franc toe: „voor je ontbijt."

„Voor mijn ontbijt!" herhaalde Sylvain, „ja, de lust tot eten zou een mensch haast vergaan bij zoo'n behandeling. Dat mooie zoontje, 't heilig boontje, dat een hoop geld kost, blijft steeds nommer één, en ik kan het aanzien hoe de patroon hem altijd voortrekt. Ik kan dien jongen niet uitstaan, hij staat mij in den weg, ik zou hem wel willen vermoorden," en op zijn nagels bijtende, verviel hij geruimen tijd in een nijdig en zacht gebrom. Gewoonlijk dacht

hij weinig na en was stil en tevreden, de heer Dufour had hem eens uit medelijden opgenomen, omdat het arme kind geheel geen familie had, en onder de hand was hij hem het een en ander gaan leeren.

Langzamerhand ontwikkelde Sylvain zich tot een soort van specialiteit in allerlei kluchten en fratsen; door de dwaze uitdrukking van zijn gezicht had hij spoedig de lachers op zijn hand, als hij iets zeide of deed, en daar hij kluchtige invallen had, gebeurde het dikwijls dat hij op avonden, waarop het programma wat te kort bleek te zijn, opeens een geïmproviseerde scene ten beste gaf, die veel genoegen verschafte.

Hij kon velerlei dierengeluiden goed namaken, allerlei schaduwbeelden met zijn handen nabootsen, en vooral met het onnoozelste gezicht van de wereld de vleermuis vertoonen. Zonder den clown te vervangen deed hij toch soortgelijke aardigheden als deze, en werd zoodoende in een woord een der nuttigste leden van het gezelschap van den heer Dufour. Ongelukkig voor hem had hij ook een zeer groote inbeelding, en zoo mocht hij zichzelf gaarne doen gelooven, dat hij de eenige zoon was van den heer Dufour, dat hij dus eenmaal eigenaar zou worden van het tooverpaleis, en daarom reeds nu rechten moest hebben boven de anderen.

Meestal sprak hij hier niet over, maar als hij opgewonden werd, kon hij over zijn wenschen en

idealen zooveel onzin uithalen, dat de heer Dufour genoodzaakt was hem met een paar harde woorden tot de orde te roepen. Dan kroop de vleermuis weer in zijn schulp, was geheel neerslachtig, en keek smeekend als een klein kindje naar de oogen van zijn patroon, tot deze zeide: „nu, vooruit maar, alles is weer vergeven en vergeten."

Maar als Sylvain Pierre beleedigde, volgde in den regel de vergeving nooit zoo spoedig, en dit maakte dat hij nu zeer lang bleef mokken, voordat hij ging ontbijten.

„Dit wezen," dacht Camilla, „is dus ook door den heer Dufour in bescherming genomen, en voor ondergang bewaard, hoe goed en vriendelijk is toch Pierre's vader." Opeens echter bedacht zij met schrik, dat deze vleermuis een zeer ongewenschte broer zou wezen, en dat zij dezen meer zou zien dan Pierre, wanneer de heer Dufour haar wensch toch nog kon inwilligen om haar bij zich te houden.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Bij de oude min.

Moeder Benoist werd spoedig genoeg gevonden; toen Camilla in de buurt van het kleine huisje kwam, herinnerde zij zich opeens de plekjes, waar ze als klein kind had gespeeld, en in volle opwinding het gezelschap een paar passen vooruitloopende, holde zij op het huisje toe, en opende de deur.

Het was ruim vier jaar geleden sedert de vrouw haar gezien had, en natuurlijk evenlang dat Camilla hare oude min niet meer weder ontmoet had. Toen ter tijde kon Camilla geen vergelijkingen maken tusschen de eene woonplaats en de andere. Zij voelde zich in het hutje der min op haar gemak, omdat zij niet anders gekend had; dat die zoogenaamde moeder heel andere kleeren droeg dan hare Parijsche moeder was iets dat zij natuurlijk ook wel gezien moest hebben, doch waarover zij nooit had nagedacht. Het eenige dat in hare herinnering was blijven hangen, was dat zij te Saint-Germain met liefde behandeld werd, dat daar een hartelijke kus haar

troostte in haar kleine verdrietelijkheden, en dat zij daar op schoot genomen werd als zij koud, slaperig of een beetje ziek was. Meer dan eens had zij aan dat plekje gedacht, zonder zich daarbij een voorstelling van alles te maken.

En nu had zij dan dat plekje voor haar oogen. In volle hartelijkheid met uitgestoken armen riep zij bij het binnenkomen: „dag moeder Benoist, dag lieve moeder Benoist, hoe gaat het u? Daar ben ik nu...."

Moeder Benoist bezat zelve zes kindertjes, waarvan er drie op dit oogenblik over den grond rolden en solden met een grooten hond. Zij had in de veertien jaren van haar huwelijk tal van Parijsche kinderen voor langen of korter tijd bij zich gehad ter verpleging. Enkele daarvan waren gestorven, sommigen ziek geweest, en aan allen had zij hare goede zorgen besteed. Zij deed dit met liefde, omdat zij een goedaardige, zachte natuur had, maar die kinderkweekerij was hare kostwinning, en ze had heel veel andere dingen tevens aan haar hoofd. Hare eigen kleinen, haar man, haar huishouding en bovendien nog de fijne wasch, want ze waschte en streek ook nog voor verschillende families.

Geen wonder dus dat ze zich niet altijd dadelijk de namen kon herinneren van al de kinderen, die ze in huis had gehad, en dat ze het eerste oogen-

blik, niet eens vermoedde wie het meisje mocht wezen, dat daar aan kwam zonder hoed, en gevolgd door een haar onbekenden heer met een jongeheer.

Zij was aan het wasschen; voor het gemak had ze de tobbe op een tafel gezet, en neuriede al zeepsoppende gedachteloos een slaapliedje.

„Ik ben Camilla, herkent gij mij nog?" vroeg Camilla.

„Welzeker, welzeker," zeide de vrouw, hare armen een beetje aan haar schort afdrogende, en gauw rondkijkende naar stoelen, om die de bezoekers aan te bieden.

„Geef u geen moeite, vrouwtje," sprak de goochelaar, die hare bedoeling ried, en wien het niet ontging, dat de pleegmoeder de pleegdochter nog volstrekt niet herkende.

Camilla vermoedde dit wellicht ook half en half, althans zij zeide: „Camilla Villiers, weet gij wel, dat het zoo treurig was, toen gij mij naar Parijs bracht?"

„Alsof ik zoo iets ooit vergeten zou, hartje. O, ik weet alles nog van den dag van uw komst hier. Ik heb wat met haar doorgebracht, heeren!" sprak zij, zich tot den heer Dufour wendende, „toen ze pas bij mij kwam, kreeg ze stuipen, en toen kwam haar vader hier met de telegraaf — en u hadt moeten zien hoe bleek en angstig hij was. Doch hij zeide: „ik laat mijne kleine gerust bij u, want ik zie dat zij

in goede handen is," en daar had hij gelijk aan. Er zijn vrouwen die zich niet veel gelegen laten liggen aan de stadskindertjes, waar ze haar geld van trekken, maar ik heb hart voor ze. Camilla is dan ook heel wat jaren bij mij gebleven, en het was een mooi kind toen ik ze thuis bracht. Haren! zóó lang! zóó zacht! net liefhebberij! Nu zijn die mooie haren afgeknipt, jammer! doch wat heb ik daar ook mede te maken? In al die jaren — niet om te klagen — is het kind nooit eens hier teruggeweest, heeft nooit iemand harer familie eenige notitie genomen van de vrouw, die haar zoolang tot moeder was. — Ja, ja, klein ondankbaar meisje," voegde zij er grappig bij, „waarom ben je niet eens vroeger bij mij gekomen?"

Voordat Camilla had kunnen antwoorden, sprak de heer Dufour: „uwe pleegdochter komt nu de schade inhalen. Zij wenscht weer bij u haar intrek te nemen. Het schijnt dat hare familie niet veel met haar opheeft, en daarom was het haar verlangen terug te keeren naar het plekje, waar zij zich voorheen gelukkig voelde."

De waschvrouw keek den vreemden heer verbaasd aan. Zij moest hem niet goed begrepen hebben, meende zij. Wat bedoelde hij. Wilde men dat groote juffertje hier bij haar in den kost besteden? Daar was hare woning al heel slecht voor geschikt, doch gewend om niets af te slaan waar iets mee te ver-

dienen viel, begon zij: „wel, als we goed accoord konden maken.....

„Is u haar voogd?" vroeg zij, gewend aan het nemen van goede voorzorgen.

„Neen, dat ben ik niet, eigenlijk ken ik Camilla nog maar sedert een paar uren. Zij is het ouderlijk huis ontvlucht, om troost bij u te zoeken, doch onderweg hebben mijn zoon en ik kennis met haar gemaakt."

„Weggeloopen? Van huis weggeloopen?" riep moederBenoist,verschrikt de handen samenvouwende.

„Ik kon het thuis niet langer uithouden, Mama wilde niet van mij houden," zeide Camilla, hoe langer hoe meer de nabijheid van Pierre en zijn vader zoekende, want was zij hare moeder ontvlucht, zij begon te begrijpen dat ze in deze woning, bij deze vrouw en bij deze kleine vuilpoesjes evenmin op haar plaats zou zijn.

„Nu hartje, ge zoudt het bij mij goed hebben," sprak de vrouw, „de lucht is hier gezond, en de kost.... kom ereis hier," en ze trok een van het drietal onder de tafel weg, liet zijn armen en beenen bekijken, en vroeg: „kan dat geen bekijk velen? Ja, ja, ik zeg kinderen moeten goed eten, en al moet ik er hard voor werken — mijn man verdient niet veel, hij is steenklopper, — dat is niets, als mijne eigene en de andere kinderen de buikjes maar goed

vol krijgen, ben ik in mijn schik. Ze moeten er van groeien, wat zegt u, Mijnheer?"

„Zeker zeker," stemde Pierre's vader toe, die al tevergeefs beproefd had den woordenstroom af te breken om nog een vraag te doen over de familie van Camilla.„Gij kent mevrouwVilliers?"vroeg hij.

De vrouw schudde ontkennend haar hoofd.

„Mama heet eigenlijk Mevrouw Bazine," zeide Camilla.

De vrouw dacht even na. „O ja, nu herinner ik het mij weer, het was de Mevrouw die zoo onvriendelijk was, en die zeide dat gij zoo'n onhartelijk kind waart, maar dat was zoo niet. Och, en ben je nu stil weggeloopen,enwou jeliefstweer bij mij terugkomen?"

Zij begon te overleggen hoe ze het zou schikken met de slaapplaatsen, doch Camilla werd zoo bang dat hare beschermers haar hier zouden laten, dat zij zich hoe langer hoe meer tegen deze aandrong.

De heer Dufour beproefde nog een paar malen de vrouw aan het spreken te krijgen over Camilla's familie, maar blijkbaar kon hij van haar geenerlei goede inlichtingen krijgen.

Het weinige dat zij zich herinnerde van de eene familie, verwarde zij met wat zij van eene andere gehoord had, en in den regel wist zij niet eens heel duidelijk hoe de menschen heetten, waarover gesproken werd.

„We zijn hier niet aan het rechte kantoor om iets te weten te komen," dacht de heer Dufour en zeide:

„Het spijt mij, vrouwtje, dat wij u noodeloos zoo lang hebben opgehouden, maar het is blijkbaar dat men u niet kan belasten met de zorg voor de opvoeding van een klein meisje."

Juffrouw Benoist groette met een kleine buiging, haalde hare schouders op en begon met nieuwen ijver te wasschen. Dat bezoek had haar geen cent voordeel aangebracht, en ze haastte zich dus maar den verloren tijd weer in te halen.

„Het kind moet het toch niet heel best gehad hebben," dacht zij, „om van huis weg te loopen. Maar kinderen hebben af en toe ook rare invallen. De mijnen moesten het eens probeeren. Hé, kinderen, niet zoo gillen, wat zou je van moeder krijgen, als je te ver van huis liep?"

„Een pak slaag!" luidde het antwoord dadelijk.

„Dat is het beste," fluisterde de vrouw, en vervolgde al wasschende haar droomerig wiegeliedje, waarin Camilla's komst haar gestoord had.

Inmiddels zetten hare bezoekers hun tocht voort. De heer Dufour zwijgend een paar passen vooruit loopend, Cmilla angstig te moede naast Pierre. Wat zou er nu met haar gebeuren? Zou men haar

aanstonds alleen op straat laten staan? en wat moest zij dan beginnen? O waarom mocht zij niet bij Pierre en zijn vader blijven?

Onderzoekend keek zij naar Pierre op. „Wees maar niet bang," sprak deze, „wij zullen je niet verlaten."

„O, dus mag ik bij u blijven?" riep Camilla verrast uit.

Pierre wees zwijgend met de hand naar zijn vader, om te zeggen: „Papa zal wel bedenken wat er te doen valt. Vertrouw maar op hem."

Blijkbaar had zijn vader een plan, want hij liep met gezwinden pas voort, af en toe even omkijkende, of het tweetal hem wel zou volgen. Eindelijk werd Pierre nieuwsgierig, want hij zag dat de weg naar het station weer werd ingeslagen.

„Gaan we op reis, papa?"

„Ja, natuurlijk. We moeten naar Parijs."

„O, u brengt mij terug?" vroeg Camilla verschrikt.

„Voor alles moet ik toch het terrein verkennen, kind. Uwe ouders zullen u zoeken, de politie zal er achter gezet worden, een kind kan maar niet rondzwerven, zonder dat iemand er zich mee bemoeit."

Dit mocht alles waar zijn, Camilla kreeg de tranen in de oogen, nu ze begreep dat ze weer bij hare moeder terug zou keeren.

„Kom, kom, droog die tranen maar. Als het waar

is dat uwe moeder u zoo'n droevig leven bezorgd, is dit een bewijs dat het haar niet te veel zal kosten zich voorgoed van u te scheiden, doch wat er ook gebeuren moge, niemand mag een weggeloopen kind bij zich houden, zonder voorkennis harer betrekkingen."

Pierre begreep dit volkomen, maar Camilla bleef in haar hartje gelooven, dat het den heer Dufour gemakkelijk zou zijn geweest om te zeggen: „nu ben je mijn dochterje, en heb ik dus twee kinderen in plaats van een."

TIENDE HOOFDSTUK.

In Parijs terug.

Volgens zijn vaste gewoonte sloot de heer Dufour in het spoor de oogen dadelijk dicht, terwijl Pierre en Camilla, in afwachting van de dingen die komen zouden, zwijgend tegenover hem zaten. Hij ontwaakte zoodra de trein stilhield, en wenkte de kinderen hem te volgen. De omnibus, die juist wilde wegrijden, werd door hem aangeroepen, en zoo waren ze in korten tijd voor de woning, welke Camilla in het vroege morgenuur had verlaten.

„O, Camilla, lieve kind, wat heb je toch uitgevoerd? Wij waren zoo ongerust," riep Katrijn, zoodra zij het kind zag, en kuste in volle blijdschap over het terugzien het kleine meisje op beide wangen.

„Ben je niet boos op mij?" vroeg Camilla, getroffen door deze hartelijke ontvangst. „Om het geld," voegde zij er bij.

„Ge hadt het mij liever moeten vragen. Dat was veel aardiger geweest," zeide Katrijn; toch was het duidelijk in hare oogen te lezen dat nu de blijdschap

over het terugzien van het kind de overhand had. Zij was den geheelen morgen aan het bedenken geweest, hoe zij veel te weinig had nagedacht over die plannen van Camilla om naar den hemel te willen gaan. „Terecht, Mevrouw, Juffrouw Camilla is terecht," riep zij haastig, de deur van het salon voor haar openend.

Camilla stapte naar binnen, gevolgd door hare geleiders. Mevrouw Bazine keek haar met toornigen blik aan: „Wat zijn dat voor kluchten?" vroeg zij, „wegloopen, geld wegnemen, en het huis in rep en roer brengen! Wat beteekent dat?"

„O, vergeef het mij, Mama!"

„Vergeven? Ge hebt me gisteravond ook al om vergiffenis gevraagd en wat volgde op het berouw? Dat gij ons allen in onrust bracht. Ga maar spoedig naar je kamer, en denk in de eenzaamheid na over je slecht gedrag. Het verdriet, dat gij mij aandoet, is niet uit te spreken."

Camille keek even naar den heer Dufour en Pierre, die haar naar het salon harer moeder gevolgd waren, en verliet het vertrek.

Mevrouw Bazine wendde zich nu tot de beide vreemdelingen, „wie heb ik de eer?" vroeg zij, haar bezoeker van het hoofd tot de voeten aanstarend.

„Dufour, vader en zoon, om u te dienen," antwoordde de goochelaar, „wij zijn toevallig met uw

dochtertje in kennis gekomen, en ik beschouwde het dus als mijn plicht het kind zoo spoedig mogelijk bij hare moeder terug te brengen."

„Ik zou u dankbaar moeten zijn, Mijnheer," begon zij langzaam, „en, en.... ik dank u zeer voor de genomen moeite," liet zij er snel op volgen, met een gebaar dat scheen te zeggen: „ga nu maar spoedig heen." Ze zag wel dat deze nam niet behoorde tot hare kringen, en met zulke lui bemoeide zij zich zelden.

De goochelaar liet zich echter zoo niet afschepen: „uwe dankbaarheid," merkte hij spottend aan, „is niet zoo heel groot, naar ik zie, Mevrouw."

„U heeft wellicht onkosten gemaakt?" vroeg mevrouw Bazine, naar hare portemonnaie omziende, „vergeef mij, daar dacht ik niet aan."

„Geef u geen moeite, Mevrouw, dat is een zaak van ondergeschikt belang. De hoofdzaak is het lot van de jeugdige vluchteling, zij heeft mijne bescherming ingeroepen, en ik heb haar die beloofd. Het schijnt dat het kleine meisje snakt naar liefde en hartelijkheid, en dat zij die bij u niet vindt."

„Zij heeft het gewaagd zich over mij te beklagen?" riep mevrouw Bazine opvliegend uit.

„Waarde Mevrouw! het kleine meisje heeft uwe woning stilletjes verlaten. Natuurlijk zal ieder dat streng afkeuren;—waar moet het heen als alle kin-

deren wilden wegloopen? — doch welke moeder zou niet bij het eerste terugzien van het kind, waarover zij eenige uren in onrust zat, dat aan haar hart gedrukt en met kussen overdekt hebben, al moest ook de straf voor de verkeerdheid volgen. Dat deedt gij niet, gij hebt het kind niet eens de hand gereikt,gij hebt haar niet begroet, niet gevraagd waarom zij was heengegaan, niet onderzocht wat er met haar gebeurd was in al die uren, die zij buiten uwe oogen doorbracht, gij hebt haar onvriendelijk van u afgestooten, en niets met haar weten te doen dan haar dadelijk weer weg te zenden. Ik was daarvan getuige, en meen dus in mijn recht te zijn als ik beweer dat gij geene al te hartelijke moeder voor haar zijt...."

„Moeder!" herhaalde Mevrouw Bazine schamper, ik ben hare moeder heelemaal niet, het meisje is mij totaal vreemd. Ik huwde den vader van het kind, en toen deze kort na ons huwelijk stierf, was zij dus ouderloos. Zij bleef om gezondheidsredenen lang op het land...."

„Te Saint-Germain," vulde Pierre's vader in.

„Juist, te Saint-Germain, zij kwam toen hier in huis, op verlangen van mijn echtgenoot — ik hertrouwde met den heer Bazine — en bezorgde mij veel verdriet. Het is een zonderling wezentje en mijne kleinen kunnen het ook heelemaal niet met haar vinden".

Mevrouw Bazine zweeg eenige oogenblikken, doch wat behoefde zij er nog aan toe te voegen? Meer nog dan door hare woorden was het den heer Dufour, die gewend was op de gezichten te lezen, duidelijk geworden, waarom de kleine Camilla tot het droeve plan was gekomen om deze moeder en deze omgeving te ontvluchten.

„Dat arme kind!" klonk het in zijn hart en toch hij kon zich nu alles iets beter voorstellen. Als Camilla niet het eigen dochtertje dezer vrouw was, liet het zich verklaren, dat deze geen moederlijk gevoel voor haar had.

Voordat de heer Dufour nog een geschikte aanleiding had gevonden om het gesprek voort te zetten, kwam de heer Bazine binnen.

„Zoo, Camilla is terug, naar ik van den portier hoorde," zeide hij, zonder nog den heer Dufour te zien.

„Mijnheer Dufour was zoo beleefd haar thuis te brengen," vertelde Mevrouw Bazine, op hare onwelkome bezoekers wijzende, „en mij," voegde zij er bij, „meteen te verwijten, dat ik de aanleidende oorzaak tot hare vlucht was, omdat ik haar niet lief genoeg heb."

„Mijnheer.... Dufour?" deed de heer Bazine, vra-

gend, een weinig uit de hoogte neerziende op den gast.

„Henri Dufour, wereldberoemd goochelaar, directeur van het tooverpaleis, voor het oogenblik gedomicilieerd op de kermis te Saint-Germain," antwoordde Pierre's vader met een lichte buiging. „Al worden mij in den regel de salons der voorname burgers niet anders ontsloten dan om er iets van mijne werkzaamheden te laten zien, ik durf er mij met opgeheven hoofd vertoonen daar, zooals u overigens van ieder zult kunnen vernemen, mijn naam, dien ik zelf heb moeten maken, geheel onbevlekt is."

„O, ik twijfel niet...." zeide de heer Bazine op een stoel wijzende, hoezeer hij weinig tijd had en hoopte dat het tweetal dadelijk zou heengaan.

„Een oogenblik, als u het veroorlooft," antwoordde de heer Dufour, plaats nemende. „Ik kan niet besluiten heen te gaan, zonder eerst nader met u gesproken te hebben over het kleine meisje, dat ik u terugbracht. Ik zie iets wat u niet schijnt op te merken, ik zie dat het kind honger heeft...."

De heer Bazine maakte een beweging van spot.

„Ja, werkelijk honger heeft naar liefde. Ik voor mij zie in de stellig verkeerde daad van het wegloopen iets aandoenlijks ernstig. Dat kleine meisje heeft een warm hartje, zij is er dagelijks getuige van dat haar broertje en zusje geliefkoost worden, en voelt zichzelve buitengesloten uit den warmen kring

der hartelijkheid. Zij heeft gevoeld hoe lief ouders hunne kinderen kunnen hebben, dat heeft het verlangen naar haar vader opgewekt. Deze was, volgens wat zij er van gehoord had in den hemel. Welnu zij wilde dien weg zoeken.... Ieder make zijn eigen gevolgtrekkingen. Ik verheug mij dat zij, te midden van veel vreemds en nieuws, eenige afleiding gevonden heeft, doch wat zou er gebeurd zijn, gesteld de kleine was bij het water terechtgekomen?"

Er volgde een kleine pauze, die noch de heer Bazine, noch zijn echtgenoote wilde verbreken, zij voelden dat Camilla geen gelukkig leven in hun woning had.

„Ik sprak van honger," vervolgde de heer Dufour, „geloof mij, een kind heeft evenveel behoefte aan liefde als aan brood, en vooral een schepseltje als uwe Camilla mij schijnt te zijn. Ik ken dat bij ondervinding. Mijn jeugd was ook niet al te zonnig. Mijne ouders stelden waarschijnlijk al heel weinig prijs op mijn bezit, ik ben althans door een politie-agent onbeheerd op straat gevonden, en werd door dezen naar het vondelingenhuis gebracht als een gezonde jongen van waarschijnlijk een dag of tien. Men had verzuimd een aanwijzing op eenige bank tusschen mijne kleertjes te naaien, en zoo werd ik op de minst kostbare manier uitbesteed. Op de een of andere wijze ben ik zoover gekomen dat ik nog

heel jong al een kleinigheid kon verdienen, door in het koor te zingen, maar mijn leven was overigens zeer vreugdeloos, en toen een acrobaat mij in dienst nam, scheen mij dat een gelukkige wending in mijn lot. Van dat oogenblik af heb ik op de markten, op kermissen en bij feesten mijn kost weten te verdienen. Op de perfectuur zal men u kunnen zeggen, dat ik daar aangeschreven sta met een schoon register. Ik durf zeggen dat nooit iemand een cent aan mij tekort is gekomen, en dat ik daarentegen meermalen in de gelegenheid was, anderen bij te staan. Ik ben clown geweest; bij het ballet heb ik succes gehad met verschillende nieuwe passen; ik bestuurde een tijdlang een marionetten-theater, ik heb zelfs met een poppenkast gereisd en.... in één woord, ik heb gedaan wat in mijn macht stond, om niet alleen eerlijk door de wereld te komen, maar om ook vooruit te gaan. Op dit oogenblik ben ik directeur van het theater, dat mijn eigendom is, en waar ik genoeg verdien om de opvoeding van mijn zoon te bekostigen.

„Mijn zoon, dien ik de eer heb u hierbij voor te stellen — Pierre boog tegen den heer Bazine, die den knaap vriendelijk teruggroette, — is op het gymnasium, en mag hij soms in zijn hart wenschen dat zijn vader geen kermisman was, hij weet dat niemand op de wereld zooveel van hem houdt, en zoozeer wenscht hem gelukkig te zien. Hij zou

waarschijnlijk liever willen dat zijn vader geen goochelaar was, maar in den grond der zaak is hij dankbaar, dat ik hem een wetenschappelijke opleiding laat geven, in plaats van hem in de zaak te nemen en dienst te laten doen als clown of zoo iets. Ik heb hem ver van de kunstenmakerij gehouden, en zelfs den directeur der school gevraagd hem niet aan rekstokken of dergelijke te laten werken, opdat hij niet in een oogenblik van baloorigheid mocht wenschen in het acrobatenleven te worden opgenomen. Zijn moeder, de dochter van een wijnkooper, die helaas! zeer jong gestorven is...." en de heer Dufour, die tot nog toe had doorgesproken met al de woordenrijkheid aan zijn vak eigen, werd zoo aangedaan, dat hij even genoodzaakt was den zakdoek naar de oogen te brengen.

De heer Bazine, die weinig belang stelde in het verhaal, weerhield met moeite een kleine beweging van ongeduld, en vroeg iets aan Pierre over zijn studiën.

De vader gaf echter antwoord. „Ik hoop dat hij ingenieur zal worden," zeide hij, „het schijnt mij toe dat men vooral met kennis van werktuigkunde tot groote resultaten zou kunnen komen. Ik heb zelf voor mijn vak eenige machinerieën uitgevonden, doch ben overtuigd dat ik, als men mij had laten leeren.... maar ter zake: wat ik eigenlijk zeggen wilde is dit:

men moet boven alles zijn kinderen liefde toonen. Uw klein meisje klopte aan mijne deur, en ik beloofde in mijn hart mij haar lot te zullen aantrekken. Ik hoop dat ik er in geslaagd ben u te overtuigen dat ik een man van mijn woord ben, een persoon waar men op aan kan, en daarom...."

De heer Bazine viel den spreker in de rede: „ik heb besloten het kind op een kostschool te doen."

Het gelaat van Mevrouw Bazine helderde geheel op bij deze mededeeling van haar echtgenoot. Zoo had zij dan haar wensch verkregen om van het bijzijn van het meisje ontslagen te zijn.

Nu verliet zij de kamer om even naar Camilla te gaan kijken.

„Het zal beter zijn voor mijne vrouw als zij meer rust heeft," vervolgde de heer Bazine, eenige papieren uit zijn portefeuille halend en inziende, „en daarom— dit kind heeft mij mijn geheele morgen gekost," merkte hij half lachend al zoekend aan, „eerst heb ik aangifte van hare verdwijning gedaan, toen informatiën naar scholen ingewonnen, en nu bij mijne terugkomst, moest ik spoedig weer een estafette zenden naar het bureau van politie, om mede te deelen dat de vluchteling teruggekeerd was. O, hier heb ik het adres van een school uit St.-Germain, wellicht is dit u bekend;" en hij las den naam van Mad. N i c h o l a s.

„Mijne schoonzuster!" riep de heer Dufour uit.

„Tante Jeanne!" zeide Pierre tegelijkertijd.

„Dat was de plaats waar ik Camilla dacht te brengen," zeide de goochelaar. „Het pensionaat van Mad. Nicholas bestaat reeds lang, en is zeer goed gelegen. Zij heeft steeds een bepaald getal meisjes, die zijzelve met veel zorg en hartelijkheid opleidt."

„Die school is mij bijzonder aanbevolen," sprak de heer Bazine, en vervolgde, zijn stoel een weinig nader schuivende, „het hier zijn van Camilla heeft veel onaangenaams in huis gegeven. Ik kan niet voldoende beoordeelen in hoever het meisje er zelve toe heeft bijgedragen — ik ben door mijne bezigheden zelden tehuis — doch wel weet ik dat mijne vrouw het niet met dat vreemde kind heeft kunnen vinden. Ligt het aan dat donkere uitzicht, dat zoo'n sterke tegenstelling vormt met onze eigene blonde kleinen, aan de stem, aan de manieren? wie zal het zeggen? Maar dat is zeker, mijne vrouw heeft een buitengewoon zenuwachtig gestel, en het bijzijn van Camilla prikkelt hare zenuwen zoo, dat zij er soms geheel door van streek is. Het is dus — en dubbel nu het kind door hare vlucht getoond heeft dit te verlangen — wenschelijk dat ze hier niet langer blijft. Daar zij noch aan mij noch aan mijne vrouw verwant is, kan men in dat geval wel niet

van het ouderlijk huis spreken," voegde hij er met een glimlachje bij.

„Ik was voornemens, dadelijk aan die Mad. Nicholas te schrijven, doch nu dit uwe schoonzuster blijkt te wezen, en u zich voor Camilla interesseert...."

„Ik stel, hoe kort ik de kleine ook gezien heb, veel belang in het kind, en wilt u mij belasten met haar naar het pensionaat te geleiden, en haar aan de zorg der directrice aan te bevelen, met het grootste genoegen," zeide de heer Dufour. „Mijn tijd is echter beperkt, want hedenavond wacht mij het publiek," liet hij er op volgen.

„Camilla!" riep de heer Bazine buiten de kamer, en welhaast verscheen het meisje, gevolgd door Mevrouw Bazine met Julie en Victor.

Ofschoon de heer Bazine haar nog niet gezien had, begroette hij haar ook even weinig als zijn vrouw gedaan had, „Camilla," zeide hij een weinig plechtig, „luister goed naar wat ik je te zeggen heb. Ge hebt onze woning stilletjes verlaten, en ons daardoor veel onrust bezorgd. Gij begrijpt echter dat een meisje niet op straat mag rondzwerven, en dat ge een vaste woonplaats dient te hebben. Uwe keuze schijnt op St.-Germain te zijn gevallen, welnu, we zullen je daar toevertrouwen aan de zorg van eene dame, die tevens andere meisjes opvoedt, zoodat ge daar kunt opgroeien te midden van kame-

raadjes, aan wie ge u wellicht gemakkelijker zult hechten dan aan ons en onze kinderen, die dan trouwens ook nog wat jong zijn.

„Mijnheer Dufour wil zoo vriendelijk zijn je het geleide te geven naar St.-Germain, maar voor ge ons huis verlaat, wil ik, ook in tegenwoordigheid van Mijnheer, je de keuze laten om hier te blijven. Gij moogt hier op een dagschool gaan, en elken avond huiswaarts keeren."

Het was een moeilijk oogenblik voor Camilla, zij keek vragend naar Mevrouw Bazine. Als deze haar armen eens uitgebreid had, of als Victor en Julie even gefluisterd hadden: „bij ons blijven," wie weet of zij dan niet het laatste gekozen had, maar ze verroerde zich niet.

„Ga mede, Camille, en wordt mijn zusje," fluisterde Pierre, zich ergerend over al die koelheid.

Het scheen Camilla toe, hoe gaarne ze hem op dit oogenblik de hand tot antwoord gereikt zou hebben, alsof ze slechts deed met vreemden te verkiezen boven hen, die ze hare familie noemde, vandaar hare aarzeling.

„Gij zijt vrij te kiezen," sprak de heer Dufour, „daar de heer en Mevrouw Bazine uwe ouders niet zijn, en u wel aan mijne zorgen willen toevertrouwen...."

Camilla keek nog eens vragend naar Mevrouw

Bazine, doch daar deze geen poging deed om haar terug te houden, ging zij naar den heer Dufour en reikte dezen de hand.

Nu werd Mevrouw Bazine plotseling een en al beminnelijkheid, zij nam hare kleinen ieder bij een hand, vertelde hun dat zusje Camilla op reis zou gaan, en beval hen haar vaarwel te zeggen.

„Hebt ge mijne presentjes wel gevonden?" vroeg Camilla.

„Het is een leelijke pop," antwoordde Julie, terwijl Victor het antwoord schuldig bleef.

Mevrouw Bazine kon zelfs op dit oogenblik van afscheid niet besluiten Camilla een kus te geven, en daarom hoe blij ze was, nu voor goed van het vreemde kind ontslagen te zijn, hield ze zich alsof ze gegriefd was over Camilla's onhartelijkheid. „Morgen zal ik uwe kleederen zenden," zeide zij.

De heer Bazine verzocht den heer Dufour hem even naar zijn kantoor te volgen om over de verdere schikkingen te spreken.

„Ik geloof," begon hij, „dat onder de bestaande omstandigheden dit plan het beste is. Camilla toevertrouwd aan de leiding van eene verstandige vrouw, ziedaar juist wat het kind noodig heeft.

„Wat hare middelen betreft — nu u zich voor haar interesseert — wil ik u daarvan even inzicht geven. Zij is niet rijk, maar er is haar door hare

ouders een kapitaaltje nagelaten, waarvan ruim kosten kleedgeld kan betaald worden, en dat later haar bruidschat zal zijn. Over eenige dagen hoop ik persoonlijk mijne opwachting bij Mevrouw Nicholas te maken, daar ik echter nu te weinig tijd heb, ben ik u zeer verplicht, als u zich wilt belasten met de voorloopige regeling.

„Mag ik zoo vrij zijn u voorschot te geven voor de gemaakte en te maken onkosten om later te verrekenen?" en bij deze woorden gaf hij den heer Dufour eene som gelds, waarvoor hij kwitantie verzocht.

De goochelaar aarzelde eerst het geld aan te nemen. Het gaf hem een soort van teleurstelling dat Camilla geen arm kind was. „Ik vermoedde zelfs niet," zeide hij, „toen ik haar mijne bescherming beloofde, dat hare opvoeding uit eigen middelen bekostigd kon worden."

„Beter zoo," sprak de man van zaken.

„Ja, beter zoo, u heeft gelijk," stemde de heer Dufour toe, „misschien zal ik toch veel van haar geluk kunnen bijbrengen, al is het niet noodig de koorden der beurs voor haar los te maken. Ik zal mij, behoudens uwe goedkeuring, als haar pleegvader beschouwen."

„Toch als een vader, die zijn pleegdochter rustig op school laat blijven,nietwaar?"vroeg de heer Bazine.

„Natuurlijk; hield ik mijn jongen steeds ver van mijn beroep, — niet omdat ik daar iets vernederends in vind, maar omdat de afstand die ons — zwervende kermismenschen — van de gewone burgers scheidt te groot is om niet in botsing te komen, — hoe veel te meer een meisje. Neen, wat ik bedoel is dit: kan Camilla eens een dag vacantie krijgen van de school, terwijl ik nog te St.-Germain ben, dan wil ik mijn best doen haar een feestelijk dagje te bezorgen, opdat de vroolijkheid der jeugd weer op haar gezichtje te voorschijn komt."

„Mettertijd," zeide de heer Bazine bij het afscheid, „zal Camilla wellicht zelve leeren inzien dat mijne vrouw, al moest zij haar met eenige gestrengheid behandelen...."

Neen, die woorden waren slecht gekozen, daar moest de heer Dufour nog even tegen opkomen.

„Wie een klein meisje zoo liefdeloos kan behandelen," zeide hij, „toont geen plaats genoeg in haar hart te hebben. De fout schuilde hier niet bij het kind, maar wel degelijk bij de vrouw, die alleen oog had voor hare eigen blonde kinderen."

De heer Bazine kon hier niets tegen inbrengen, en was daarom maar heel blijde, toen zijn bezoeker hem verliet. Deze voegde zich bij Pierre en Camilla, die buiten op hem gewacht hadden.

ELFDE HOOFDSTUK.

Een heerlijke avond.

Zoo had dan Camilla het ouderlijk huis voor goed verlaten, men had haar zonder tranen zien heengaan, en al voelde zijzelve ook geen lust tot schreien, het gaf haar toch een vreemd gevoel, nu zij aan niemand op de wereld meer toebehoorde dan aan deze twee personen, die zij nog maar zoo kort geleden voor het eerst had gezien.

Pierre scheen hare gedachten te raden, althans toen ze weer in het spoor zaten, zeide hij: „nu ben je mijn zusje, Camilla. Wie had dat kunnen denken, toen je mij van morgen zoo deftig Mijnheer noemde."

„Mama hield toch heelemaal niets van mij, gij hebt het ook gezien, nietwaar?" fluisterde Camilla, Pierre vragend aankijkende.

„Het is maar heel goed, dat ge niet in Parijs gebleven zijt. Julie en Victor zullen ook nooit lieve kinderen worden dat heb ik wel gezien," sprak Pierre, „en nu zal alles veel prettiger worden. Papa zal van ons beiden evenveel houden, en wij zullen

ons best doen om te maken dat Papa altijd tevreden over ons kan wezen. Gij moet maar goed leeren, en er voor zorgen recht knap te worden, en in de vacanties zullen we elkander zien."

„Ik ga toch niet dadelijk naar die school," vroeg Camilla,verschrikt bij de gedachte,dat ze zoo spoedig gescheiden zou worden van hare eenige vrienden.

De heer Dufour wenkte haar om naast hem te komen zitten, en zeide toen: „ja, gij gaat dadelijk zoodra wij in Saint-Germain aankomen, naar Madame Nicholas; al lijkt u dat niet prettig, het is het beste, ge begrijpt dat ge niet bij mij kunt wonen, ik ben nu hier, dan daar, en Pierre is ook op school. Goed begrepen nietwaar?"

Camilla knikte met een droevig gezichtje.

„Madame Nicholas zal maken dat gij een lief verstandig meisje wordt, en ik ben er geheel zeker van dat gij haar spoedig lief zult krijgen, en zij heel veel van u zal gaan houden."

„Maar ik bleef zoo gaarne bij u, Papa," fluisterde Camilla, met moeite hare tranen bedwingende.

De goochelaar ontroerde bij den naam, dien het kleine meisje hem gaf, doch het deed hem zichtbaar genoegen.

„Wel ja," sprak hij, „waarom niet? Als gij mij evenals Pierre Papa noemt, zal het mij net zijn alsof ik twee kinderen heb. — We vormen met ons

drietjes al een heele familie," liet hij er na een poosje vroolijk op volgen, toen ze te Saint-Germain uit den trein waren gestapt.

Camilla hoopte nog dat ze nu toch dadelijk eerst even naar de kermis en het tooverpaleis zouden gaan, doch dat was mis. Voor zij er aan dacht stonden ze op de stoep van een groot gebouw, waarboven met gouden letters stond: „Pensionat Nicholas."

Mevrouw Nicholas en hare twee dochters keken met belangstelling naar het pupilletje, dat de heer Dufour haar bracht, en reikten haar vriendelijk de hand.

„Welkom hier, mijn kind," zeide mevr. Nicholas, „gij hebt geene aanbeveling noodig. Ik kan in uwe oogen lezen dat gij een verstandig klein meisje zijt, en weet dus dat ge hier spoedig thuis zult wezen, al is het eerst een beetje vreemd. Komt, we zullen dadelijk eens uwe nieuwe woning doorloopen, dan kunt ge het schoollokaal, de speelplaats, de eetzaal, en de kamers zien, en bij deze woorden ging zij het drietal voor om alles even te bekijken. De heer Dufour vond gelegenheid om zijn schoonzuster die inlichtingen over Camilla en hare familie te geven, die hij meende dat zij noodig had, en verheugde zich, toen hij zag dat het kleine meisje belang scheen te stellen in alles wat zij zag. De geheele omgeving maakte dan ook een prettigen indruk.

„Je zult het hier best hebben, dat zie ik wel," fluisterde Pierre Camilla toe.

Ja, dat begon zij ook te gelooven, doch de gedachte dat aanstonds Pierre en zijn vader afscheid van haar zouden nemen, benam haar alle genoegen.

Hoe haar gezicht verhelderde, toen op eens de heer Dufour tegen Mevrouw Nicholas zeide: „en nu heb ik nog een verzoek, namelijk, of ge Camilla nog heden vacantie wilt geven. Zij is dezen dag begonnen met een kijkje te nemen in mijn tooverpaleis, dezen avond zou ik haar graag de voorstelling laten bijwonen. Na afloop breng ik haar dan zelf hier terug."

„Daar heb ik natuurlijk geen bezwaar tegen. Veel genoegen!" zeide de directrice, hare bezoekers uitlatende. „O, Papa, wat is u toch goed." zeide Camilla, die een gevoel had, alsof alles om haar heen plotseling licht en vroolijk was geworden. Zij en Pierre gingen nu eerst met den heer Dufour dineeren in het hotel, waar hij altijd at, als hij te Saint-Germain was, en daarna bleef zij met Pierre zitten praten tot het tijd werd om naar de avondvoorstelling te gaan. Hij vertelde haar van allerlei over zijn leven, en ze lachten nog eens vroolijk samen over hun spoorreis.

„Ik verlang zoo erg naar de voorstelling," zeide Camilla, telkens op de klok kijkend en bevreesd dat ze te laat zouden komen.

Er vloog een lichte glimlach over Pierre's gelaat. Voor hem was het steeds een kwelling zijn vader in het maskaradepak te zien, en te hooren in de woordenrijkheid van den goochelaar.

Al bewonderde hij in zekere mate het talent, de groote handigheid, en het vernuftige van vele zelf uitgevonden toeren, het scheen hem toch altijd iets.. iets.... hij gaf geen naam aan dat, waartegen zijn smaak in opstand kwam.

Op het kermisplein was het een leven en een rumoer, dat ieder hooren en zien verging; op alle stellaadjes voor de spellen gaf de muziek — en welke muziek! — de laatste waarschuwing, en noodigden hier de clowns, daar de directeurs zelven alle heeren, dames, boeren en burgerlui om binnen te gaan, daar er nog maar weinig plaats was, en de voorstelling een aanvang zou nemen.

Pierre's vader stond ook nog buiten op de stellage, toen hij en Camilla naderden. Hij zag hen zeer goed, doch keek opzettelijk naar een anderen kant, het publiek had er niet mede te maken dat die nette scholier zijn zoon, dat kleine meisje zijn aangenomen dochtertje was.

In de loge waar Camilla 's morgens ontbeten had, waren nu twee plaatsen voor hen gereserveerd, men kon er alles heerlijk zien. Pierre ging zooveel mogelijk achteruit zitten om zoo weinig mogelijk gezien

te worden, Camilla boog zich zoo ver mogelijk voorover om toch niets te missen van alles wat er te bewonderen was.

„Gaat binnen, gaat binnen," werd er nog steeds daar buiten geroepen, nadat de groote trom geroerd was, en de vleermuis fladderde grappig heen en weer om nog meer publiek te trekken, doch de tent zat reeds geheel vol.

De muziek ging van buiten naar binnen, de bel luidde, het scherm werd opgehaald, en de heer Dufour verscheen ten tooneele. Er klonk weer een schel, de muziek verstomde plotseling, en het publiek zat stil als een muisje te luisteren naar wat de groote man, die nu, met de prachtige zon op de borst, blinkend van goud, beschenen door tal van waskaarsen, buigend naar voren kwam, te zeggen zou hebben.

Camilla was opgetogen over zijne verschijning, de groote tooverring aan zijn vinger scheen met elke handbeweging van kleur te veranderen, en schoot stralen naar alle kanten heen. En behalve al die prachtige steenen, met hoeveel kant en goudborduursel was zijn kleed niet versierd.

Pierre klemde zijn tanden op elkander, dat blinkend gewaad was hem een aanstoot. „Zich zoo te vertoonen voor het publiek, dat voor eenige stuivers hem een uurtje mag aangapen," dacht hij, en vond zijn vader veel te goed om een goochelaar te wezen.

Hij kon maar geen oog krijgen voor het talent, waarmee zijn vader alle toeren verrichtte, en waardoor hij zooveel geld verdiende, hij zag slechts de vermeende vernedering.

Eerst kwamen de gewone aardigheden met de kaarten, toen de meer ernstige toeren. Er werden horloges stuk gestampt, zakdoeken verbrand, duiven in een pistool gestopt, en er levend weer uitgeschoten, er werd een bloemvaas uit een leegen zak gehaald, en eindelijk vond de goochelaar in den hoed van een toeschouwer zoo velerlei verschillende zaken, dat hij er het geheele parterre souvenirs van kon aanbieden. Opeens, toen de hoed geledigd scheen, vond de kunstenaar er nog rozen in, die hij met volle handen rondstrooide.

„O, had ik er een," dacht Camilla, en tegelijkertijd, bijna alsof de heer Dufour den wensch van zijn nieuw dochtertje geraden had, stapte hij met zwevenden pas van het tooneel naar haar toe en bestrooide haar, terwijl hij zeide: „kijk eens, kleine dame, gij schijnt een lief kind te zijn, ziehier rozen voor u."

Camilla sloot van verrassing half de oogen, geheel overstelpt door zooveel eer, en zoo iets verrukkelijks.

„O Pierre, hoe heerlijk! hoe heerlijk! en kijk eens, echte rozen," zeide zij, de bloemen en de blaadjes zorgvuldig bijeen schikkende.

„Ja, ja, er groeien rozen genoeg in Saint-Germain," dacht Pierre, doch hij genoot van het aanschouwen der echte verrukking van zijn zusje.

Nieuwe wonderen volgden.

De heer Dufour stopte een armoedig en slordig gekleed poppetje, dat hij Camilla noemde, in een mandje, dat verder opgevuld werd met papiersnippers. Toen hij na eenige oogenblikken aankondigde dat hij Camilla weer te voorschijn zou halen, was de pop allerprachtigst gekleed in satijn en fluweel, en zat zij onder een boom vol kleine kleurige vogeltjes, die stellig vroolijk zouden hebben gefloten, als ze niet opgezet waren geweest.

Er trok een lichte nevel over Pierre's gezicht, maar Camilla begreep alweer de hartelijkheid van haar pleegvader. „Dat ben ik," zeide zij, „eerst in al mijn verdriet, en nu in het geluk."

Zij had lust om naar het tooneel te gaan en den vriendelijken man, ten aanschouwe van het geheele publiek, om den hals te vallen, zoo dankbaar voelde zij zich tegenover hem gestemd. Nu dat wel niet mogelijk was, vergenoegde zij zich maar met ferm in de handen te klappen.

„En zal nu de toekomst voorspeld worden?" vroeg Camilla, toen er even pauze was, zacht aan Pierre.

Deze keek haar verbaasd aan. „Wie kan de toekomst voorspellen?" vroeg hij terug.

„Maar dat staat immers op het affiche," en Camilla wees naar een van de aanplakbilletten, zooals zij er dien morgen een buiten gezien had.

Pierre moest lachen. „Lees maar eens beter, zusterken," sprak hij. Camilla las en moest ook wel lachen, zij had geheel verkeerd begrepen. „Het is waar," zeide zij nadenkend, „zelfs Mijnheer Dufour had niet vooraf kunnen weten, dat ik dezen avond hier zou zijn. Nu, het komt er gelukkig niets meer op aan, ik ben niet meer nieuwsgierig naar de toekomst, want alles is nu even heerlijk en gelukkig voor mij."

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Het nieuwe leven.

Het tweede deel van de voorstelling beviel Camilla niet zoo goed als het eerste, omdat nu de heer Dufour zelf niet meer ten tooneele kwam. Er was overigens nog veel moois: er werd een klein tooneelstukje aardig opgevoerd, waarin ook de vleermuis een rol had; er werden beweegbare schilderijen vertoond, waardoor men een vrij duidelijk beeld kreeg van de heldendaden der Fransche soldaten in Afrika, en zoo al meer, heel mooi, doch het eerst geziene bleef het mooist.

„Wel, Camilla, ben je nu voldaan?" vroeg Pierre, toen ze weer buiten waren.

„O, wat was het verwonderlijk. Hoe komen toch al die rozen en bloemen in zoo'n nauwe hoed?"

„Ja, dat zijn de geheimen van het vak. Misschien vertelt Papa je dat later wel eens," antwoordde hij lachende.

„Ik denk dat iemand die zoovele wonderen kan doen, mij altijd wel zal beschermen in gevaar," zeide zij opeens.

„Wat beteekent dat? wat bedoelt gij?" vroeg Pierre verwonderd.

„Ik ben zoo bang voor.... voor de vleermuis." deelde Camilla hem zacht mede, „hij keek mij telkens zoo boos aan, omdat hij denkt dat ik hem in den wegsta."

„Onzin!" riep Pierre uit, „gij hebt niets met hem te maken, niets. Hij is — gij hebt dat goed gezien — jaloersch; hij was het ook steeds op mij, doch hij is tevens laf. Neen, die vleermuis is niet de moeite waard om er bang voor te zijn of verdriet over te hebben. Dan is er wel heel iets anders...."

„Wat dan? kunt gij het mij niet zeggen?"

„Het is dat ik het zoo droevig vind dat Papa op deze wijze het geld verdient om mij te laten leeren."

„Maar is het dan niet heerlijk om zoo prachtig gekleed, zoovele menschen en kinderen genoegen te bezorgen? en zulke tooverachtige dingen te kunnen doen?" vroeg Camilla overluid, doch liet er onmiddellijk opvolgen, meenende dat Pierre dat bedoelde: „o, gij vindt het naar dat Papa zich te veel vermoeit?"

„Ik vind het vak, het goochelen zoo naar, omdat

mijn vader zoo goed is, en andere menschen hem licht uitlachen."

„O, wat komt er dat op aan? Als gij maar veel van hem houdt, en hij u lief heeft, wat vreemde menschen doen, hindert niemendal," zeide het kleine meisje.

„Goed gezegd, Camilla, herhaal mij dat tusschenbeide, als ge ziet dat ik het vergeet. Dus gij zoudt u nooit ergeren, als men u de pleegdochter van den goochelaar noemde?"

„Natuurlijk niet. Integendeel, ik zal altijd trotsch wezen op dien lieven man, die mij een gelukkig leven wilde bezorgen."

„Gij zijt net de zuster die ik noodig had," sprak Pierre met warmte, „want gij zult een troost voor Papa zijn, als hij eens verdriet over mij heeft. Papa voelt soms wat ik denk, en topt dan over mijne gedachten."

„Wel kleintje, heb ik mijn zaken goed gedaan?" zeide de heer Dufour, die zich nu verkleed had, en gereed was Camilla thuis te brengen.

Voor alle antwoord bracht Camilla de hand van haar pleegvader even aan hare lippen, en fluisterde: „het was de heerlijkste avond uit mijn leven."

„Goed zoo, goed zoo, kleine, maar nu haastig naar bed, het is al bijna elf uur. Hoe laat is het gewone uur?"

„O, in Parijs al tusschen acht en halfnegen,"

antwoordde Camilla,„maar ik ben toch niets slaperig."

„Ik denk het slaapmannetje zal zich wel niet lang laten wachten," sprak de goochelaar, met zijn zoon afscheid nemende, want zij waren nu bij de deur van Madame Nicholas.

Een kwartiertje later sliep Camilla te midden van andere meisjes van haar leeftijd.

Er stonden zes witte bedjes langs de wanden van een ruime kamer, en de directrice bracht er haar zelve heen.

„Slaap zacht, mijn kind!" zeide zij, Camilla een kus op het voorhoofd drukkende. „Daar zijn uwe nieuwe kameraadjes, zij verlangen al morgen kennis met je te zullen maken," fluisterde zij, en verwijderde zich zacht, nadat zij zich overtuigd had dat Camilla niets meer noodig had.

„Morgen kennis maken met al die meisjes," dacht Camilla, en wierp onder het uitkleeden een vluchtigen blik op de slapende gezichtjes. Ze kon zich bijna niet voorstellen dat zij werkelijk opeens in een kring van meisjes zou wezen, en nam zich voor nog eens goed al de groote gebeurtenissen van dezen merkwaardigen dag na te gaan. Ze bracht het echter niet ver met dat plan, nog voordat ze hare deken wat had ingestopt, sliep zij al even rustig als hare slaapgenootjes.

Den volgenden morgen ontwaakte zij door een haar

zeer ongewoon geluid, ze hoorde namelijk half fluisteren en telkens zacht lachen met een waarschuwende stem om toch geen leven te maken, wat eindelijk, toen zij zich oprichtte, eindigde in een vroolijk en luid gelach. „Goeden morgen, goeden morgen, welkom hier!" riepen de meisjes, en schaarden zich om Camilla's bed. „Hoe heet jij? Ik ben Anna, ik Suse, ik Therese."

„Neen, maar wat moet Camilla wel van ons denken — gij heet Camilla, niet waar?...." vroeg een der meisjes, de anderen schertsend afwerend.

„Ja, Camilla Villiers," antwoordde deze, de haren wat uit de oogen strijkende, en het vroolijke troepje met eenige verbazing aankijkende.

„Gij zult ons wel heel onbehoorlijk vinden dat wij je zoo bestormen, ons plan was om stil en rustig af te wachten, tot ge goed uitgeslapen waart, maar je weet plannen vallen meestal in duigen, en dan.... een nieuw meisje geeft altijd weer wat nieuws in het eentoonige leven."

Camilla begreep niet hoe er over eentonigheid kon gesproken worden door meisjes, die zoo gezellig bij elkander waren. Het scheen haar toe, dat ze nog nooit zooveel vroolijkheid bijeen gezien had, als in deze korte oogenblikken bij haar ontwaken.

In Parijs was weinig sprake van lachen. Mevrouw Bazine klaagde veelal over hoofdpijn, over zenuwachtigheid, of over al het verdriet dat ze had over

Camilla. Julie en Victor waren ook alles behalve vroolijke kinderen.

De heer Bazine, die weinig binnen was, zat meestal in die oogenblikken achter een courant of eenig ander geschrift verstopt.

Voor de kinderen, die veel beknord worden, en die men in huis aanziet met het besef dat ze stellig wel weer iets verkeerds zullen doen, waarvoor straf verdiend wordt, schijnt weinig zon; zij zien nooit een lachje in de oogen hunner omgeving, en zoo komt het hun voor alsof er geen vroolijkheid meer op de wereld is.

Zoo was het Camilla ook gegaan. Al deze laatste jaren van druk hadden de zorgeloosheid der jeugd, de zonnige vreugde uit haar hartje verdreven, zij had, zooals de heer Dufour zeer juist opmerkte, honger geleden naar wat vreugde en vroolijkheid. Aan die behoefte werd nu voldaan, er werd om haar heen gelachen over alles en niets, zooals jonge, gezonde meisjes dat kunnen doen; er werd gepraat over honderden kleinigheden, waarin ieder wezen van denzelfden leeftijd belang stelt, en al kwam dit alles haar aanvankelijk voor, evenals de voorstelling in het wonderpaleis, n.l. als iets waar men eenvoudig naar kijkt en naar luistert, al spoedig — ze begreep bijna zelve niet hoe het zoo gekomen was — voelde zij zichzelve ook een deel van den vroolijken kring.

Het sombere gevoel verdween ongemerkt en een nieuw en heerlijk leven lag voor haar, een leven van werken en leeren, van inspanning en uitspanning, van vaste bezigheden, van regel en orde. Camilla bespeurde al heel spoedig, dat zij op vele punten achterlijk was, maar zij bemerkte tevens dat zij vlug begreep wat haar goed geleerd werd, en tevens dat zij onthield wat zij eenmaal geleerd had, hierdoor viel het haar gemakkelijk om een en ander in te halen.

Mevrouw Nicholas voelde zich bijzonder aangetrokken tot Camilla, wellicht dubbel omdat zij wist hoeveel het kleine meisje geleden had, en in haar vond zij dan ook werkelijk eene moederlijke leidsvrouw. Niet alleen met de lessen, maar ook in alle andere opzichten zorgde zij er voor, dat hare leerling een aangenaam leven bij haar kreeg.

Dat koste haar weinig moeite, omdat Camilla zich zelve bemind wist te maken; het verbaasde haar zoo dat niemand iets tegen haar scheen te hebben, dat zij al de anderen met een hartje vol liefde tegemoet kwam.

„Ik had nooit gedacht," schreef zij aan Pierre, „dat het leven zoo prettig en gelukkig kon wezen als het thans is. Ieder is even hartelijk voor mij, de meisjes zijn zoo aardig en vroolijk, de heeren en dames, die ons les geven, leeren mij zulke nieuwe

dingen, de directrice.... neen, als ik je alles over Madame Nicholas wilde vertellen, zou ik, geloof ik, papier te kort komen. Zij weet altijd precies wat ik denk, en wat mij genoegen doet; ik zit aan tafel steeds naast haar, en als er iets is wat ik niet begrijp, of waar ik niet mede terecht kan, mag ik medegaan naar het boudoir.

„Daar zit ik dan op een klein laag stoeltje, en verlaat nooit dat gezellige kamertje, of alles is weer geheel in orde. O! wat een geluk, wat een groot geluk was het toch, dat alles zich zoo heerlijk geschikt heeft."

Mevr. Nicholas schreef ook aan haar zwager, den heer Dufour, af en toe zeer bevredigende berichten over zijn pleegdochtertje. „Er zit geen greintje kwaad in het kind," getuigde zij, „en het is schande dat een liefdelooze vrouw haar zoo terneer heeft gedrukt. Nu, gelukkig schijnt het haar geen blijvend kwaad gedaan te hebben, zij leeft geheel op onder al dat jonge goedje. Het is of er een zonnetje in haar hart schijnt, een zonnetje van blijdschap en warmte, dat terugstraalt op haar gezichtje."

Een enkelen keer vloog er een schaduw over haar wezen, als zij dacht aan de Parijsche familie.

Mevrouw Bazine had bij het zenden van het goed een paar regels geschreven, waarin zij meldde dat zij Camilla eens zou komen bezoeken met Victor en

Julie, maar hoezeer Camilla telkens dacht haar te zullen zien, en er naar bleef verlangen — de moeder verscheen niet. Zij kon er, naar het scheen, geen tijd voor vinden, evenals vroeger het kleine kind bij moeder Benoist, wachtte nu het grootere meisje in het pensionaat tevergeefs op het aangekondigde bezoek. Zelfs geen brief toonde haar aan dat er te Parijs nog aan haar gedacht werd; door bemiddeling van een kantoor werd kost- en kleedgeld geregeld voor Camilla gezonden, doch dat was ook het eenige teeken van leven, dat zij van hare familie kreeg.

Zoolang de heer Dufour in Saint-Germain en de omstreken van Parijs bleef, bezocht hij Camilla wekelijks, meestal alleen, een enkelen keer met Pierre, bij goed weder maakte ze met hun drieën een wandeling door de bosschen, en dan vloog de tijd om met praten, vertellen en plannen maken voor de toekomst; maar dat was ook het eenige wat Camilla zag van de wereld buiten de school, en toen eindelijk de heer Dufour aan een minder druk bezoek van zijn tooverpaleis bespeurde dat het tijd werd om eens naar een ander deel van Frankrijk te gaan, gingen er weken en maanden voorbij, waarop Camilla niets van het leven buiten de school bemerkte.

Toen de vacantie aanbrak, en al de meisjes naar

huis waren, had zij een oogenblik van groote leegte in haar hart, bij de gedachte dat er op de geheele groote wereld geen tehuis was, dat voor haar ontsloten werd, doch toen Mevrouw Nicholas haar bij de hand nam en zeide: „het mag iets voor hebben om eens uit te vliegen, het is ook prettig om thuis te kunnen blijven," glimlachte zij vroolijk en zeide: „ja, eene vacantie hier zal dunkt mij heel gezellig zijn."

En dat was ook zoo; Mevrouw Nicholas en hare lieve dochters bedachten zoo velerlei prettige plannetjes, en zorgden er zoo goed voor, dat Camilla steeds aangenaam bezig werd gehouden, dat voor deze de tijd veel te snel omvloog.

Was mevrouw Bazine stellig geene lieve moeder voor Camilla geweest,—nu zij goed nadacht, keurde zij hare vlucht af, en schaamde er zich over. Maar wat gebeurd is, is gebeurd, en de gevolgen waren gebleken voor haar zeer gelukkig te zijn.

„Maar ik zal mijn best doen om knap te worden." dacht zij, en stelde zich tot levenstaak, zich steeds zoo te gedragen, dat het hare moeder later een genoegen zou wezen haar eens weer bij zich te hebben.

In het laatst der vacantie kwam Pierre ook nog eenige dagen te Saint-Germain en zag met vreugde, dat zijn zusje geheel in haar element was, en er gezond en gelukkig uitzag.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

Professor Blampignon.

Het was nu al eenige jaren geleden, dat Camilla haar aangenomen vader niet had teruggezien.

Hij reisde in het zuiden van de eene kermis naar de andere, was over het algemeen tevreden over zijn ontvangsten en zijn werk, maar bleef met zijn gedachten het meest bij zijn zoon en bij Camilla.

Pierre bracht in den regel het grootste deel van zijn vacantie bij zijn vader door, en vond er dan een groot genoegen in om den goeden man te toonen hoe lief hij hem had, en hoe dankbaar hij hem was voor de goede opvoeding, die deze hem liet geven.

In den vreemde, waar Pierre geen makkers zag, die zich vroolijk konden maken over het uitzicht van den goochelaar, voelde hij zich vrij en ongedwongen. Hij leefde daar geheel met zijn vader voort, en beschouwde het als een heiligen plicht om dezen zooveel mogelijk in te wijden in zijn leven.

In dat leven was den laatsten tijd een groote ver-

andering gekomen, Pierre had de school verlaten, en was student geworden. Om stellig goed door zijn admissie-examen te komen, had hij nog privaatlessen genomen bij prof. Blampignon, een bejaard geleerde, en deze, die zich dadelijk aangetrokken voelde tot den jongen man, die zoo'n vlugge en ijverige leerling was, had hem voorgesteld bij hem aan huis te komen wonen.

„Ge zult u tevreden moeten stellen met een schrale tafel, want mijne zuster Pulcherie en ik leven als een paar zuinige oude luidjes, ook heb ik u maar een zeer klein slaapkamertje aan te bieden, doch mijn physisch kabinet en mijn bibliotheek zijn goed voorzien. Ik zelf kan uw studie leiden, wat ons beiden een groot voordeel aanbiedt. Gij kunt daardoor wellicht later mijn assistent worden, en ik vorm mijn toekomstigen helper."

Pierre nam natuurlijk dit aanbod met beide handen aan, en kreeg daardoor een leven, dat hem in allen deele goed beviel.

Professor Blampignon was een geleerde van den ouden stempel, die van 'smorgens vroeg tot 's avonds laat bezig was aan zijn onderzoekingen, en die menigmaal aan klok noch klepel dacht, als hij werkte in zijn laboratorium. Dan liet hij zich als een kind eens ferm beknorren door zuster Pulcherie, die klaagde dat hun diner, het voorwerp van hare zor-

gen, koud werd, en beloofde beterschap, doch zonder veel resultaten, want met hart en ziel leefde hij voor de wetenschap. Daarvoor stond alles achter, en hoezeer hij gezellig van aard was, bezocht hij nagenoeg nooit zijn vrienden, omdat hij altijd midden in verschillende belangrijke kwesties was.

Het bijzijn van Pierre werd een bron van veel genoegen voor den ijverigen man; „als men ouder wordt, moet men wat jonge menschen om zich heen hebben, dat houdt er de jeugd en de vroolijkheid in," zeide hij.

„Iemand met zulke zilvergrijze haren nog spreken van jeugd," merkte Pulcherie aan.

„Grijze haren!" riep de professor uit, „dat is maar schijn. Mijne haren zijn alleen wit van het krijt. Als ik mijne formules op het bord heb geschreven, veeg ik bij vergissing geregeld de krijthanden aan mijn donkere haren af."

„'t Mocht wat," plaagde zijn zuster, en riep Pierre tot getuige. Zij had hem ook dadelijk een plaatsje in haar hart ingeruimd, en al zag zij het eerste oogenblik bezwaar in een huisgenoot, welhaast erkende zij dat de meerdere vroolijkheid voor haarzelve even goed was als voor haar broeder.

Had Pierre steeds vermeden over zijn afkomst te spreken, hier aan huis kon hij zijn hart uitstorten en vrijuit praten over de betrekking van zijn vader.

Men begreep volkomen de moeilijke verhouding waarin een zoon zich gebracht ziet, als hij in geheel andere gedachtenkringen verkeert als zijn ouders.

Toen Pierre voor de eerste maal over zijn vader sprak, en vertelde dat deze een kermisspel had, trof het hem dat professor Blampignon met buitengewone belangstelling naar allerlei bijzonderheden vroeg, en er telkens weer op terugkwam. Hij liet zich alles vertellen over de wijze van leven, over het gemiddelde inkomen van den heer Dufour, en wenschte een beschrijving van de verschillende goocheltoeren.

„Maar u moet Papa niet in de wielen rijden, Professor, nu ik u de geheimen van het vak zoo verraad," zeide Pierre lachend.

„Mijn eerewoord er op," luidde het schertsende antwoord, „maar overigens, weet je wel dat ik jaloersch ben op je vader?"

Pierre lachte.

„Neen, in ernst. Ik heb menigmaal gewenscht de gelegenheid te hebben voor het groote publiek op te treden, om de wonderen der wetenschap, en de uitkomsten van mijne en anderer onderzoekingen te vertoonen."

„Maar dat doet ge immers dagelijks voor de studenten," zeide zijn zuster.

„Ja, juist. Voor een handvol jongelui, die een gevoel hebben alsof ze mij een grooten persoonlijken

dienst bewijzen, wanneer zij wel zoo ijverig willen wezen van meer of minder lusteloos op het college te komen, dat ze noodig hebben voor hunne examens. Neen, ik zou voor een enthousiast publiek willen optreden, dat lust heeft om te zien en te hooren. Maar.... nu ik er aan denk, dat uw vader hier komt, verlang ik er al naar de kennismaking van mijn collega," liet hij er op volgen tegen Pierre, „en ik zal hem veel heel aardigs kunnen leeren. En wie weet, als wij elkander goed verstaan, worden we nog compagnons."

Pierre lachte om den grappigen inval, weinig vermoedende hoe zonderling soms de omstandigheden kunnen loopen.

Eenige weken later kreeg hij een brief van zijn vader, met het bericht dat deze op de terugreis was; dat hij zijn spel te Louveciennes dacht op te slaan, en dat hij binnenkort te Parijs zou zijn, om zijn zoon te zien. Hij zou dan in het logement gaan, waar hij vroeger logeerde, en vroeg Pierre daar bij hem te komen. Hij kende zichzelven het recht niet toe zich bij den geleerde aan huis te vertoonen.

„Mijn vader komt, doch durft niet hier te verschijnen," deelde Pierre professor Blampignon lachend mede.

„Dan zullen wij hem gaan opzoeken," antwoordde deze, en tot blijdschap van den zoon zag hij dat

de geleerde zijn vader niet alleen onmiddellijk op zijn gemak zette, maar dat deze zelfs het talent had om den heer Dufour aan te toonen, hoe hunne werkzaamheden wezenlijk veel punten van overeenkomst hadden.

„Ik bewijs," zeide hij, „dat twee en twee vier zijn, wat waar schijnt, gij toont aan hoe een en een drie zijn,wat wellicht even waar is.Wie zal het zeggen? Doch hoe dit zij, dit zie ik al, wij zijn gemaakt om elkander te begrijpen."

De heer Dufour boog even, hij hield dit voor een beleefdheidszinnetje, maar professor Blampignon was werkelijk vol belangstelling in het werk van Pierre's vader. Hij herhaalde wat hij al aan zijn leerling gezegd had, hoe het hem namelijk genoegen zou doen den heer Dufour verschillende aardige proeven te laten zien, waarvan hij dienst kon hebben. „De les gratis," zeide hij lachend.

„Ik kom heel gaarne, doch mijn eerste uitgang moet zijn voor St.-Germain."

„Ah, voor uw mooi en lieftallig pleegdochtertje, ik verlang ook kennis met haar te maken, haar portretje bevalt mij uitstekend."

„Willen we morgen samen naar haar toegaan, Papa?" vroeg Pierre.

„Ik verlang," antwoordde de heer Dufour, „en zie er toch werkelijk tegen op mij aan haar te vertoo-

nen. Het lieve kind, dat mij in haar hartelijke brieven altijd zoo vertrouwelijk Papa noemt, zal geheel vergeten hebben, hoe die Papa een kermisman is van top tot teen."

„Is me dat nu een goochelaar, die zoo nederig over zichzelf denkt," riep de professor uit, „gij zaagt er eerst tegen op om een ouden collega te ontmoeten, en nu weer om een jong meisje te zien, dat met geheel haar hartje aan u hangt, en dat zooveel aan u te danken heeft. Men moet zichzelf niet te laag stellen, mijn vriend."

„U heeft gelijk," hernam Pierre's vader, „maar dat is de kracht der gewoonte. Wij worden zoo zelden gelijkgesteld met de overige burgers en — er is reden voor. Men treft onder ons zoo van allerhande natiën en tongen aan, en die zwervende bevolking heeft natuurlijk zijn eigenaardigheden. Daarbij worden wij, kunstenmakers, van den anderen kant weer te veel toegejuicht om niet onzen trots te hebben."

Natuurlijk was er voor Pierre iets pijnlijks in dit onderwerp, en daar de heer Blampignon dit wel begreep, stelde hij voor om met hun drieën naar een restauratie te gaan, een voortsel dat Pierre's vader blijkbaar met genoegen aannam. Hij kwam op die wijze het best geheel op zijn gemak, en vond gelegenheid om te toonen dat hij zijn gezelschap goed waard was.

Den volgenden dag werd Camilla bezocht, en de pleegvader was opgetogen over zijn pleegkind. Hij zou haar overal herkend hebben, maar toch was zij geheel veranderd, het kind was een meisje geworden. Uit hare oogen was nu geheel die trek verdwenen van teleurstelling over de koelheid harer omgeving, en had plaats gemaakt voor een gevoel van geluk, tevredenheid en zelfvertrouwen. De heer Dufour kon zijn oogen maar niet van haar afhouden, en was er trotsch op te zien, dat Camilla voor hem geheel hetzelfde hartelijke meisje was gebleven.

Camilla kon zich niet ontveinzen dat de allereerste indruk bij het terugzien van haar pleegvader een kleine teleurstelling was geweest, maar zij wist dit zoo goed te verbergen, dat niemand uit hare omgeving dit kon bemerken, zelfs Pierre niet; en uit ergenis over zichzelve verdubbelde zij hare voorkomendheid.

Zij had in al die verloopen jaren geregeld aan „Papa Dufour" geschreven; die brieven, zij wist het, gaven hem een groot genoegen, en dus had zij niet alleen nooit een enkelen keer overgeslagen om op den vastgestelden tijd te schrijven, maar ook haar best gedaan om elk opstel zoo levendig mogelijk te maken. Het was voor haarzelve een goede oefening geweest, want bezield door het verlangen om haar vriendelijken beschermer een oogenblik aangenaam

bezig te houden, teekende zij alles op wat zij eens hoorde en las, en haar belangrijk genoeg voorkwam om dit in den volgenden brief te pas te brengen.

Door op die manier altijd in hare gedachten bezig te zijn met den heer Dufour, was zij dezen meer en meer gaan idealiseeren, en vervormde daardoor ook zijn uiterlijk langzamerhand geheel, totdat hij niets meer had van den er eenigszins kluchtig uitzienden goochelaar.

Maar het duurde niet heel lang, of Camilla vond weer dien trek van innige goedheid op zijn gezicht terug, die haar dadelijk in hem had aangetrokken, en toen voelde zij zich weer geheel op haar gemak.

„En vertel mij nu eens, is Mevrouw Bazine in de kerk geweest, toen gij werdt aangenomen?" vroeg de heer Dufour, toen hij Camilla even alleen sprak.

Zij sloeg even de oogen neer en haar pleegvader vroeg niet verder, toen zij antwoordde: „Mama werd ongesteld." Hij bespeurde, dat dit nog steeds de gevoelige snaar bleef.

Camilla voelde zich overigens volkomen gelukkig, zooals hem ook steeds uit hare brieven gebleken was.

Mevrouw Nicholas had weten te maken dat Camilla nooit als gast, maar steeds als een vaste huisgenoot beschouwd werd, zoodat men het ongezellig vond als Camilla eens „niet thuis" was. Nu,

dikwijls gebeurde dat dan ook niet, maar wel werd zij een enkelen keer uitgenoodigd door de families harer medescholieren om eenige dagen bij hen te komen, doch naar Parijs ging zij nooit.

Mevrouw Bazine had nimmer eenige notitie van haar genomen. Toen Camilla hare belijdenis gedaan had en kerkelijk ingezegend zou worden, werd daarvan kennis gegeven aan de Parijsche familie door de directrice. Mevrouw Bazine schreef dat zij bij die plechtigheid tegenwoordig hoopte te zijn, en meldde zelfs het uur harer aankomst.

Camilla twijfelde niet of zij zou de vrouw, die ze te lang moeder had genoemd om haar niet dien naam te laten, eindelijk weerzien. Zij schreef dit toen aan den heer Dufour, maar Mevrouw Bazine kwam niet.

De heer Bazine had gezegd: „bij deze gelegenheid moet gij stellig gaan," maar zijn echtgenoote wenschte niet meer in aanraking te komen met het stiefkind, en al gaf zij schijnbaar toe — ter elfder ure werd zij door plotseling opgekomen ongesteldheid verhinderd den plechtigen dienst bij te wonen,"

De telegraaf bracht die woorden duidelijk over, doch het antwoord, een paar tranen aan Camilla's oogen ontsprongen, werd niet verzonden.

Mevrouw Bazine vermoedde niet hoe groot de teleurstelling was, die zij Camilla bereidde, deze had zoo stellig gedacht dat hare moeder dezelfde behoefte

zou voelen als zij om bij een zoo gewichtige gelegenheid den verbroken band aan te knoopen. „Al was ze slechts gekomen uit nieuwsgierigheid om te weten hoe ik ben opgegroeid," dacht ze.

Neen, niets van dit alles.

Pierre was in de kerk, en Mevrouw Nicholas had hem voor dien dag te dineeren gevraagd, zeer tot genoegen van hemzelf en van Camilla.

Hunne zoo eigenaardig begonnen kennismaking was voor beiden een voorrecht geweest, dat zij steeds waardeerden, het had den grond gelegd tot een zeer hartelijk vriendschapsverbond.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

De Wandeling.

Eenige dagen na de terugkomst van den heer Dufour — het was op een Zondag — gingen drie personen den weg op, die van Saint-Germain naar Louveciennes voert. Het waren professor Blampignon en Pierre met Camilla, die een morgenvoorstelling wilden bijwonen in het tooverpaleis.

Het zou een verrassing zijn voor Papa Dufour als hij het drietal op de voorste bank zag zitten, terwijl hij hen niet kon verwachten. De heer Blampignon had het plan gemaakt, en er zich niet minder mede verheugd dan de beide jongelui.

Het heerlijkste weder begunstigde hun tocht, alleen het kon wel een beetje koeler geweest zijn, de zon wierp hare gouden stralen wel wat heel kwistig op het pad der wandelaars. Had de jeugd er geen last van, de goede professor was al vrij spoedig genoodzaakt halt te maken om eens uit te blazen.

„We hadden een rijtuig moeten nemen," zeide Pierre, „het spijt mij dat ik daar niet beter over

heb nagedacht."

„Volstrekt niet, neen, als ik af en toe maar eens een kleine pauze neem, zal de tocht mij niets te ver zijn, mijne beenen zijn uitstekend, het is maar, als men wat ouder wordt wil men af en toe wel eens even om zich heen kijken," antwoordde de professor vroolijk, zijn hoed afzettende.

Camilla haastte zich haar parasol als een beschuttend dak boven zijn hoofd te houden.

„Dat is het voorrecht van den ouderdom, dat men zich door de jeugd eens mag laten bedienen en verwennen," hernam de oude heer, „en nu we toevallig op dit onderwerp komen, zal ik je een goeden raad geven, die eigenlijk op dit oogenblik overbodig is. Het is deze: zoek, zoolang ge jong zijt het gezelschap van ouderen, ge zult er u goed bij bevinden, en tracht, als ge bejaard zijt, de jeugd om u heen te krijgen."

„Ik geloof dat uw raad uitstekend is, en zal dien stellig in gedachten houden," sprak Pierre lachend. Hij had dienzelfden raad al meer dan eens gekregen — nu ieder heeft zoo zijn stokpaardje, dat hij af en toe eens berijdt — intusschen bedacht hij hoe hij nu reeds door de tegenwoordigheid van zijn ouden vriend het voorrecht had deze wandeling met Camilla te maken, wat anders eene onmogelijkheid geweest zou zijn. Nu hij en zij de kinderschoenen hadden uitgetrokken, stonden ze, al heetten ze ook broeder

en zuster, en al gaven ze elkander ook in hunne brieven dien titel, in een andere verhouding tegenover elkander. De oogen van Pierre waren hiervoor opengegaan, toen hij heden Camilla voor het eerst gezien had in een nieuw zomerkostuum. Tot nog toe was zij voor hem in menig opzicht het kind gebleven, zooals hij haar met die afgeknipte haren en zonder hoed voor het eerst had gezien. Over haar uiterlijke verschijning dacht hij even weinig, als de meeste andere jongens over het uitzicht hunner zusters denken. Heden echter kon hij zijn oogen niet afhouden van de zonnige verschijning, zooals hij haar zag in het lichte kleedje, dat haar lief figuurtje goed deed uitkomen en met dat ronde hoedje, versierd met een eenvoudigen bouquet klaprozen. Hij had nooit vermoed dat zij zoo'n bevallig schepseltje was.

„O,wat een heerlijke gelukkige dag is het toch," riep Camilla uit, „wat zal Papa Dufour verrast zijn ons te zien."

„Ja, en wat een goede dag voor zijn kas." voegde de professor er bij, „met dit weder zal het naar de kermis toestroomen."

„Het staat nog te bezien," zeide Pierre, alsof hij een voorgevoel had van naderend onheil, „of Papa wel zoo heel verrast zal wezen."

„En waarom niet?" vroeg Camilla verbaasd.

„Och, ik dacht onwillekeurig aan dien eersten

avond," antwoordde hij, „en herinner mij hoe Papa onder het naar huis gaan, zeide: „ziezoo, nu heeft mijn pleegdochterje den goochelaar eens aan het werk gezien, maar het moet bij dat ééne bezoek blijven. Ik zou nooit toestaan dat zij in eenige nadere aanraking kwam met de vleermuis of de andere personen van mijne omgeving."

„O, maar het is nu heel wat anders, en wat is dat al lang geleden. Ik ben erg verlangend om te zien of ik nog zoo onder den indruk van de tooverij zal komen als toen," hernam Camilla.

„Zeer onwaarschijnlijk. In al die jaren zijt gij natuurlijk veel vooruitgegaan, en in zoo'n langen tijd verandert men zoo."

„Vindt gij dat ik erg veranderd ben?" vroeg Camilla, hem vragend aanziende.

„Ja zeker. Gij hebt bijvoorbeeld lang zooveel ontzag niet voor mij als bij onze eerste spoorreis," antwoordde hij schertsend.

„O, maar toen kon ik ook niet gissen, dat wij ooit zooveel van elkander zouden houden. Ik vreesde toen, dat gij mij even weinig lief zoudt krijgen als.... als.... Mama," voegde Camilla er zacht bij. De gedachte aan dat vreugdelooze en liefdelooze leven te Parijs gaf haar nog steeds een droeve gewaarwording. „Doch nu weet ik beter," sprak zij, hem de hand reikende, die de broeder deze maal

met zoo groote hartelijkheid drukte, dat zij er onwillekeurig verlegen door werd.

„Hm,hm," dacht professor Blampignon, opstaande, daar hij nu weer geheel uitgerust was, „dat zal mettertijd.... een allerliefst paartje zijn."

Onder gezellig praten voortwandelend en af en toe even rustend, bereikte het drietal de kermis, die weer op een plein onder boomen was opgezet. Het tooverpaleis stond zooals gewoonlijk op een kleinen afstand van de kramen, de draaimolens en de kleinere spellen. Pierre voelde weer evenals altijd die onaangename gewaarwording, welke de poffertjeslucht, het geschreeuw en gewoel steeds op hem maakte, maar prof. Blampignon vond veel behagen in het levendige gewoel, en werd onder andere zoo aangetrokken door een kraam met mechaniek speelgoed, dat hij er niet voorbij kon gaan. Hij nam een en ander in handen, en wenschte dat meer op zijn genak te bekijken. Vermoedende dat Pierre en Camilla er niet tegen zouden hebben, samen een eindje langs de kramen te drentelen, zeide hij: „komt kindertjes, geeft elkander nu eens deftig den arm,en gaat mij voor naar het theater.Zoekt een plaatsje uit,waar we goed kunnen zien, dan kan ik deze zaken even kalm bekijken."

„We zullen u wachten bij het tooverpaleis, er zal wel plaats zijn," zeide Pierre, en legde meteen Camilla's arm in den zijne.

„O neen," riep Camilla verlegen uit, en wilde haar arm vrijmaken.

„Waarom niet?" vroeg Pierre.

„Ja. Ge hebt gelijk! waarom niet," zeide Camilla, en liep kalm met hem voort, tot ze aan het tooverpaleis kwamen.

Daar was alles nog gelijk als voorheen,zelfs nog hetzelfde affiche aangeplakt. Camilla wees er lachend op, „thans heb ik niet meer noodig dat men mij de toekomst voorspelt," zeide zij, „wij weten er nu alles van.Het heden is die heerlijke,gelukkige toekomst."

„Het heden is heerlijk, ik ben het geheel met je eens, alleen zou ik daarbij nog van de toekomst verlangen, dat wij altijd samen konden zijn, doch niet als broeder en zuster," zeide Pierre.

„Nu, dat is hetzelfde," sprak Camilla.

Pierre zocht op haar gezichtje te lezen, of zij hem al of niet begrepen had, doch daar hij tegelijkertijd inzag dat het beter was voorloopig dit onderwerp niet verder aan te roeren, antwoordde hij: „ge hebt gelijk, lieve Camilla, het is geheel gelijk hoe we elkander noemen. We weten toch dat niets ooit een verandering zal kunnen brengen in de liefde, die we elkander toedragen, bedoelt gij, niet waar?"

„Juist," luidde het antwoord van het meisje, terwijl zij hem hartelijk toeknikte.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Een onaangename ontmoeting.

Pierre en Camilla stonden nu voor het tooverpaleis, doch zagen tot hunne teleurstelling dat het niet geopend was. Er werden geene morgenvoorstellingen gegeven zooals voorheen. Dat was een streep door de rekening.

„Het spijt mij," zeide Pierre, „dat onze goede professor zoover achter is gebleven. Papa zal bezig zijn daarbinnen, ik wil hem even waarschuwen, en wou je niet graag alleen laten."

„Kan ik niet meegaan?"

„Neen, minder goed, ik moet eerst even zien, of Papa ons kan wachten...." Pierre keek om zich heen. Er was een bankje onder een kastanjeboom tegenover het paleis; er waren nagenoeg geen menschen in den omtrek, en toen Camilla hem lachend in de rede viel, en sprak: „wees gerust, ik zal hier niet verdwalen, en in geen zeven slooten te gelijk loopen," begreep hij toch ook, dat er geenerlei reden tot bezorgdheid was. Hij zou immers dadelijk terug-

komen, en daarenboven, wat zou haar hier kunnen overkomen?

„Ga dan daar even zitten," zeide hij, haar op het bankje wijzende, en begaf zich naar de achterzijde van het tooverpaleis, waar de uitgang voor het personeel was, en waaromheen de reiswagens stonden.

Zijn vader, schoon druk bezig aan de toebereidselen voor de groote avondvoorstelling, was verrast hem te zien en trok, toen hij van zijn zoon hoorde dat er daarbuiten nog twee gasten wachtten, in allerijl zijn jas aan, om deze tegemoet te gaan.

Hoe weinig tijd hiermede ook verliep, gebeurde er toch iets, dat zeer groote gevolgen zou hebben.

Camilla werd namelijk aangesproken door Sylvain, die ongelukkigerwijs een stevig glaasje te veel had gedronken. Al dadelijk nadat Pierre uit haar gezicht was verdwenen, hoorde Camilla stemmen in hare nabijheid, en zag zij de vleermuis, dien zij dadelijk herkende, langer, bleeker en magerder dan ooit, zwaaiende de hoogte afkomen. Hij steunde op den schouder van een kameraad, en praatte zeer luid.

Camilla hoopte dat hij haar niet zien, althans niet herkennen zou, en boog haar hoofd geheel voorover. Maar Sylvain had scherpe oogen, en herkende haar onmiddellijk. Hij probeerde alleen te loopen, slingerde op haar toe, en zeide, met dubbelslaande tong: „goeden dag, zuster. Hoe maak je het?"

Camilla stond op, en draaide vlug om de bank heen.

„Hoe nu! Bang voor mij? Waarom dat? Ik zal je geen kwaad doen, hartje, kom ereis bij mij."

De kameraad kwam nader, en wilde hem tegenhouden; „kom ga mee," zeide deze.

„Waarom Baptiste?" vroeg de vleermuis. „Weet je wie dat mooie meisje is? Dat is die andere nu, weet je niet? die de patroon als kind heeft aangenomen. Ik heb haar in lang niet gezien, waar ze nu op eens vandaan komt weet ik niet, maar zij heeft het heel wat beter dan ik, behoeft niet te werken, en leeft maar voor pleizier, hé Camilla, liefje?"

Camilla had inmiddels bedacht hoe zij het best zou doen door te vluchten in de richting, die zij Pierre had zien nemen, doch Sylvain doorzag het plan, en kwam haar voor met zijn lange beenen.

„Laat mij door," zeide zij bevelend.

„Heel goed, maar gij kunt wel eerst beleefd groeten."

„Goeden dag. Laat mij nu gaan."

„Neen, zoo bedoel ik het niet. Ik wil een kus," en te gelijker tijd omklemde hij met zijn magere handen Camilla's beide polzen.

„Och, help mij!" vroeg zij den makker van Sylvain smeekend, doch deze vond het tooneeltje veel te grappig, en bepaalde zich tot een flets: „pas op, vleermuis!"

„Houd je maar bedaard," zeide Sylvain, „het is alleen om een kus te doen."

Camilla aarzelde om te roepen, zij hoopte dat Sylvain, die op zijn beenen stond te waggelen, zou aftrekken, en verweerde zich zoo goed mogelijk, maar plotseling greep de vleermuis haar stevig om den middel, en drukte haar zoo stevig tegen zich aan, dat zij den adem van den dronkaard tegen haar gezicht voelde, en daardoor zoo'n gevoel van griezeligheid kreeg, dat zij een luiden kreet slaakte.

Sylvain, wiens hart toch vol jaloezie en haat was, werd woedend, en wilde haar het schreeuwen beletten, maar in angst riep zij: „o Pierre! help!"

Bijna op hetzelfde oogenblik was Pierre aan hare zijde, hij wilde juist naar haar toegaan, zag haar in de armen van de vleermuis, en holde op deze toe. Met een sprong was hij bij den clown, pakte dezen in de borst, en slingerde hem weg, maar al had hij dit kunnen doen, omdat Sylvain hierop niet verdacht was, Pierre was niet tegen den sterken gymnast opgewassen.

Sylvain was worstelaar van beroep, en werkte dagelijks op het trapeze, zijn spieren waren gestaald, en nu hij, plotseling ontnuchterd door Pierre's optreden, den gehaten zoon zijns meesters voor zich zag, glinsterden zijne oogen van een boosaardig genot. Nu zou hij dat mooie fijne heertje eens toetakelen! Dat zou een waar genoegen zijn.

„Dat om te beginnen," beet Sylvain Pierre toe, hem een stomp toedienende, die dezen als bedwelmd deed wankelen.

„En deze om...." de slag viel niet. Sylvain's opgeheven arm werd gegrepen door een ijzeren vuist, die hem schudde, op den grond wierp en toen een slag toediende, die.... drie luide angstkreten door de lucht deed weerklinken, waarop een seconde van doodelijke stilte volgde.

Onmiddellijk daarop stroomden van alle kanten menschen aan, die wenschten te weten wat er gebeurde, en daarom elkander haast verdrongen om toch maar spoedig getuigen te zijn van wat er te doen was.

„Een vechtpartij!" zeide de een. „Een moord," zeiden anderen, die dicht genoeg bij konden komen, om iemand met bebloed gezicht onbeweeglijk in het gras te zien liggen.

Het was Sylvain.

De geheele zaak was in zoo'n ondeelbaar klein oogenblikje tijd beslist, dat de betrokken partijen bijna geen adem hadden kunnen halen, voordat het drama was afgespeeld.

De heer Dufour, die even na Pierre het tooverpaleis verliet, en juist aankwam toen zijn zoon wankelend achteruit deinsde, onder den slag van Sylvain, begreep dadelijk wat er gebeurd moest zijn, vloog

in blinde drift aan op den ellendeling, die hem door slecht gedrag en dronkenschap dagelijks ergerde, en wierp hem met een stomp neer.

Pierre en Camilla zagen beiden, dat de wrekende hand van den vader veel te zwaar gestraft had, vandaar hunne kreten van schrik en ontsteltenis.

De vader schrikte zelf van zijn daad. Neen, zoo had hij het stellig niet bedoeld.

Zijn kolossale ring was een vreeselijk wapen geworden, nu die net op een der oogen van Sylvain neerkwam.

„O wee! wat heb ik gedaan!" dacht hij, verschrikt starende op het gelaat van zijn slachtoffer.

„Wat is hier te doen?" vroeg een politieagent, die zich een weg door de menigte had gebaand.

De heer Dufour meldde zich als den schuldige, en moest dus dadelijk mede naar het politiebureau.

„Ik ga mee," zeide Pierre.

„Stellig niet. Blijf bij Camilla," fluisterde zijn vader. „Zorg goed voor haar, en breng haar buiten het gedrang."

Pierre begreep dat hij het meisje hier niet alleen kon laten, en tevens dat hij op dit oogenblik toch ook niets voor zijn vader kon doen, en bleef bij Camilla, terwijl Sylvain weggedragen, en zijn vader tusschen twee dienaren der wet werd uitgeleid.

De menigte volgde. „Daar gaat de moordenaar,"

riepen de jongens, en dit herhaalde welhaast de geheele omgeving.

Pierre sloeg de handen voor zijn oogen, Camilla stond geheel verwezen naast hem. „Had ik je maar niet geroepen," zeide zij, „was ik toch niet zoo bang geweest."

„Gij hebt u niets te verwijten, ieder zou bang geweest zijn voor dien dronken ellendeling," sprak Pierre, en toen bleven ze weer zwijgend turen naar een paar bloeddroppels op het grasveld, het eenige bewijs van het akelig en rumoerig tooneel, dat hier was afgespeeld.

Ondertusschen naderde de heer Blampignon, zeer tevreden over eenige inkoopen, die hij gedaan had.

„Zoo. Hebt ge mij hier gewacht?" vroeg hij, en plaats nemende op het bankje, zeide hij: „kijk eens hoe vernuftig," en vertoonde tevens een tol en een kleinen vlieger met cylinder, benevens eenige andere mechanieke voorwerpjes. Opeens echter bemerkte hij dat er iets bijzonders gaande was: „hoe is het?" vroeg hij, „gaat de voorstelling niet door."

„O neen, Mijnheer, door mijne schuld...." begon Camilla, doch barstte in tranen uit, toen zij beginnen wilde te vertellen.

Pierre deelde nu in korte woorden de toedracht der zaak mede, en zeide, de hand van den geleerde grijpende: „o, ik kan u niet half zeggen hoe droevig te moede we zijn."

„Maar mijn beste kinderen," riep de heer Blampignon uit, „dat is een ramp, en die geheel alleen aan mij te wijten is. Ik had bij u moeten blijven, dan had dit ongeluk niet kunnen gebeuren. „Wat een teleurstelling! Alles mijn schuld!" herhaalde hij.

De pas gekochte werktuigjes gleden uit zijn handen, terwijl hij hoofdschuddend bleef staan, evenals Camilla en Pierre gebogen onder dezen onverwachten slag. Plotseling hief hij het hoofd op: „wie weet.. misschien loopt alles nog beter af dan het zich nu laat aanzien. Voor alles zal ik gaan onderzoeken hoe het is. Wacht mij hier, wellicht kom ik met uw vader terug. Wel beschouwd — wat heeft hij gedaan? een onbeschaafden vlegel een welverdiende kastijding toegediend. Hij was in zijn recht. Men zal hem raden in het vervolg niet te hard te slaan, en...."

„Wij gaan mede, Mijnheer," stelde Camilla voor, toen de professor zich bij deze woorden wilde verwijderen.

„Beter niet, meisjes moeten niet, zonder hooge noodzakelijkheid, betrokken worden bij dergelijke zaken. Wilt gij even zorg dragen voor mijne inkoopen? ik had er mij een klein feest van gemaakt ze aan den heer Dufour te laten zien.... nu, wie weet. Waar vind ik u dan?"

„In het tooverpaleis?"

„Goed, ik verlang het van binnen te zien," en meteen snelde de oude heer voort. Hij dacht nu niet meer aan vermoeidheid.

Pierre en Camilla gingen naar binnen, namen plaats in het gebouw op een der banken, voor de toeschouwers bestemd, en keken onwillekeurig naar het scherm, als zaten zij in spanning te wachten naar het begin der voorspelling.

„En die dag, die zoo heerlijk begon, en zooveel goeds nog beloofde," zeide Camilla.

Pierre bedacht zuchtend hoe hij den geheelen dag met een soort van angst tegen dit kermisbezoek had opgezien, en voelde zich zoo teneergedrukt, alsof zijn heele toekomst voorgoed was bedorven.

„Het was toch een oogenblik om nooit te vergeten toen ik daar zat, en met rozen en andere bloemen werd bestrooid," fluisterde Camilla, naar het plekje wijzende waar zij voor acht jaar had gezeten, maar toen zij Pierre aankeek en zijn bezorgden blik haar trof, verdween het visioen, en zeide zij: „zou het leven altijd donker worden op het oogenblik, waarop alle zwarigheden verdwenen schijnen?"

„Ik weet het niet, maar op dit oogenblik ziet alles er al heel somber uit," sprak Pierre, „wie weet of Papa niet gevangen gezet wordt, en hoe zal dan alles gaan....."

„Hoe lang moet het nog duren voor gij gereed zijt?" vroeg Camilla.

„Over twee jaar kan ik ingenieur zijn, maar tot zoolang ben ik althans nog financieel geheel ten laste van Papa," antwoordde Pierre.

„In het najaar doe ik mijn examen, en krijg dan ook mijn vaste aanstelling als onderwijzeres bij Mevrouw Nicholas op school, ik zal dan veel meer verdienen als mijn kostgeld bedraagt, zoodat Papa.."

„En gij denkt dat Papa en ik ooit voor onszelven eenig geld zullen gebruiken, dat gij verdient?" vroeg Pierre.

„Maar stellig," hernam Camilla teleurgesteld over die vraag. „Gij herinnert u toch wel, hoe wij dat al lang geleden afspraken."

„Ja, ja, toen we kinderen waren," begon Pierre, doch bespeurende hoe teleurgesteld Camilla er begon uit te zien, liet hij er dadelijk op volgen: „nu, nu, zusterken, dat zijn zorgen van later datum, laten we ons nu maar bij het oogenblik bepalen. Ik zal eens kijken, of de heer Blampignon nog niet nadert."

Het bleek dat deze juist naar een ingang zocht. Hij bracht helaas! slechte berichten mede. De toestand van Sylvain was zorgelijk, en niet voordat er zekerheid was hoe het met zijn oog zou afloopen, kon de heer Dufour gevonnist worden. Hij moest voorloopig in hechtenis blijven. „Misschien zal het

eenige weken, wellicht zoovele maanden of nog langer duren," zeide de heer Blampignon, „hij zal dat oog duur moeten betalen, doch we hopen te bewijzen dat Sylvain zelf de schuldige was, al heeft de ring het kwaad gesticht."

„Ik zal getuigen, dat Sylvain begonnen is het mij lastig te maken...." begon Camilla.

„O neen, de heer Dufour is er op gesteld, en ik geloof dat hij gelijk heeft, dat uw naam geheel niet genoemd wordt bij deze zaak. Deze geschiedenis zal wel geregeld worden, zonder dat de politie noodig heeft alles te weten."

„Arme Vader! Gevangen!" zeide Camilla, de tranen in de oogen.

„O, wat beteekent dat voor hem om eenige weken gedwongen rust te nemen; hij verzint inmiddels nieuwe toeren, doch laten we spoedig overleggen:

„Wat valt er voor ons te doen? Hebt gij er al eens over nagedacht? Het arme tooverpaleis mist plotseling zijn chef. Zeg eens, vriend Pierre, denkt gij dat de directeur genoeg kasgeld heeft om ongestoord vacantie te kunnen nemen?"

„Ik weet bijna stellig van niet, Mijnheer. Papa heeft, zooals u weet, aan mij een zoon, die natuurlijk veel kost, en daarenboven is Papa te goedhartig om ooit anderen in verlegenheid te zien zonder hen te helpen."

De heer Blampignon wreef zich de handen, alsof hij een tijding vernam die hem genoegen deed. „Dat vermoedde ik," zeide hij.

„Het dienstpersoneel, de helpers en de muzikanten kunnen natuurlijk ook niet zonder inkomen blijven, en de zaak kan niet straffeloos een poos rusten," vervolgde de professor.

Camilla's gezichtje betrok meer en meer, nu haar de gevolgen bleken van het gebeurde, „o, was ik toch maar niet zoo dom geweest om je te roepen," herhaalde zij tegen Pierre.

„Kindlief," hernam de oude heer, „gedane zaken nemen geen keer. We hebben ons allen iets te verwijten, ik had jelui niet moeten verlaten, papa Dufour had zijn ring moeten afdoen, enz. enz.

„Sinjeur Sylvain had niet te veel moeten drinken, dat was de aanleiding, doch hoe dit alles zijn moge, daar valt niets meer aan te doen. We staan nu met ons drieën voor de vraag, hoe we de zaken van uw vader zoo kunnen regelen, dat hij niet te veel schade lijdt door deze gedwongen vacantie."

Pierre keek met verbazing zijn leermeester aan. Hij zelf had daar al geruimen tijd in het tooverpaleis gezeten, zonder ook maar een oogenblik te denken aan al de personen die, van hun chef afhankelijk, op eens broodeloos zouden zijn. Hij was slechts bezorgd geweest over zijn eigen toekomst.

„Ja, hoe zal alles gaan?" herhaalde hij, de schouders ophalende.

„We gaan voor alles dineeren, we hebben lang genoeg gevast," zeide prof. Blampignon, „en zullen inmiddels wel tot eenig resultaat komen."

Pierre en Camilla keken elkander even aan, zij dachten beiden hoe goed het was, een bejaarden en verstandigen vriend te hebben.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

Het plan van den geleerde.

„Gij weet," begon de heer Blampignon tegen Pierre, toen ze hun diner geëindigd hadden, „hoe ik wel eens half schertsend sprak over een associatie tusschen den heer Dufour en mij. Eigenlijk was mij dit meer ernst dan gij wellicht vermoeddet. Het geval is dat ik sinds jaren en jaren een ideaal voor oogen had om de wetenschap meer te populariseeren. Er worden volksboeken bij menigte geschreven, men voegt er zelfs toelichtende platen bij, doch dit is mijns inziens niet genoeg, lang niet.

„Het publiek wil, moet, en kan ook zien. Ik had steeds grooten lust om een soort van natuurkundig kabinet te openen, en om den volke velerlei belangrijke zaken duidelijk te maken, tot nog toe ontbrak mij echter de aanleiding.

„Die is nu gevonden. Als ik het tooverpaleis eenigen tijd te mijner vrije beschikking heb, kan ik dat kostelijk voor mijn doel gebruiken. Wij zetten dan

in zeker opzicht het werk van uw vader voort, maar op eenigszins andere wijze.

We zullen de wonderen der wetenschap laten zien, in plaats van wonderen voor te goochelen, en ik ben er stellig van overtuigd, dat we daarmede veel geld kunnen verdienen. We zullen hier beginnen, doch al spoedig in Parijs de zaak voortzetten, en als de heer directeur weer in vrijheid is, zal hij zien dat zijn zaken goed behartigd zijn."

„En helpen wij daarbij?" vroeg Camilla.

„Pierre natuurlijk. Gij wordt van nu af aan mijn assistent, ook bij de colleges," zeide de heer Blampignon. Pierre keek geheel verrast op; zoo spoedig had hij op deze eervolle benoeming niet durven rekenen, toch gleed er tevens een schaduw over zijn gezicht, toen hij dacht aan de kermisvoorstellingen. De heer Blampignon bespeurde dit wellicht en liet er spoedig op volgen: „we zullen, dit spreekt, wel een weinig r e c l a m e voor onze onderneming moeten maken, doch overigens: ik geef natuurlijk de voorstellingen — noem ze lessen, zoo ge wilt — in burgerkleeding, en ook moet er aan het tooverpaleis een en ander gewijzigd worden, dat er het kermisachtige aan ontneemt.

„Ja, ja, ik begrijp," vervolgde hij, „gij vreest dat zoo iets uw vader zou kunnen beangstigen en hinderen? daar ben ik zelfs zeker van, maar daarom

moet alles voor hem diep geheim blijven. Als we uw vader een bezoek mogen brengen, zal het niet moeilijk zijn door ontwijkende antwoorden te verbergen wat we uitvoeren, en zoodra hij zijn vrijheid herkrijgt.... nu, het zal mij sterk verwonderen, als hij dan niet kan instemmen met mijne bemoeiingen."

„En wat kan ik dan doen, professor?" vroeg Camilla.

„Gij? wel, dat zal ik eens met mijne zuster Pulcherie overleggen. Ik zal bij haar aanvankelijk wel een weinig tegenkanting vinden, zij zal beweren dat ik al te oud ben, om iets nieuws te beginnen, en alles zeer somber inzien, doch dat kom ik wel te boven, en als ze maar eens aan het denkbeeld gewend is, en ik vind haar bereid om zich met de huishoudelijke regeling te belasten, wel, dan zal zij daarbij wellicht gaarne van uw hulp gebruik maken, voorloopig echter brengen wij je straks naar Saint-Germain, waar gij rustig op nadere berichten moogt wachten."

„Ik neem de zorg en de verantwoording voor uwe beide kinderen en voor uwe eigendommen geheel op mij, tijdens uwe afwezigheid," had professor Blampignon den goochelaar beloofd, en hij voelde het gewicht van die belofte.

Hij wist wel degelijk dat hij een zeer zwaren verplichting op zich had genomen, doch zorgde er voor dit niet te laten blijken, en sprak dus maar zoo opgewonden over het nieuwe plan, dat de beide jongelui er veel schik aan kregen.

„Ik zal al de meisjes van de school er heen zenden," zeide Camilla.

„En ik stuur programma's aan alle vroegere schoolkennissen," voegde Pierre er bij, en bedacht, terwijl ze nu gezamenlijk naar het theater terugkeerden, hoe en op welke wijze hij zich nuttig zou kunnen maken bij de nieuwe onderneming. Hij begon met het personeel en de helpers bijeen te zoeken.

Deze waren reeds in groote onrust, en zagen volstrekt geen uitkomst. Men begrijpt dus hoe dankbaar ze den heer Blampignon waren, die hun niet alleen het uitzicht opende, dat alles op den ouden voet zou blijven, maar die ook uit eigen zak een voorschot beloofde voor de eerstvolgende dagen, waarop er natuurlijk geen voorstelling kon zijn, daar de noodige voorbereidingen eenigen tijd zouden vorderen.

Chominot, de rechterhand van den heer Dufour, die voor de verlichting zorgde, zou deze betrekking behouden, en tevens dienst doen als helper bij de natuurkundige proeven. Hij moest den volgenden morgen vroegtijdig te Parijs komen om

de noodige inlichtingen te krijgen over wat er van hem verlangd zou worden. De clown maakte veel bezwaar om zijn costuum te veranderen, hij voelde zich meer op zijn gemak in een narrenpak dan in de nette uniform, die men hem wilde laten dragen als chef der plaatsen, maar eindigde toch met dankbaar aan te nemen wat hem geboden werd.

De muzikanten moesten een nieuw programma maken, waartegen geen bezwaar was, en zoo kreeg ieder zooveel mogelijk een vaste aanwijzing van de nieuwe diensten, welke van hen gevorderd zouden worden.

„Dus goed begrepen, en goed afgesproken," vroeg de professor.

Een juichkreet was het antwoord.

Het was al laat toen de professor en zijn leerling thuiskwamen, en Pulcherie Blampignon had zich reeds allerlei sombere voorstellingen gemaakt van eenig ongeluk, dat haar broer of Pierre zou zijn overkomen. Nu ze de reizigers gezond en fleurig terugzag, had zij behoefte er hun een verwijt van te maken, dat zij haar zooveel onrust hadden bezorgd, doch de heeren lieten haar geen tijd, zij moest eerst geduldig luisteren naar al het nieuws, dat zij te vertellen hadden.

„Wel, nu nog mooier," riep zij uit, nadat zij alles had vernomen, „gij de kermissen afreizen.... doch," liet zij er dadelijk op volgen, „ik begrijp het al, het

is maar een grapje om er mij eens in te laten loopen."

„Neen, neen, het is ernst, het is volkomen ernst, en een vast plan," verzekerde de professor, „alleen zit ik nog maar te bedenken op welke wijze gij u het nuttigst kunt maken bij onze nieuwe onderneming."

„O, zwijg toch over dien onzin," riep zij uit, en ging spoedig naar hare slaapkamer, waar zij dien nacht den akeligsten droom droomde, dien zij ooit in haar leven gedroomd had. Zij zag zichzelven namelijk in tricot en met een paar kleine kanten rokjes aan, op de slappe koord. Zij voelde de pijn, die het ijzerdraad aan hare voeten deed, en zag, telkens als zij aan het einde harer wandeling was , hoe haar broeder ze met krijt bestreek, waarna zij weer nieuwe sprongen moest doen.

En toch,toen ze,ondanks hare afgrijselijke droomen, den volgenden dag de zaken goed inzag, begreep zij niet alleen dat zij haar broeder onschatbare diensten kon bewijzen, maar werd zijzelve zelfs verlangend om te zien, welke wonderen hij zou kunnen verrichten.

Deze was met jeugdig vuur al zeer vroeg bij de hand ;tal van voorwerpen, die hij gebruikte bij zijn lessen over physica, werden uit de verschillende kabinetten naar zijn woning overgebracht, boeken'

platen en allerlei werktuigen te voorschijn gehaald en ingepakt. Er was bijna geen tijd om te eten. „Maar bedenk toch: elke dag dien we laten voorbijgaan zonder te beginnen, is een dag verlies," herhaalde de heer Blampignon, als zijn zuster hem tot meerdere rust aanmaande.Hij zag hoeveel hij had mee te deelen, en begon bijna bang te worden dat de vleermuis te spoedig zou herstellen. „Als mijn vriend Dufour te vroeg in vrijheid gesteld wordt, zal hij mij, vrees ik, verjagen uit zijn rijk, voor ik nog tijd gehad heb mijn ideaal te verwezenlijken," zeide hij, en berekende dat hij minstens zes maanden noodig had voor zijn onderneming.

Gelukkig voor zijn plannen bleek het al spoedig dat Sylvain er slecht genoeg aan toe bleef, meer dan twintig dagen was hij buiten staat om iets te doen, en dus kon Pierre's vader niet met een lichte straf vrij komen.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

In de gevangenis

Voordat het kleine gezelschap Louveciennes verliet, had Pierre nog geprobeerd of hij zijn vader even mocht zien, doch deze was reeds naar Versailles opgezonden. Hij ging toen den volgenden morgen vroeg naar Versailles, en zocht een advocaat op om dezen over den gevangene te raadplegen, en te zijnen gunste te stemmen, maar er viel niet veel aan te doen.

De heer Dufour bleef vast besloten om Camilla's naam geheel buiten spel te laten, en natuurlijk was het een geheel andere zaak of hij, ter verdediging van zijn pleegdochter, een dronkaard die haar beleedigen wilde, een slag had gegeven, dan wel of hij, — zooals hij nu beweerde gedaan te hebben, — woedend geworden was om de onmatigheid van Sylvain, en dezen daarom in drift had geslagen.

De verontwaardigde pleegvader van een jong meisje had op heel wat meer toegevendheid te rekenen dan de bejaarde driftkop, die in toorn een armen clown sloeg, omdat deze ongelukkig een glas te veel

had gedronken. Dit laatste klonk niet alleen zeer ruw, maar daarbij nog bijna onwaarschijnlijk, reden waarom de heer Dufour dan ook maar had laten doorschemeren, hoe hijzelf wellicht in geheel nuchteren toestand eerst zijn ring zou hebben afgedaan.

Pierre trachtte, toen hij bij zijn vader was toegelaten, dezen te overreden de geheele waarheid te zeggen, doch de goochelaar schudde droevig glimlachend het hoofd. „Geloof mijne meerdere ondervinding, mijn jongen, en laat Camilla's naam niet verbonden worden aan eenig kermisstandje. De reinheid en onschuld van de pleegdochter van een goochelaar zou slechts den lachlust opwekken van het tribunaal, en tegenover hare familie zou ik als een schuldige staan, wanneer men haar naam in de verslagen van deze zaak las. Ik zal er geen hinder van hebben, of ik iets korter of iets langer gevangen zit, als ik vrij ben zal ik weer dezelfde goochelaar van vroeger zijn, maar als er een smet op uw naam of op dien van Camilla kwam, zou dit mij een levenslange kwelling blijven. Laat dus het recht kalm zijn loop hebben, zonder naar verzachtende omstandigheden te mijnen gunste te zoeken."

Voor alle antwoord drukte Pierre de hand zijns vaders, en gaf zich gewonnen.

„Maar zeg mij toch, hoe gaat het met de zaken? Hoe zullen al mijn luidjes zich redden?"

Pierre haalde de schouders op. „Ik geloof," zeide hij, „dat ze besloten hebben onder elkander te zien wat ze kunnen doen om zooveel mogelijk te verdienen, en om zoo zuinig mogelijk te zijn. Chominot zag bepaald kans om op de verlichting groote besparingen te maken."

„Dat haal je de koekoek!" riep de heer Dufour uit, „een voorstelling van den grooten Dufour, zonder Dufour en met halve verlichting, och, och, wat moet dat geven. Hoe doen ze dat?"

Pierre haalde steeds de schouders op. „Daar ik zoo weinig van al die dingen afweet," zeide hij, „kwam het mij voor dat Chominot...."

„Genoeg, genoeg!" riep de vader, voelende hoe hij nu niet kon verwachten, dat Pierre zich zou inlaten met zaken, waarvan hij hem opzettelijk zoover steeds mogelijk had gehouden, en toch een weinig ongeduldig bij het besef, dat deze hem geen voldoend verslag kon geven.

„Als u maar eerst vrij is, zal alles zich wel weer goed schikken," sprak Pierre onnoozel.

„Ja, ja," deed de vader, ongeduldig en een zucht inslikkende.

Na vrij lange voorloopige opsluiting kwam eindelijk de zaak van den heer Dufour voor. De beschuldigde bekende driftig en zoo opgewonden te zijn geweest, dat hij niet precies wist wat hij deed.

Sylvain sprak, met een oog door een doek bedekt, over zijn bedorven vooruitzichten en het doorgestane leed, en bracht tal van attesten mede van verschillende dokters over zijn gezicht.

Het tribunaal veroordeelde den eerste tot vierhonderd francs schadevergoeding en tot zes maanden gevangenisstraf.

Dit laatste was meer dan zelfs de heer Blampignon in zijn ijver voor de nieuwe onderneming had gewenscht, maar Pierre's vader kwam niet in hooger beroep, „hoe minder gepraat en geschrijf hoe beter," herhaalde hij, en besloot die zes maanden zoo geduldig mogelijk te slijten, „maar die vierhonderd francs!" zeide hij mistroostig tegen Pierre, die hem weer eens zien mocht.

„O, denk daar niet aan, vaderlief, dat komt terecht."

„Terecht? gij hebt goed praten, maar op welke wijze?"

„Uit uw kas."

„De kas! En wie zorgt dan voor de inkomsten?"

„O," antwoordde Pierre, zooals hij afgesproken had met prof. Blampignon, „Chominot en de anderen, doen allen evenzeer hun best."

„Hun best doen! Maar hoe? maar hoe?"

Pierre hield zich altijd even dom. Zijn vader giste dat dwergen, reuzen, vuureters, wilde vrouwen of

wassen beelden zijn plaats innamen en berekende met groote zorg hoeveel dat alles kostte, voordat er sprake kon zijn van eenig voordeel. Met een diepen zucht overdacht hij den staat van zaken, die hem troosteloos somber toescheen. „Zoo'n achteruitgang en dan nog die vierhonderd francs!" mompelde hij.

„Waarom goochelt u die niet even te voorschijn uit een hoekje uwer cel?" vroeg Pierre schertsend.

„Ja, waarom niet?"

„Kom, geen rimpels in het voorhoofd. Wie weet hoe goed zich al uwe zwarigheden nog eens zullen oplossen," sprak Pierre bemoedigend, met grooten lust om een tipje op te lichten van den geheimzinnigen sluier, die de waarheid verborgen hield voor zijn armen gevangen vader.

Hoe weinig vertrouwen de gevangene mocht hebben in de kas van het tooverpaleis, eens op een dag bracht de cipier hem het heuglijk bericht dat de som, benoodigd voor de kosten van het proces, ter griffie was gedeponeerd, door den administrateur van zijn onderneming.

Verwonderlijk! de heer Dufour voelde zijn moed herleven bij die tijding, en daar hij gedurende die zes maanden ook steeds ruim voorzien werd van tabak en allerlei zaken, om zijn leven te veraange-

namen, begon hij werkelijk te gelooven, dat zijn zaken beter behartigd werden dan hij dacht. Hoe? daar kon hij zich geheel geen denkbeeld van maken, Pierre gaf wel zeer geregeld antwoord op alle vragen die zijn vader hem deed, zoo dikwijls hij dezen bezocht, maar blijkbaar verzweeg hij juist dat, wat de gevangene verlangde te weten.

Het geval was dat Pierre zielsgraag iets wilde laten uitlekken om zijn vader te troosten, maar dit niet durfde doen, omdat zijn leermeester zich juist zoo heel veel genoegen beloofde van het oogenblik der verrsasing, waarop de heer Dufour plotseling met eigen oogen alles zou aanschouwen.

Ook door Camilla's hartelijke brieven werd hij niet wijzer; „houd maar moed, lieve Papa," schreef deze, „u zal, geloof ik, wel tevreden zijn, als we u weder terug hebben."

Die keurig geschreven brieven bezorgden den eenzamen altijd hetzelfde genoegen, maar nooit gaven ze hem het minste licht over zijn tooverpaleis.

De naam van professor Blampignon werd zelden door Camilla of Pierre genoemd, en zoo vermoedde de heer Dufour nooit, dat deze bij het geheim was betrokken. Eens werd hij plotseling overvallen door de vrees, dat Camilla op de een of andere wijze werkzaam was bij het theather, en deze gedachte ontstemde hem zoozeer, dat hij den geheelen nacht

geen oog sloot; den volgenden morgen kreeg hij echter het bewijs in handen dat daar geen sprake van kon zijn, Camilla schreef hem toen toch dat zij hare vaste aanstelling op school had gekregen, en dus voortaan voor zichzelve zou kunnen zorgen.

„Gelukkig! zij is dus ver van de kermis, gebleven in de sfeer waar zij thuis hoort," zeide de pleegvader, verheugd dat zijn angst ongegrond was geweest, en deelende in haar blijdschap.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK.

De eerste voorstelling.

Professor Blampignon deed een luchtsprong van louter pleizier, toen hij na den eersten avond de groote som gelds zag, die er geïnd was. Zijn stoutste verwachtingen waren overtroffen. De veranderingen, die het welbekende tooverpaleis had ondergaan, hadden zeer de nieuwsgierighed opgewekt van het publiek. Er zou iets heel nieuws en vreemds gebeuren, vertelde men elkander. Wat dat eigenlijk zou wezen kon niemand goed uitleggen, maar in afwachting van nader bericht deed een zeer belangwekkend verhaal de ronde over den directeur, die het ongeluk had gehad een dronkenlap een beetje te hard te slaan, en die daarvoor in arrest zat, en van een geleerde uit de stad, die zijn plaats zou innemen. Het duurde niet lang, of de pratende menigte wist ook hoe deze het publiek door den reuzenmicroscoop zou laten zien, hoe velerlei monsters er in één waterdroppel waren, en hoe hij verder sommige natuurverschijnselen zou vertoonen en uitleggen.

En daar niets zoo wenschelijk is voor eenige onderneming als de opgewekte nieuwsgierigheid, stroomde het publiek reeds den eersten avond letterlijk naar binnen, toen het wetenschappelijk theater geopend was.

„Och, dat ik nog niet ouder dan veertig jaar ware," riep de heer Blampignon uit, toen hij bij zijn zuster terugkwam. „Wat een avond! Heerlijk zoo'n groot publiek om zich heen te hebben, dat zijn opgetogenheid laat zien, in plaats van zoo'n troepje studenten, dat lusteloos slechts voor het examen gereed wil komen, en bijna meent dat ik dankbaar moet zijn, als zij trouw mijn college's bezoeken."

„Gij zoudt, wanneer ge nu eens plotseling jong waart, uwe betrekkeing er aan willen geven om op de kermissen...." begon juffrouw Pulcherie.

„Kermis of niet, dat is een bijzaak, maar overigens ja zeker, reken eens na hoe ik bijna veertig jaar lang altijd dezelfde dingen moet doen: mathemathische formules opschrijven, opgaven nazien en onophoudelijk examens afnemen, en stel daartegenover geheel vrij te wezen, om nu dit, dan dat te behandelen voor een afwisselend publiek, dat verlangt te zien en te hooren, dat juicht van verrukking, en dat men telkens weer iets geheel nieuws leert kennen. Ik ben nu grijs geworden, ik zou nog jong zijn, als ik zoo'n opgewekt leven had gehad."

„Ik ben blij dat gij voor veertig jaar geen andere keuze hadt," merkte de zuster aan.

„Och, gij denkt niet na: Reken eens uit wat een veel aangenamer leven gij zoudt gehad hebben, als ik, in plaats van mijn zeer beperkt inkomen, dagelijks zulke récettes maakte als gisteren. Ik zou dan allereerst voor u een bruidschat ter zijde gelegd hebben, en daarna.... maar wie weet, wellicht is het nog niet te laat," liet hij er plagend op volgen, „weet je wat ik doen zal, zuster, als de heer Dufour terug is?"

„O hemel! ik begrijp het al, zijn compagnon worden," riep Pulcherie uit.

„Wees gerust. Daar denk ik heelemaal niet aan," hernam daar broeder. „Neen, ik wil er den Minister over schrijven, en zien te bewerkstelligen dat dergelijke wetenschappelijke tentoonstellingen, ondernemingen worden van het openbaar onderwijs. Men beklaagt zich over de ontaarding van den smaak van het publiek, en men laat toe dat de lui zich vergapen aan allerlei ellendige wansmakelijkheden, die het rondreizende gespuis hen met veel geschetter voor wonderen verkoopt. De belangstelling in wetenschappelijke zaken moet opgewekt worden, dat is nuttig en noodig."

„En gij denkt dat te kunnen doen?" vroeg de oude dame.

„Als men mij opdraagt om de volksvermakelijkheden te verbeteren, zult ge eer aan uw broeder beleven," luidde het antwoord.

Na het schitterend gevolg van den eersten avond kreeg de heer Blampignon hoe langer hoe meer schik in zijn onderneming. Hij was geheel vervuld met al de plannen, en al had hij het nu ook dubbel druk, hij voelde geen vermoeidheid. Des morgens gaf hij te Parijs zijn colleges, maar na den middag kwam hij te Louveciennes aan, beladen met pakjes en allerlei zaken, die voor de avondvoorstelling moestten dienen. Pierre hield steeds een wakend oog op alles, en al verwaarloosde hij zijn studiën niet geheel, op raad van den leermeester gebruikte hij nu het grootste deel van zijn tijd voor de werkzaamheden aan het tooverpaleis.

Die praktische bezigheden werden hem gemakkelijk gemaakt door de goede diensten van het personeel zijns vaders; deze beseften allen de groote goedheid van den heer Blampignon om in de bres te springen voor hun chef, en waren verbaasd over de prachtige ontvangsten. Het overschot, hun verstrekt uit de kas van den geleerde, kon al heel spoedig aangezuiverd worden, en al kregen ze toen geen verhooging van loon — ze twijfelden toch

niet of mettertijd zou de heer Dufour niet karig behoeven te zijn als zijn spel zoo beroemd werd, en zoo verfraaid, want telkens werden er nog nieuwe verbeteringen aangebracht. Professor Blampignon was zeer vindingrijk, en als hij weer iets bedacht had, pakte hij zelf mede aan, om alles nog gereed te krijgen voor den avond. Toen zijn zuster hem eens bezocht met Camilla, vonden ze hem in een werkpak een achterdoek vervende, en Pierre met een schootsvel voor aan het timmeren van een nieuw paneel.

„Ja, ja, komt maar binnen, dames," riep de heer Blampignon, „al kunnen we op dit oogenblik geen stoelen aanbieden, we kunnen wel een praatje houden onder het werk," en zooals altijd, wanneer ze bijeen waren, liep het gesperk weer over den grooten dag, waarop ze den heer Dufour opeens in kennis zouden stellen met den uitslag der bemoeiingen. Ze verheugden er zich op als kinderen.

Alleen juffrouw Pulcherie had af en toe bedenkingen, „als de heer Dufour maar niet veel meer teleurgesteld dan verrast is," zeide zij.

„Onzin!" beweerde haar broeder, „een goochelaar, die zijn zoon een wetenschappelijke opleiding laat geven, verklaart daardoor zeer duidelijk, hoe er in hem een besef aanwezig is, dat zijn eigen loopbaan een keerzijde heeft. Wellicht heeft mijn collega dat toen ter tijde niet eens volkomen onder woorden

kunnen brengen, best mogelijk, maar ik ben er volkomen zeker van dat mijne inzichten nu geheel de zijne zullen zijn, of althans worden."

„Wij zullen zien...." begon Pulcherie.

„Zagen we 't maar reeds," voegden Pierre en Camilla er bijna te gelijk bij.

„Sympathie!" fluisterden hunne lippen, en lachend keken ze elkander aan.

Dien avond woonden ze de voorstelling bij, en toen de oude dame de volle zaal, de boeiende voordracht, en de aardige voorstellingen en uitleggingen van den heer Blampignon hoorde en zag, en bespeurde hoe het publiek ingespannen luisterde en genoot, toen werd zij wezenlijk trotsch op haar broeder.

Deze was echter nog niet waar hij wilde zijn; van Louveciennes ging het naar andere kleine plaatsjes, en overal werd er met hetzelfde succes gewerkt, maar het eigenlijk terrein, waar de heer Blampignon het oog op gevestigd hield, was Parijs.

Te Parijs wilde hij Pierre's vader zijn eigendom teruggeven, als alles in volle fleur zou zijn. Hij zou daar slagen, daar was hij zeker van; men begon al naar hem te verlangen, want de belangstelling der Parijzenaars werd opgewekt door de couranten, die heele kolommen vulden over het nieuwe denkbeeld van professor Blampignon.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

In vrijheid.

Toen de dag aanbrak, waarop de heer Dufour weer in vrijheid zou worden gesteld, kwam de cipier hem zeggen dat zijn familie daar was, om hem af te halen.

„Mijne familie," herhaalde de heer Dufour met een glimlach, terwijl hij zich haastte de laatste hand aan zijn toilet te leggen. Zou Camilla met Pierre zijn meegekomen? Dat kon hij bijna niet gelooven. Maar wie dan? Zijn nieuwsgierigheid weder spoedig bevredigd. Hij zag professor Blampignon met de beide jongelui.

„U hier, Mijnheer!" riep de gevangene, verrast en vereerd.

„Ik zelf, waarde confrater! ik verbeeldde mij, dat heden het gemeste kalf zou worden geslacht, en wilde wel bij het feest zijn."

„Van den verloren Vader, niet waar? hebben mijne kinderen mij vergiffenis geschonken?" antwoordde de heer Dufour dadelijk gevat.

„Er valt niet te vergeven, zij hebben u lief, maar laten wij nu spoedig vertrekken, tenzij ge nog niet voldaan zijt, want er valt van daag heel wat te doen. De kosten van het logies zijn voldaan, niet waar, cipier?"

De heer Dufour verbaasde zich in stilte over deze luidruchtige vroolijkheid, doch begreep dat die toe te schrijven was aan de vriendschap voor Pierre. Maar het was slechts de zucht om vragen te voorkomen. De heer Blampignon vertrouwde Camilla en Pierre niet goed alleen met hun vader, en daarom was hij meegegaan naar Versailles. „Zij zullen den geheelen dag onmogelijk kunnen zwijgen," dacht hij, en nam bezit van den goochelaar als van zijn prooi. Hij wilde hem heel, heel langzaam voorbereiden op de verrassing en hem dan plotseling met de feiten in kennis stellen. Hij begreep wel dat dit niet zoo heel gemakkelijk zou zijn, daar de heer Dufour gewend was te leiden in plaats van te volgen, doch het vastgestelde programma moest uitgevoerd worden.

Daar begon het al. „Waar gaan wij heen?" vroeg hij, Camilla en Pierre ieder bij een hand houdende, alsof zij kleine kinderen waren, en hij noodig had zijn vaderlijk gezag weer uit te oefenen.

„Eerst wat eten, want het gemeste kalf staat in den oven," luidde het antwoord van den professor.

„Heerlijk vrijheid! Weldadige frissche lucht!"

zeide de heer Dufour, zijn adem diep ophalend.

„Zeg liever ijslucht," bromde de geleerde, zijn jas wat dichter knoopende, „die vrijheidslucht van December bevalt mij niet."

„Maar ik heb zonneschijn om mij heen," antwoordde de vader van de twee jonge menschen, die hem beiden met innige liefde en blijdschap aanstaarden.

Het dejeuner werd lang gerekt, en was een echt feestmaal. Daarna werd er voorgesteld en meteen besloten om een wandeling door het park te maken. De heer Dufour stemde toe, doch wenschte in stilte vrij te zijn om spoedig onderzoek naar zijn tooverpaleis te kunnen doen. Wel tienmaal had hij er al een vraag over gedaan, doch even dikwijls was er, opzettelijk of toevallig, plotseling een ander onderwerp van gesprek op touw gezet. Hij begon daarover werkelijk zeer ongerust te worden, en deze onrust teekende zich sterk af op zijn gelaat, de vroolijkheid van het eerste oogenblik was geheel verdwenen. Toen eindelijk prof. Blampignon voorstelde: „willen we nu naar Parijs gaan?" en den weg insloeg naar het station, antwoordde hij: „naar Parijs? Gaan we naar Parijs? Niet naar Louveciennes? Waar is toch mijn tooverpaleis?"

„Vraag daar nu eens niet naar. Wij brengen er u veilig heen," antwoordde de heer Blampignon.

„Ge hebt gelijk. Ik ken mijn weg niet meer, en heb slechts te volgen. Dus naar Parijs." Hij sprak deze weinige woorden op zoo droeven toon uit, dat Pierre en Camilla den Professor smeekend aanzagen, doch deze hield zich als bespeurde hij er niets van, en lachte inwendig. Pierre en Camilla verheugden zich dat het spoor te veel geraas maakte om te kunnen praten, ze konden het bijna niet langer over zich verkrijgen om niet een enkel woord over de verrassing te zeggen tegen hun armen vader, die zich zoo rampzalig voelde in deze ondergeschikte rol.

„Wilt gij even een rijtuig bestellen?" vroeg de heer Blampignon aan Pierre, toen ze te Parijs uit den trein stapten.

„Waartoe? Het is mooi weer, en ik wil het liefst naar mijn gewone hotel gaan;" bracht de heer Dufour hiertegen in.

„Wij zullen er u brengen, doch we moeten een omweg maken," Het gelaat van den geleerde drukte nu zoo onverholen spanning uit, dat de heer Dufour uitriep: „Er is een geheim, maar wat kan het toch zijn?"

„Geduld, geduld. Gij zult spoedig zien."

„Nu dan, ik zal zijn als was in uwe handen," beloofde de goochelaar, doch voelde dat ze hem veel meer, dan met alle verrassingen genoegen zouden doen, met eenvoudig te zeggen waar zijn theater

was. „Waar rijden we toch heen?" dacht hij, af en toe uitkijkende.

Het rijtuig hield stil. Pierre en Camilla stapten uit op de hoogte van Chateau d'eau, en verdwenen dadelijk. Hun vader wilde volgen, doch de Professor hield hem tegen: „ik zou wel lust hebben om uwe oogen voor een paar seconden te blinddoeken," zeide hij, blijkbaar om den tijd te rekken.

„Blinddoeken? Waarom?"

„Om uw plotseling ons geheim te kunnen laten zien."

„Ik ben al zoo ontroerd, Mijnheer. Ik bid u, zeg mij toch wat er is. Welk geheim...."

„Wacht even, ik zal den koetsier betalen, en dan collega, uw arm. Word niet boos op mij," liet hij er opeens goedig op volgen, „dat ik u een weinig in spanning laat, maar dat is een genoegen dat ik mij zelf gun na dagen van zwaren arbeid. Gij weet het ons beroep is een hard beroep."

„Ons beroep? Wat bedoelt u toch?"

„Ik bedoel dat ik mijn hart bijna kan hooren slaan, zoo verheug ik mij te hooren, of gij aanstonds tevreden zult zijn over wat wij voor een braven man deden," en de geleerde greep de hand van den goochelaar, en drukte die met warmte.

„Gij hebt u te veel vermoeid," begon de heer Dufour, doch de ander liet hem niet uitspreken, hij wees nu met de hand vooruit.

De weg ging een weinig op, rechts en links waren een paar houten gebouwtjes, maar in het midden op het hoogste punt was een gebouw, waarop bovenaan een gasversiering, die nu juist werd aangestoken.

De heer Dufour bleef eenige oogenblikken zwijgend staan, hij zag, hij meende te zien en toch.... neen, hij kon niet gelooven dat hij goed zag. Eindelijk wreef hij eens in zijn oogen, keek toen weer, en ja, nu wist hij het, hij bedroog zich niet. Daar las hij, hoog in de lucht, in vlammend schrift: S a l o n D u f o u r.

Dat was de glorie! de roem! Zijn naam aldus in Parijs te zien schitteren.

„Salon Dufour!" herhaalde hij, en liet zich nu door zijn geleider meevoeren naar het salon, dat een smaakvol doch eenvoudig front had. Weinig versieringen: een tourniquet rechts, een groot aanplakbiljet links tusschen twee geschilderde kolommen, ziedaar alles.

Enkele trapjes leidden hierheen en daarbinnen wachtten op de drempel Pierre en Camilla met een vroolijk: „Welkom! Welkom in het Salon Dufour!"

TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

De Eigenaar terug.

„Het is nu geen paleis meer," merkte professor Blampignon aan.

„Het is een Paradijs!" zeide de heer Dufour, het nette salon met opgetogenheid bekijkend. „Maar.... al dat gas.... dat moet veel kosten."

„De prijzen der plaatsen zijn verhoogd," vertelde de geleerde.

„Verhoogd? de prijzen? En zal het publiek dat slikken?" dacht hij.

Daar viel het hem op dat er een rookkolom boven het salon opsteeg. „Wat zou dat beteekenen? Wordt het van binnen verwarmd?" vroeg hij.

„Neen, dat is een kleine stoommachine!"

„Een.... stoommachine!" herhaalde de heer Dufour, nog meer verbaasd.

„O, slechts van één paardekracht. Ja, we kunnen toch niet zelven draaien aan uw mechanieke tableaux. Het gaat nu vanzelf, zooals ge zult zien."

De heer Dufour werd zoo overstelpt door al deze

nieuwigheden, dat hij bijna waggelde op zijn beenen en naar iets zocht om zich aan te steunen. Pierre schoot toe, en legde zijn vaders arm om zijn hals.

„Ik vrees, dat ik dit niet overleven zal. Ik ben bang," fluisterde hij dezen in het oor.

„Moed, vaderlief, u zal zien hoe eenvoudig alles in zijn werk gaat. We hebben geen marktgeschreeuw meer noodig om het publik naar binnen te drijven."

„En wat doet dan mijn arme paljas Bruneau?"

Een man met zwarte jas en witte handschoenen naderde zijn ouden meester. „Hoe gaat het je, Bruneau?"

„Zoo goed mogelijk," luidde het antwoord, op droeven toon gegeven, hij zou liever paljas zijn gebleven dan de bediende, die nu, in nette burgerkleeding, de menschen hun plaatsen aanwees.

„En waar is?" begon de heer Dufour verder te vragen. „O, ge zult ze allen terugzien," verzekerde dadelijk de heer Blampignon, en zie: daar stonden in den doorgang tusschen de rijen banken al de muzikanten geschaard om, zoodoende, een eerewacht te vormen voor hun directeur.

Al was het December, zij hadden verzocht om witte broeken te mogen hebben, ter grootere opluistering van het feest. Deze bijzonderheid streelde den heer Dufour, en als een overwinnaar te midden van zijn soldaten, begroette hij ze allen met een soort

van nederbuigende hoogheid.„Gegroet mijn vrienden, hoe gaat het Flaxman, Peters, Daubest en gij allen, ge hebt me dus niet vergeten?"

Na de revue der muzikanten kwam de directeur met zijn gevolg, prof Blampignon, Pierre en Camilla, bij het tooneel, en bewonderde zeer het scherm. „Hoe mooi, hoe mooi, maar ik zal mij hier nooit weer tehuis voelen," liet hij er half teleurgesteld op volgen.

„Het is tijd," sprak prof. Blampignon, en riep als een scheepskapitein: „open het bureau! Chominot, licht op het tooneel. Zijn de agenten op hun post?"

„Wat? Agenten!" riep de goochelaar.

„Wel, voor het gedrang. Ja, ja, er moet toch goede orde zijn."

„Agenten voor de orde, gas, stoommachine!" somde de vader van Pierre in zichzelven op, terwijl hij plaats nam op een bank tusschen zijn zoon en Camilla.

„Wees gerust, vader," fluisterde Pierre, „en let eens op. In vijf minuten is alles bezet."

Het was zoo: een stroom van toeschouwers, die al stonden te wachten op de opening der bureaux, kwam nu bezit nemen van al de plaatsen.

„Hoe nu? is alles eerste rang geworden?" en de goochelaar schudde een weinig wantrouwend het hoofd. Pierre legde hem uit dat dit een proef was

van zijn ouden meester om geen bevoorrechting toe te laten bij dit spel van de wetenschap.

„De verkeerde wereld!" mompelde de vader.

„De wereld juist weer in zijn rechten hersteld," veranderde Pierre.

„Hoe gij vindt het verstandig om geen afscheiding te maken tusschen de standen en.... de beurzen?"

„Ja, zeker, Papa."

„Gij misschien ook, kleine meid?"

Camilla knikte glimlachend toestemmende.

„Wel, dan ben ik er ook maar voor. Leve de gelijkheid!" sprak vroolijk de heer Dufour, en keek eens naar het publiek.

Dat zag er anders uit dan het rumoerige luidruchtige kermispubliek, dat hij gewoonlijk zag. Hier waren vaders en moeders met kinderen, heeren en dames, onderwijzers en onderwijzeressen en ook tal van werklui in blouses, die boeken en couranten bij zich hadden, welke ze nog even inzagen, blijkbaar allen bezield met een wensch om goed te begrijpen.

„Heeft prof. Blampignon die geheele regeling, en alles uit zijn eigen hoofd gehaald?" vroeg Pierre's vader, en zeide, toen zijn zoon bevestigend had geantwoord: „dan is hij ons aller meester. Maar ik zal nooit op de hoogte komen van deze taak. Wat zal ik zulke lui leeren?"

„O, dat zal niet moeilijk zijn. Chominot kan met de machineriën omgaan, en gij voegt er eenige van uwe beste toeren aan toe."

„Die van de rozen," zeide Camilla, den heer Dufour bij de hand nemend, „weet u nog van dien heerlijken eersten avond?"

De opgetogen blik van het meisje, en haar hartelijke handdruk gingen regelrecht naar het hart van den heer Dufour, en alsof zij hem daardoor het geloof aan zichzelf had hergeven, sprak hij: „ja, ja, gij zijt mijne goede fee, ik zal slagen, dat voel ik. Hoe merkwaardig om in mijn eigen theater toeschouwer te wezen, och, als het publiek eens wist dat Dufour even nieuwsgierig is als zij allen om te weten wat er eigenlijk in het salon Dufour te zien zal zijn."

„Gij kent toch de *ouverture* nog, Papa!"

„Ah ja, nog steeds de marsch der Tartaren, zelfs de klarinet maakt nog dezelfde valsche noot."

De bel klonk, de muziek zweeg, het scherm ging op.

„Mijn t a b l e a u x!" knikte de goochelaar zijn kin streelend.

Het waren werkelijk de beweegbare t a b l e a u x, die de heer Dufour had gemaakt, maar het mechanisme was verbeterd en de militaire manoeuvre, die vroeger nog al eens haperde, gelukte nu uitstekend.

Het Fransche leger bestormde in de volmaaktste orde de een of andere vesting, en de stoom, die alles regelde, bezorgde meteen den noodigen kruitdamp en de knallen der kanonnen; een smederij, waar de cavalerie hoefijzers bestelde, werkte met blaasbalg en hamers, zoodat de vonken uit het ijzer spatten, en in elk volgend tableau zat eveneens het echte leven.

Dufour juichte zelf het hardst mee, maar dit alles was nog maar een kleinigheid, het begin.

Hierna kwamen de wonderen der electriciteit, waarbij Chominot, een geleerd lesje herhalend, het publiek de noodige uitleggingen gaf. De heer Dufour lachte goedkeurend, want hij bedacht hoe een handig man nog heel wat anders en meer zou kunnen halen uit deze hulpmiddelen.

Doch het nummer, dat nu volgde, verbaasde hem ten zeerste. Chominot bracht een soort van antiek altaar, dat hij midden op het tooneel plaatste. Na eenige seconden zag men een witten nevel recht opstijgen, en zich los maken van het altaar, vervolgens in dezen witten damp een hoofd, een lichaam dat grooter en grooter werd en eindelijk langzaam omhoog zwevende, geheel verdween in de draperieën van het tooneel.

„Een echt spook, een geestverschijning! Hoe! dat kon Chominot maken! Verwonderlijk. Verwon-

derlijk!" zeide de heer Dufour, bijna jaloersch op zijn vroegeren helper.

Na deze verschijning, een eenvoudige uitwerking van de tooverlantaarn, en een beeld weerkaatst door den damp, waren de aardigheden geëindigd, en begon het meer wetenschappelijk gedeelte van de voorstelling: het smelten der metelan onder de hitte van een elektrische vonk, het verbranden der gassen van verschillende kleuren, enz. Eindelijk kwam na een reeks van allerlei dergelijke verschijnselen het beroemde zonnemicroscoop. Op een groot wit vlak zag men de vreeselijke gevechten, gevechten op leven en dood, tusschen de gewoonlijk onzichtbare, maar nu tot monsters vergroote bewoners van een droppel water tegen de eveneens vergroote slangen uit een droppel azijn.

Het publiek zat ademloos te kijken, den heer Dufour parelde het zweet op het voorhoofd.

„Ik heb het publiek tot nog toe bestolen. Dit zijn pas wonderen," fluisterde hij, „maar helaas!" dacht hij, „men moet een geleerde wezen om zulke wonderen te kennen."

De zaal was leeg en de professor stak zijn hoofd door een kleine deur op het tooneel. „Is mijn collega tevreden?" vroeg hij met een knipoogje aan Pierre,

nog voordat hij zijn verwarde haren wat glad had gestreken.

„O, Mijnheer!" riep de heer Dufour, den Professor bewonderend, „ik heb geen woorden. Ik ben te opgetogen."

„Gij begrijpt de hervormingen dus? en keurt die goed?"

„Begrijpen! Het is in één woord subliem. Ik had mij zoo iets niet kunnen voorstellen."

De heer Blampignon genoot. Hij had een oogenblik van waren triomf. „Welnu," sprak hij, „dan zullen we op den ingeslagen weg voortgaan. Dat is te zeggen: ik geef u hierbij uw theater terug, maar behoud vrijen toegang tot de coulissen."

„Ah!"

„Neen, neen, ik meen het in ernst. Hier in dit oude hoofd spoken allerlei plannen. Ik wilde b.v. het publiek al de verschijnselen laten zien, waardoor de aarde tot den tegenwoordigen toestand is gekomen. Dat zal zeer belangrijk zijn."

„Maar er is nu al zooveel moois te zien."

O ja, doch over twee, drie maanden kent elke Parijzenaar uw programma van buiten."

„Dan ga ik er mede naar andere plaatsen."

„Stellig niet. Gij blijft hier. Uw theater wordt de leerschool voor andere theaters. In plaats van uw tijd te verliezen met dat heen en weer reizen geeft

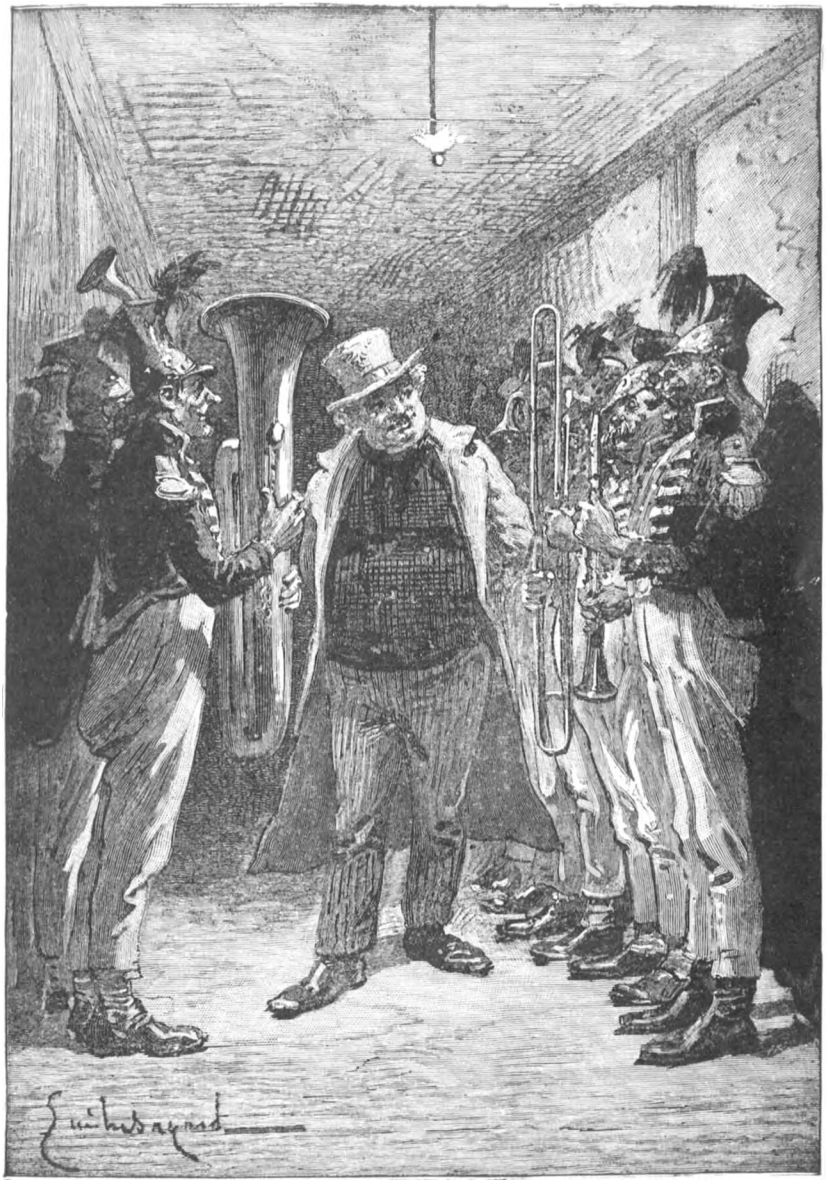

EN DAAR STONDEN AL DE MUZIKANTEN GESCHAARD. ..

ge mij al uwe vrije uren om allerlei nieuwigheden en verbeteringen in uw werk aan te brengen."

„Mijn werk! Zeg toch het uwe, Mijnheer. Wanneer zal ik ooit op wetenschappelijk gebied...."

„Tut, tut, tut, gij zijt veel te bescheiden. Ik heb u stellig met mijne kennis op een goeden weg geholpen, maar vergeet niet wat gijzelf met slechte hulpmiddelen hebt tot stand gebracht. Uwe *tableaux*... b.v. En dan mijn vriend," liet hij er zacht op volgen, „kunt gij mij iets laten zien, wat ik u wel niet benijd, doch waarop menigeen jaloersch zou kunnen worden," en hij wees op een spiegel, die het beeld weerkaatste van Pierre en Camilla, die, in druk gesprek, bijna schenen te vergeten waar ze zich bevonden.

„Ik ben zoo gelukkig," had Pierre gezegd, „dat mijn vader op deze wijze breekt met het verleden, dat mij steeds tegen de borst stuitte. Zijt gij ook niet in uw schik, Camilla?"

„Natuurlijk. Ik verblijd mij innig over dit alles," antwoordde Camilla.

„Maar toch....?" vroeg Pierre, die wel zag dat zij iets verzweeg.

„Kunt gij 't niet raden?" vroeg zij.

„Voor een deel ja. Gij zoudt willen dat uwe eigene familie u niet zoo geheel en al aan vreemden had overgelaten, is het niet?"

„Ja, al zeg ik mijzelve honderdmaal, dat Mama mijne eigene moeder niet was, ik had haar toch altijd als zoodanig beschouwd, en hoe ouder ik wordt, hoe vreemder het mij toeschijnt om zoo buitengesloten te zijn, al ben ik nog zoo gelukkig, en al zou ik ook volstrekt niet wenschen weer in Parijs bij hen te wonen."

„Ja, dat kwam nu van het wegloopen," zeide Pierre schertsend.

„Waar ik toch nooit berouw over gehad heb," liet zij er op volgen.

„Het was de gelukkigste inval, die ooit in je hoofdje is opgekomen," fluisterde Pierre haar toe, en zij lachten beiden, en keken elkander zoo vroolijk en vol vertrouwen in de oogen, dat het een lust was er naar te kijken.

„Een allerliefst paar, dat mettertijd u nog eens een nieuwen titel zal bezorgen, namelijk dien van grootvader," mompelde de heer Blampignon.

„Dat heeft den tijd nog," antwoordde de heer Dufour, die geen anderen wensch had. „Maar ook voor hen," sprak hij, opeens nog meer inzicht in den veranderden toestand krijgende, „ook voor hen ben ik u zoo dankbaar. Als.... als het blijkt dat ik de eer van het salon Dufour kan ophouden met uwe hulp, dan zullen de kinderen zich niet meer over mij behoeven te schamen...."

„Maar dat deden ze toch niet."

„Hm, hm," deed de goochelaar. „Schamen mag wellicht niet het juiste woord zijn, maar dan toch iets, dat daar zeer nabij komt. En natuurlijk. Er is een onzichtbare grens, die elken kring van menschen zoo totaal van elkander gescheiden houdt, dat niemand ooit ongemerkt de grenzen overschrijden en van de eenen kring in den anderen kan overgaan."

„Er is veel waars in uwe opmerking, maar nu verheugt het mij dat gij en uw zoon in hetzelfde kringetje thuis hoort. Hij was in zijn hart altijd trotsch op zijn vader, voortaan zal hij het ook nog meer voor het oog der wereld kunnen zijn."

De goochelaar glimlachte even, en professor Blampignon, die vond dat Pierre's vader zichzelf menigmaal te laag stelde, vervolgde: „uw salon zal het eerste van dien aard zijn, dat zich bepaald ten doel stelt den menschen iets beters in ruil te geven voor al die akelige voorstellingen, waarbij de gemeenheid en de slechtheid, als het ware onderwezen wordt. Gij zelf hebt stellig op de kermis te Batignolles ook gezien, hoe iemand een man onthoofde, en er later het hoofd weer opzette. Het volk rilde er bij, doch keek zich toch de oogen uit, en liet zich vertellen hoe precies de werkelijkheid werd nagedaan. Het was afschuwelijk. In een ander tentje waren toen zakkenrollers aan het werk, en toonden

hoe behendig zij horloges en portemonnaies konden wegmoffelen, zonder dat iemand er iets van bemerkte."

„Ja, het salon Dufour heeft eene roeping te vervullen," zeide de eigenaar, geheel onder den indruk van het gesprek, „en ik verheug mij innig, dat ik morgen onder uwe leiding weer aan den arbeid zal mogen gaan."

EEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Het gestoorde feest.

„Mijne zuster Pulcherie wenscht ons allen na de voorstelling nog een klein souper aan te bieden, ik hoop dat er geen verhindering is?" vroeg de heer Blampignon.

„Van harte gaarne," luidde het antwoord van Pierre's vader, „maar het is bijna te veel eer voor iemand, die zoo pas uit de gevangenis ontslagen is."

„Dat behoort gelukkig tot het verleden. Gij hebt u cordaat gehouden."

„Had ik mogen spreken, u zoudt niet zoo lang uwe vrijheid gemist hebben," zeide Camilla.

„En was dat gebeurd, dan zou ik niet zooveel hartelijke brieven hebben ontvangen. A propos," voegde de heer Dufour er bij, „heb ik je verteld hoe ik den heer en Mevrouw Bazine heb geschreven, dat gij eene aanstelling hadt gekregen als onderwijzeres?"

Neen, dat had Camilla nog niet gehoord, zij bleef luisteren, en hoopte dat er nog iets zou volgen,

maar het verhaal was hier uit, want de heer Dufour voegde er bij: „al werd er niets op geantwoord, ik had dan toch de voldoening hun te toonen hoe goed onze lieve Camilla aangeschreven stond bij de directrice harer school."

„En niet alleen bij tante Nicholas," merkte Pierre aan.

„Ook bij ons," vulde de heer Blampignon aan, haar een vriendelijk tikje op den schouder gevend. „Maar komt, mijne waarden, Pulcherie wacht."

De professor bood den goochelaar zijn arm, Pierre nam die van Camilla, en volgde met haar.

„Zie, dat is het ware geluk," sprak prof. Blampignon, „om in de jeugd weer op te leven. Mijn zuster en ik worden oud, en als we 's avonds bij ons vuurtje zitten, komt onwillekeurig de vraag op onze lippen, wie van ons beiden ten laatste eenzaam zal overblijven, terwijl gij weer het middelpunt zult worden van een nieuwe familie. Het is hard als men geen kinderen heeft."

„Ja," stemde de heer Dufour toe, en toen verzonk het tweetal in dat welsprekende stilzwijgen, waarin men van weerszijden in elkanders lief en leed meeleeft, zonder de behoefte te voelen om dat in woorden uit te drukken.

Pierre en Camilla wisselden ook zeer weinig woorden, en toch begrepen en verstonden zij elkander

volkomen. In de vrij vinnige koude lag een reden dat Pierre Camilla's arm dichter en dichter aan zich drukte, en dat hij haar hand, die op zijn arm rustte, in de zijne nam.

Boven hun hoofd fonkelden de sterren in de heldere lucht, en als ze, toevallig telkens te gelijk, naar boven keken, was het hun alsof ze nog nooit zoo'n heerlijk schouwspel hadden gezien.

„Verwonderlijk!" fluisterde Camilla.

„Wat een heerlijke avond," sprak Pierre zacht.

„Onvergetelijk schoon!" klonk het even gedempt van Camilla's lippen.

Soms scheen het als wilden ze elkander iets zeggen, maar het bleef bij die korte opmerkingen, tot ze geheel onverwacht tot hunne verbazing bespeurden, dat ze reeds voor de woning van hun gastheer stonden, en zich afvroegen of er dan geheel geen afstand was tusschen het salon Dufour en dit huis.

Mevrouw Nicholas, die ook den dag in Parijs doorbracht, zou Camilla 's avonds ten huize van professor Blampignon afhalen, en met haar naar Saint-Germain terugkeeren. Men verwachtte haar tegen den tijd van den laatsten trein, maar toen zij zich reeds liet aandienen juist op het oogenblik, dat het gezelschap zich om den avonddisch schaarde, zag niemand hier iets vreemds in.

Al dadelijk echter bleek het dat zij geen goede

tijding bracht. „Het doet mij zeer leed stoornis in uw feest te moeten aanbrengen," zeide zij tegen Pulcherie, „maar er is haast bij hetgeen ik te zeggen heb."

Wat kon dat zijn? Pierre gevoelde lust beide armen om Camilla heen te slaan, als om haar te beletten hem te verlaten, want een plotseling droevig voorgevoel zeide hem, dat Mevrouw Nicholas het meisje kwam oproepen voor hare ouders.

Het was zoo. „Mijn kind," zeide mevrouw Nicholas, „ik heb een bezoek gehad van eene oude vriendin van u, namelijk van de keukenmeid uwer ouders. Zij meende dat het haar plicht was u te vertellen wat er gebeurd was bij.... bij de familie Bazine."

Camilla keek haar vragend aan. „Ten eerste schijnt het dat de heer Bazine geruineerd is door ongelukkige speculatiën, hij is nergens te vinden en ten tweede heeft zijn echtgenoote zich deze zaak zoo erg aangetrokken, dat zij opeens een dosis vergift heeft ingenomen, die haar wel niet gedood heeft, maar waardoor zij toch in zeer verzwakten en hulpbehoevenden toestand is."

„En niemand om haar op te passen?" vroeg Camilla, opstaande met het besef dat zij dadelijk naar de arme lijderes toe moest gaan.

„Zoo is het. Dat dochtertje schijnt weinig besef te hebben van hare verplichting, en...."

„Er werd haar te veel liefde bewezen," merkte Camilla aan, niet zonder eenige bitterheid denkende aan al de liefkoozingen en lieve woordjes, waarmede Victor en Julie steeds werden overladen.

„In alle geval, de lijderes heeft hulp noodig en de oude Katrijn meende dat het oogenblik gekomen was, waarop zij u niet onkundig mocht laten van den toestand."

„Ik ben haar dankbaar," sprak Camilla, „u vindt het immers goed dat ik dadelijk ga?" vroeg zij den heer Dufour.

„Natuurlijk, mijn kind. Doe wat uw hart u ingeeft, maar pas goed op jezelve, want die dame verdient niet, dat...."

„Wie weet hoe zij lijdt," zeide Camilla, zich haastig gereed makende, en nam hartelijk afscheid van allen. Pierre kon zich niet bedwingen, sloeg de armen om haar heen en gaf haar een kus. „Wij behooren bij elkander, niet waar?" vroeg hij zacht.

„Voor altijd," antwoordde Camilla even zacht doch ernstig.

Mevrouw Nicholas, die het rijtuig bij zich had, wilde Camilla geleiden tot aan de woning van Mevrouw Bazine, en vertrok dus met hare jeugdige onderwijzeres. Het kleine gezelschap deed de dames uitgeleide tot aan het rijtuig, en keerde toen naar de eetzaal terug, maar in plaats van eer te bewijzen

aan den feestdisch van juffrouw Pulcherie bleef het drietal als door afspraak zwijgend zitten, en nam eene houding aan die getuigde van zooveel smart, alsof er werkelijk een groote ramp was gebeurd.

„We hadden haar niet moeten laten gaan," zeide de heer Dufour.

„Maar hoe konden we het verhinderen?" vroeg Pierre, „zij wenschte het, en ik begrijp haar, doch het is mij alsof we haar nooit zullen terugzien."

Professor Blampignon schudde droeveig het hoofd, hij was ook geheel onder den indruk van de sombere stemming.

Waarschijnlijk echter moest veel van de algemeene neerslachtigheid op rekening gesteld worden van de vermoeienissen en de spanning van den geheelen dag, en had juffrouw Pulcherie het bij het rechte einde, toen zij den raad gaf om te gaan slapen. „Na een goede nachtrust, en morgen bij het zonnelicht," zeide zij, „zult ge wel inzien dat het zoo heel erg niet is voor een jong gezond meisje, om eens een poosje als ziekenverpleegster op te treden."

„Die vrouw had het niet aan haar verdiend." herhaalde de heer Dufour, toen hij nog een poosje had zitten peinzen.

„En toch," sprak Pierre, „toch zal Camilla zich gelukkig voelen, als zij die vrouw werkelijk eenige verlichting kan aanbrengen."

Hij dacht aan zoo menige toespeling, die Camilla af en toe, en zelfs nog dezen avond, gemaakt had, over hare scheiding uit het ouderlijke huis, en begreep dus met zijn verstand dat het haar bevredigen zou, als zij nog eens in aanraking kwam met Mevrouw Bazine.

Maar al begreep hij dat ook nog zoo goed, de voorstelling dat Camilla daar heel alleen tegen den nacht bij eene zieke zou komen, leek hem zoo afschuwelijk, dat hij telkens lust gevoelde haar met geweld terug te gaan halen.

Hij kon echter niets doen dan lijdelijk afwachten wat er gebeuren zou. „Wij behooren bij elkander voor altijd," herhaalde hij zacht, doch die gedachte zelfs was niet in staat hem zijn onrust te benemen.

TWEE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Camilla bij Mevrouw Bazine.

„Dat wist ik wel," zeide Katrijn, die de deur opende, „ik wist dat gij zoudt komen. Kom spoedig binnen, kind, juffrouw Camilla, wil ik zeggen."

„Hoe gaat het nu?" vroeg Camille zacht.

„Ik geloof dat het grootste gevaar is geweken, doch natuurlijk, de dokter kan niet vooraf zeggen hoeveel kwaad het vergift al kon hebben gedaan, voordat hij het tegengif toediende."

„Is er niemand bij.... bij Mama?" vroeg Camilla, naar boven gaande.

„Neen, hoor maar.... Juffrouw Julie is in het salon."

Camilla luisterde, en hoorde tot hare niet geringe verbazing de piano. Muziek, daar waar zij zich een doodzieke voorstelde, hoe vreemd!

Zij begaf zich naar het haar welbekende salon, en vond er haar zusje Julie, zeer elegant gekleed voor de piano, „Julie!" zeide zij zacht.

Het meisje keerde zich om, en zag tot hare ver-

bazing een haar onbekend gezicht. Had deze vreemde haar bij den naam genoemd? of had zij het zich verbeeld? zij wist het niet, doch vroeg: „wie heb ik de eer?"

„Herkent ge mij niet? Ik ben Camilla."

„Camilla?" herhaalde Julie langzaam nadenkend. „O ja, nu herinner ik het mij. Komt gij hier weer terug?"

„Zoudt gij dat wenschen?"

„O ja, alles is hier zoo naar. Mama is ziek, en doet zoo griezelig dat ik er bang voor ben."

„Bang?"

„Natuurlijk, zieke menschen hebben van alles noodig, en Mama grijpt altijd naar mijn handen, uit vrees dat ik weg zal gaan."

„En waar is Victor?"

„O, die geniet. Hij heeft een mooi pak laten maken, en is nu op een gemaskerd bal."

„Hoe is het mogelijk, als zijn moeder ziek is."

Julie lachte. De voorstelling, dat Victor thuis zou blijven ter wille van een zieke scheen zij bijzonder grappig te vinden.

„Wilt gij de patiënt waarschuwen dat ik gekomen ben," vroeg Camilla.

„Waarvoor? Dat kan zij immers dadelijk zelve zien, als gij bij haar komt."

„Het is wellicht beter om de lijderes niet te laten schrikken."

„Waarom zou Mama schrikken als zij je zag? Gij ziet er heel niet uit als een vogelverschrikker," zeide Julie, die blijkbaar geen lust had, zonder hooge noodzaak, naar de ziekenkamer te gaan.

Camilla zette haar hoed af, en opende zelve behoedzaam de deur van Mevrouw Bazine's kamer, die zij zich nog zeer goed voorstelde: een bedwelmende lucht van verschillende parfums en medicijnen kwam haar tegemoet, een lamp met rose kap verlichtte het bed, en scheen de lucht nog zwaarder te maken. Camilla kreeg een gevoel, alsof zij hier moest stikken. Wat een onderscheid bij de zuivere atmosfeer, waarin zijzelve steeds sliep.

„Wie is daar? ben jij het, Julie?" vroeg de zieke, zoodra zij eenige beweging aan de deur hoorde.

Camilla aarzelde even. Wat zou zij zeggen: Mama of Mevrouw? Zonderling, dat haar deze vraag pas nu in de gedachten kwam. Hoe kort de aarzeling duurde — de patiënt werd ongeduldig. „Of ben jij het Vic? o, ge zijt dus niet gegaan? beste jongen?"

„Het is noch Julie, noch Victor," sprak Camilla nader komende, „het is Camilla."

„O zoo, Camilla, Camilla."

De lijderes herhaalde dien naam eenige malen, alsof zij zich te binnen moest brengen waar zij dien meer gehoord had. Toen vroeg zij, half droomerig: „wat komt gij hier doen?"

„Ik hoorde dat u zoo ziek waart, en wilde mijn hulp aanbieden bij de oppassing."

„Ja ziek, heel ziek, doch dat zal wel spoedig beter worden, erger is het dat we geruineerd zijn, alles, alles is weg. Mijne arme lievelingen!"

„Als u maar eerst weer gezond is," zeide Camilla.

„Zonder geld! Ik heb zelve een lijfrente van mijn eersten man...." zij scheen opeens tot het besef te komen, tegen wie zij sprak, en liet er op volgen, zich met moeite een weinig oprichtende: „laat mij uw gezicht eens zien, Camilla."

Camilla knielde bij het bed neder, zoodat het licht op haar gelaat viel, en zeide, de hand der patiënt grijpende: „kan u mij zoo zien ‚Mama?"

„Ik ben nooit uwe moeder geweest. „Noem mij zoo niet," sprak de zieke. „O, gij zijt groot en schoon geworden. Uwe haren zijn glanzend, en uw figuur is bevallig," liet zij er op volgen, en bleef toen een poosje zwijgen.

„Het doet mij genoegen, dat gij u weer hier vertoond hebt. Kom nog maar eens terug," zeide zij, bij wijze van afscheid.

„Ik was gekomen om u op te passen, ik hoorde dat uw leven in gevaar was, en zou gaarne iets voor u doen...." begon Camilla, teleurgesteld over dien plotselingen afscheidsgroet.

„Wilt ge dat wezenlijk? Meent gij het?"

„Maar stellig, niets liever dan dat."

„O, blijf dan hier, dicht bij mij, dan kan ik slapen, ik ben zoo moe, en zoo bang. Als ik wil slapen zie ik visioenen, doch als ik weet dat er iemand in de kamer is, voel ik mij gerust. Doe het licht bijna uit, en blijf vlak voor mij zitten, dat ik je zien kan."

Camilla deed wat haar gevraagd werd, en nam plaats voor het bed. Julie verscheen niet meer.

Wat een zonderling wezentje, om geheel niet te komen kijken naar eene moeder, die haar altijd zoo lief had gehad, en die nu wellicht aan den rand van het graf was.

En dan, om geen de minste notitie te nemen van iemand, die onverwacht vreemd in huis komt. Telkens verwachtte Camilla dat zij, althans voordat zij zich zelve te bed begaf, nog eens in de ziekenkamer zou komen om te hooren hoe het ging, om te zien of er iets noodig was, en om met Camilla te overleggen wat er verder gebeuren zou.

Maar neen, niets van dit alles. Julie ging slapen, toen ze eindelijk van verveling niet meer wist wat ze zou doen, en dacht er geheel niet aan dat zij, bij afwezigheid van haar vader en de ongesteldheid harer moeder, tijdelijk het hoofd der familie was.

Die plotseling als uit de lucht gevallen zuster

boezemde haar geen belang in, zij herinnerde zich haar maar weinig, en vond het zeer natuurlijk dat deze kwam en ook weer heenging, zooals ze het goed vond.

Camilla kreeg daardoor dadelijk een duidelijk inzicht in het leven van dit zusje.

„Ze heeft geheel geen gevoel van hartelijkheid, geen besef van verantwoordelijkheid," dacht Camilla, toen zij aan de stilte in huis bemerkte, dat Julie was gaan slapen.

„Julie, Vic," zeide soms de moeder, zich half slapende omkeerende. Hare gedachten waren altijd dus nog uitsluitend met het beminde tweetal bezig. Af en toe kreunde zij even.

Zou zij pijn hebben? Camilla vroeg zichzelven telkens af, of zij niet het een of ander voor de zieke kon doen. Moest deze niet nog wat tegengif innemen? Zou zij plotseling kunnen sterven?

Zij keek eens rond of er niet ergens een drankje was of poeiers, die moesten worden ingenomen, maar zoodra zij de minste beweging maakte, deed Mevrouw Bazine opeens hare oogen open en beval: „niet weggaan, niet weggaan."

Zij scheen in haar slaap te kunnen zien en denken, want zoodra ze gesproken had, hoorde Camilla haar weer rustig als een slapende ademhalen.

„Als mijn bijzijn haar rust bezorgt, zal ik mij maar

onbeweeglijk houden," dacht Camilla, en verroerde zich verder niet.

Af en toe sloeg zij een blik op de slapende, die zij eigenlijk niet goed herkende. Zij had eene andere herinnering van haar bewaard.

Nu had zij, voor zoover ze wist, Mevrouw Bazine nooit in bed, of in nachtgewaad gezien, ze kon zich deze dame niet anders voorstellen dan geheel gekleed naar den laatsten smaak.

Maar ook de stem had haar vreemd in de ooren geklonken, dat kwam wellicht door de ziekte en ook door de ligging in bed.

Camilla sliep op school in een bedje zonder gordijnen en op een houten vloer. Mevrouw Nicholas was van meening dat de lucht in een slaapkamer zoo zuiver mogelijk moet worden gehouden, en dat daar niets onnoodigs mag wezen.

Mevrouw Bazine scheen van een ander gevoelen, en had de wanden zoo vol mogelijk behangen met allerlei zaken: er lag een dik tapijt op den vloer, stoelen met bekleede zittingen, en gordijnen en kleedjes waren overal aangebracht.

Er was voor Camilla iets verstikkends in dit alles, ze zou gaarne de deur wijd geopend hebben, doch toen zij dat wilde probeeren, klonk het dadelijk zoo bevelend: „hier blijven, deur niet open," dat ze maar weer naar het oude plekje terugkeerde,

en zich opnieuw met hare eigene gedachten bezig hield.

Het was een vreemde nacht voor haar, en af en toe had ze behoefte zich even met de hand over de oogen te strijken, om zich te overtuigen dat alles, wat ze hier om zich heen zag, geen droom maar de werkelijkheid was.

Terwijl Camilla wakend droomde, en Mevrouw Bazine slapend waakte, vloog de laatste plotseling overeind en riep: „daar is hij, daar is Vic."

Camilla luisterde en vernam nu pas een licht gestommel op de trap. De slapende had juist gehoord.

„Ik hoop dat Katrijn goed voor hem gezorgd heeft," fluisterde de zieke, en hield nu Camilla niet tegen, toen zij haar voornemen te kennen gaf om eens naar hem te kijken. Zij hoorde hem in de eetzaal rinkelen met borden en glazen, en opende behoedzaam de deur.

Daar zat Victor, een mooie jongen, met de karaf in de eene, het glas in de andere hand, bezig zich van wijn te voorzien.

Hij had een keurig maskeradepak aan, dat hem goed stond, en op zijn gelaat lag een trek van onschuldige en onbezorgde vroolijkheid.

Hij verschrikte even bij het zien van een onverwachte gestalte, en keek Camilla vragend aan.

„Ik ben Camilla! Zoudt ge mij herkend hebben?"

Hij beantwoordde die vraag ontwijkend: „o,

p a r d o n," zeide hij, „ik verwachtte niet u te zien."

„Ik hoorde dat uwe moeder zoo ernstig ongesteld was," deelde Camilla mede, „en wilde haar komen oppassen."

Hij haalde even de schouder op.

„Niets te beduiden," zeide hij achteloos, „wilt ge met mij soupeeren, Camilla?" en hij schoof een stoel bij.

„Dank."

„Geen honger? Ik wel. Ik rammel," en hij schudde zijn zotkap met belletjes, terwijl hij zich bediende.

„Zet dat ding af," zeide Camilla, hem de muts afnemende, „als je Mama het eens hoort."

„Is zij wakker? Dan zal ik haar mijn costuum eens laten kijken. Maar laten we eerst wat praten," en hij stak een cigarette op, en begon wat onzin te snappen over het gemaskerd bal.

Waarschijnlijk bespeurende dat Camilla op dit oogenblik niet gestemd was voor dergelijke mededeelingen, stond hij op en zeide verontschuldigend: „je moet denken als het al zoo laat is, en.... niet waar? men drinkt ten slotte zulke avonden ook meer dan genoeg, nu goeden nacht," en meteen wilde hij haar kussen. Zij boog zich echter ontwijkend onder zijn armen door.

„Hoe nu? zoo preutsch? Ben je bang voor een kus?"

„Neen," zeide Camilla met een glimlach, „maar jaren geleden woudt ge er mij geen geven, en nu wil ik niet. Gij weet, leer om leer...."

„*Rancune* dus! Enfin, daarom niet getreurd.... Gij bedenkt u niet? Nu dan tot.... a propos: blijf je bij ons? Ik mag het lijden, want het is hier in huis vrij suf."

„Ga maar gauw slapen, we kunnen morgen dat alles nader bepraten," antwoordde Camilla, de deur voor den knaap open makende. Hij knikte haar vriendelijk toe, en vertrok gapende. Blijkbaar was hij oververmoeid.

Camilla zelve was ook slaperig, doch daar Mevrouw Bazine zich koortsig heen en weer bewoog, en haar zeide dat zij de kamer niet weer mocht verlaten, bleef zij rustig bij haar bed zitten nadenken, totdat tegen den morgen Katrijn haar een kop koffie bracht en fluisterde: „uw bed is gereed. Ga nu spoedig slapen."

Dit liet Camilla zich geen tweemaal zeggen, de natuur eischte bij haar hare rechten op, en er lagen heel wat uren tusschen het oogenblik, waarop zij den heer Dufour uit de gevangenis afhaalde en dat, waarop zij nu weer in haar eigen bed stapte.

Toen Camilla den volgenden morgen ontwaakte, nam zij dadelijk hare plaats op de ziekenkamer weer

in. De zieke lag met gesloten oogen, doch kreeg een lichten blos van genoegen, toen zij het meisje zag.

„Het is heel vriendelijk dat gij gekomen zijt," zeide zij, „en ik ben blij dat ik u dit nog voor mijn dood kan zeggen."

„Ik beschouwde het als mijn plicht," antwoordde Camilla, „want hoezeer ik ten slotte tot hiertoe een gelukkig leven heb gehad, is er altijd een soort van twijfel in mijn gemoed geweest, of ik geen verkeerde daad deed met weg te loopen."

„Er bestond weinig reden voor je om hier te blijven, ten eerste was dit huis uw ouderlijk huis eigenlijk niet meer, en dan kon ik toen niet besluiten, je in mijn hart op één lijn te stellen met mijne eigene kinderen, en verheugde mij over uw heengaan. Dezen nacht," liet zij er op volgen, Camilla hare hand toehoudende, „dezen nacht vroeg ik mijzelve echter voor het eerst af: „waarom niet? Ik zou het nu als een geluk beschouwen een dochter te hebben, die zichzelven kan vergeten voor anderen, en wenschte dat Julie uw voorbeeld voor oogen had gehad."

Camilla werd geheel ontroerd door deze woorden, die zij zich haastte aan Pierre en zijn vader mede te deelen, met het verhaal van haar wedervaren.

Pierre drukte den brief aan zijn hart.

„Oho!" sprak zijn vader schertsend, „zoo'n teedere vriendschap zag ik nooit tusschen broeder en zuster."

„Maar zij is mij ook veel meer dan eene zuster, en als ik ingenieur ben wordt de pleegdochter uw eigen dochter."

„Dat doet mij genoegen, doch het is geen nieuws voor mij, ik had ulieder geheim al vermoed of half geraden, voordat het je zelf nog duidelijk was, en ik ben er zeer gelukkig over."

Vader en zoon keken elkander aan, Pierre sloeg de armen om zijns vaders hals. „Hoeveel heb ik toch aan u te danken," zeide hij, „dat gij mij eene opvoeding hebt laten geven, die mij in staat stelt het liefste meisje van de wereld mijn hand te kunnen aanbieden."

„En hoe dankbaar ben ik uw leermeester, den goeden heer Blampignon, die als een echte toovenaar met zijn tooverstok, de kennis, mijn onderneming heeft herschapen in iets groots en schoons, zoodat mijn zoon zich voortaan zonder blozen den zoon zal kunnen noemen van den ouden Dufour, den eigenaar van het welbekende salon," voegde Pierre's vader er bij.

„Was Camilla nu maar weer rustig in St.-Germain," wenschte Pierre. Hij vertrouwde haar maar half bij die Parijsche familie, al verheugde hij zich zeer over de verzoening, als hij bedacht hoe Camilla steeds, in het diepst van haar hart, die verwijdering betreurd had.

Zijn wensch werd echter niet vervuld.

Camilla bleef langen tijd in Parijs, en wel zoo lang, tot mevrouw Nicholas genoodzaakt was eene plaatsvervangster voor haar te nemen.

Doch laten we niet langer vooruitloopen op de gebeurtenissen, die snel op elkander volgden.

Toen Camilla, na haar brief geschreven te hebben, zich weder naar de ziekenkamer begaf, hoorde zij, zoodra zij de deur zoo zacht mogelijk opende, iemand haastig en driftig praten, terwijl hij met groote stappen op en neder liep.

Bevreesd onbescheiden te zijn, of iets te hooren dat niet voor hare ooren bestemd was, wilde zij zich terugtrekken, toen de heer Bazine, want deze was het — zich omkeerend haar in het oog kreeg.

Hij verhinderde haar heen te gaan door de deur wijder te openen, en haar vragend aan te zien.

„Camilla," zeide zij, als een antwoord op zijn blik, „Camilla Villiers!" voegde zij er bij, meenende dat hij haar niet verstaan had.

„Camilla, ja, ja, Camilla Villiers," herhaalde hij schamper. „Camilla Villiers, die ook al, door die dwaze en lasterlijke geruchten misleid, spoedig komt onderzoeken of haar kapitaaltje wel veilig is, he?

Wees gerust, juffertje, niemand denkt er aan u te willen bestelen."

Camilla sloeg de handen van verbazing ineen, en vond niet dadelijk een antwoord. „Bestelen," mompelde zij, bijna onwillekeurig het antwoord herhalende, dat ze wellicht nog nooit in den mond had genomen.

„Ha, nu het onnoozele duifje spelen, dat zich houdt alsof ze niet eens begrijpt wat er bedoeld wordt. Kom, kom, zeg liever ronduit hoe de angst voor het lieve geld vleugels gaf aan de voeten, die tot nog toe den weg naar ons huis niet konden vinden."

In volle drift en verontwaardiging voegde de heer Bazine er nog eenige dergelijke harde woorden bij, maar deze gingen verloren voor Camilla. De eerste schrik over den ruwen uitval van een beschaafd man maakte plaats voor verontwaardiging over een zoo hatelijke verdenking, en den wensch om spoedig op de juiste wijze de beschuldiging te weerleggen.

Naar woorden zoekende naderde zij den heer Bazine, en keek hem ferm in de oogen. „Ik verdien niet op deze wijze door u behandeld te worden," sprak zij.

De toon van haar stem scheen eenigen indruk op hem te maken.

„Waar ik aan gedacht moge hebben, zeer zeker niet aan geld."

„Louter toeval dat u hierheen bracht op het oogenblik dat die onzinnige geruchten over mijn zaken werden uitgestrooid," zeide hij, licht de schouders ophalende, „enfin, het doet er niet toe. Tot uwe geruststelling kan ik u verzekeren, dat alles wat ge moogt hebben gehoord onwaar was, en bovendien; uw geld is niet in mijn zaak, het is veilig belegd en zal u, volgens den wensch van uw vader, worden uitbetaald op den dag uwer meerderjarigheid."

„Mijnheer Bazine, veroorloof mij u nogmaals te verzekeren...."

„Goed, goed, ik neem alle verzekeringen voorhands aan," zeide hij, „alleen kunt ge 't mij niet ten kwade duiden, dat uwe komst hier al den schijn heeft...."

„Ik had niet kunnen wegblijven," riep Camilla uit, „verbeeld u, te vernemen dat...." zij zweeg plotseling, het bericht wilde niet goed over hare lippen komen.

„Dat Mama Mevrouw Bazine hulp noodig had.."

„Welk bericht trof u zoo, dat ge hier niet kondt wegblijven?" vroeg de heer Bazine stroef, voor haar blijvende staan.

„Ik hoorde," fluisterde Camilla hem bijna toe, „dat u ver weg op reis waart gegaan, dat Mama zich vergiftigd had, en veel leed, en dat ze hulp

noodig had. Ik heb toen aan niets anders gedacht dan hoe ik wellicht kon helpen, en bovenal hoe het meisje een verkeerde daad kon goed maken, die het kind bedreef."

„Hm, hm," deed de heer Bazine. Hij geloofde wel dat Camilla de waarheid zeide, doch dat alles was hem vrij onverschillig.

Wat hem, den man van zaken, ergerde en woedend maakte, was dat gepraat, was dat ellendige praatje over hem en zijn zaken.

Toen Camilla binnen kwam, was hij bezig zijn vrouw te kapittelen over haar onverantwoordelijk dom gedrag. Hij wendde zich nu weer tot haar, en vervolgde zijn begonnen strafpredikatie.

„En dan nog die domme comedie van die vergiftiging — een mooi liefdeblijk voor onze kinderen...." begon hij, doch Mevrouw lag achterover met gesloten oogen en verroerde zich niet. „Ah zoo, een v a p e u r !" zeide hij minachtend, en zich op zijn hielen ronddraaiende verliet hij de kamer, het aan Camilla overlatende om de patiënt weer in het leven terug te roepen.

Camilla begaf zich nu naar het bed, en raakte even de handen der zieke aan. Deze waren koud. Zij wreef ze een poosje tusschen de hare, die op dit oogenblik gloeiden, maar Mevrouw Bazin gaf geen teeken van leven.

Op een tafeltje stond een reukfleschje, Camilla goot er wat van op een zakdoek, en hield dat de zieke onder den neus, terwijl ze haar zacht toesprak.

„Zie eens," zeide zij, „u is zoo koud. Wil ik het dek wat hooger ophalen? Heeft u al ontbeten?"

„Is.... is hij niet meer hier?" vroeg fluisterend de patiënt, die nog al spoedig weer bijkwam. „O Camilla," zeide zij, de oogen openend en het meisje aanziende, „waarom ben je weggegaan? Ik kon niet slapen, die akelige visioenen.... o, ik ben zoo bang."

„Heeft u al ontbeten?" vroeg Camilla kalm.

„Ik weet het niet. Ik weet niets meer."

„Ik zal Katrijn vragen de chocolade hier te brengen, dan ontbijten we samen," zeide Camilla, die ook trek kreeg.

Spoedïg kwam de oude meid alles brengen, en hoezeer Mevrouw Bazine niets door de keel kon krijgen zooals ze vertelde, verdween het voorgezette toch spoediger, dan na zoo'n verzekering mogelijk scheen.

Na het ontbijt moest Camilla haar een spiegel voorhouden, ze wilde zich wat r o u g e aanleggen, om die akelige bleekheid te verbergen.

„Vic zou anders bang voor zijn moeder worden," zeide zij met een glimlach van tevredenheid tegen haar spiegelbeeld.

Victor, die een poosje later even naar zijn moeder kwam kijken, scheen zich overigens weinig aan haar uitzicht gelegen te laten liggen. Hij was nog te zeer vervuld met de pret van den vorigen avond, en vertelde zeer luidruchtig van alles door elkander, zonder een oogenblik te bedenken, of de toehoorster er al of niet belang in stelde. Hij praatte en lachte blijkbaar voor eigen genoegen.

„Dans jij wel eens, Camilla?" vroeg hij opeens.

„We leerden op school dansen, en deden het onder elkander, maar een bal komt zoo nooit in mijn leven voor," antwoordde zij.

„Dansen, dansen is mijn lust," riep hij uit, pakte haar om den middel en zong zachtjes wiegende: v a l s e c h è r i e....

Toen lachte hij vroolijk, bood haar buigende een stoel aan en sprak: „het is eigenlijk geen b o n t o n om veel van dansen te houden, maar ik ken niets heerlijkers dan zoo op de maat voort te zweven.... dat is te zeggen: schaatsenrijden gaat er toch misschien nog boven. Dat is een zaligheid. Ja, ik moet mij nog een beetje oefenen, overmorgen is er een groot ijsfeest in het Bois de Boulogne. Als ge lust hebt mee te gaan...." begon hij tegen Camilla, op dien lossen, half achteloozen toon, waarbij de woorden hem meer uit den mand schenen te vliegen dan wel dat hij ze uitsprak.

„Zou ik op uw geleide kunnen rekenen?" vroeg zij lachend.

„Ja, maar in fijn toilet, hoor. Ik zie mooie meisjes graag mooi gekleed, en er zullen keurige toiletten zijn. Men verzekert, dat Wörth een halven nacht heeft zitten peinzen over iets nooit geziens. Mama, hoe wordt Julie?"

„Julie!" riep mevrouw Bazine verschrikt uit. Een trek van radeloozen angst vloog over haar gelaat, terwijl zij bedacht dat er voor haar dochtertje nog niets besteld was.

Ze poogde na te denken, maar blijkbaar kostte haar dit moeite, want ze hield even beide handen aan haar hoofd, en bleef zwijgen.

Victor sloeg een vluchtigen blik op zijn moeder, en zeide toen, als besp.urde hij volstrekt niet, hoe zij te kennen wilde geven dat zij zoo ziek was:

„Het heeft nog den tijd, en u behoeft er zich het hoofd niet mee te breken," zeide hij, „Julie kan zelve haar mondje ook wel roeren."

„Neen, daar zou niets van terechtkomen," verzekerde mevrouw Bazine.

Victor lachte. „Ik geloof daarenboven," zeide hij, „dat men het gerust kan overlaten aan de menschen die er voor zijn, en dat ten slotte de meeste dames, al brengen ze ook nog zooveel tijd in de magazijnen met uitzoeken door, eenvoudig nemen wat de leveranciers voor haar noodig vinden."

„Waar haal jij al die wijsheden over het dameslèven van daan?" vroeg Camilla.

„O, ik zet mijn oogen open, vang zoo hier en daar het een en ander op, en knoop er af en toe wat van in mijn oor, wat mij later soms te pas kan komen," antwoordde hij.

Terwijl Victor en Camilla zoo'n beetje over alles en niets met gedempte stemmen bleven schertsen, lag mevrouw Bazine na te denken.

Opeens vloog zij half overeind: „ha, daar heb ik een goeden inval," zeide zij, „dat zal Papa weer in het humeur brengen."

„Papa?" vroeg Victor verwonderd.

„Ja, Papa is weer terug. De zaken waren heelemaal niet in de war. Toevallig heeft hij verzuimd mij te zeggen, dat hij voor eenige dagen de stad uit moest, en even toevallig is hij langer weggebleven dan het plan was."

„Dat dacht ik wel. Ik heb nooit iets van die geschiedenis geloofd," merkte Victor ter loops aan.

„En," vervolgde de moeder, „toen hij nu thuiskomende vernam, wat er gaande was, werd hij woedend, letterlijk woedend, en dat wel op mij, die er het meest onder geleden had."

Victor haalde licht de schouders op, als wilde hij zeggen dat zijn moeder ook eigenlijk alleen de schuld droeg van de verspreiding van het praatje.

„Gelukkig dat Camilla juist binnenkwam en daardoor een einde maakte aan al de harde woorden, waarmee hij mij martelde, en waardoor...."

Victor maakte een beweging als om de kamer te verlaten, zoodra zijn moeder uitgesproken zou hebben, en daardoor brak deze hare klacht spoedig af en liet er op volgen: „het zal hem stellig goed doen als gij en Julie bij dit feest in het oog vallend schitterend gekleed zijt. De menschen kunnen dan zien, dat slechts lasterlijke geruchten...."

„Ik ga in mijn narrenpakje, er zal wat flanel onder gezet worden tegen de koude, en laat u Julie dan maar verschijnen als een ijskoningin, — hermelijn, zilver, fluweel, een diadeem en wat er al zoo meer te voorschijn zal gebracht worden," somde hij op, en verliet onbezorgd en vroolijk de kamer, Camilla een bevallige kushand toewerpende.

„Wat een zonnige verschijning," zeide Camilla.

„Hij is sprekend mijn evenbeeld," verzekerde Mevrouw Bazine. „Julie heeft meer van haar vader, maar waar blijft zij toch? Och, wilt gij haar eens even gaan roepen? zij heeft de gewoonte om in bed te liggen lezen, en vergeet dan geheel om op te staan. Het is een slechte gewoonte, doch ik deed het vroeger ook zoo graag, en men kan er de kinderen moeilijk hard over vallen."

Camilla deed wat haar gevraagd was, en vond

werkelijk het jonge meisje met een boek, dat zij dadelijk wegstopte.

„Goeden morgen, Julie," zeide Camilla.

„Wat komt gij hier doen?" vroeg Julie, met een knikje den groet beantwoordend.

„Uit naam uwer moeder zeggen, dat het meer dan tijd is om op te staan."

„Ik houd niet van vroeg opstaan. De dag is nog lang genoeg," antwoordde Julie, blijkbaar van plan, om dadelijk de lektuur voort te zetten.

„Uwe moeder wilde nog een nieuw kostuum laten maken voor een ijsfeest," vertelde Camilla.

„IJsfeest? Een nieuw kostuum! Zijn de bordjes hier in huis weer geheel verhangen?" vroeg Julie, meer aan zichzelve, dan wel aan Camilla, want plotseling zich tot deze wendende, zeide zij: „gisteravond zijt ge zoo opeens uit de lucht komen vallen, en nu.... zeg, ben je weer in genade aangenomen? en zult ge voortaan ons alleraangenaamst leventje deelen?"

„Wilt ge niet eerst opstaan?" vroeg Camilla.

„Ook al goed. Maar zeg, waarom ben je vroeger toch eigenlijk weggejaagd?"

„Ik ben eigenlijk meer weggeloopen," verbeterde Camilla.

„Zoo! Dat is nog al romantisch. Ik zou er ook wel lust aan hebben," zeide Julie, uit bed stappende. „Zeg nu eens, dat ik niet stipt uw bevelen heb opgevolgd en

vertel mij onder de hand gauw van al je avonturen."

„Ge begrijpt," sprak Camilla ernstig, „dat het eene vrij domme daad is van een kind om stilletjes weg te loopen, en dat men zulke dingen liefst in het vergeetboek schrijft. Dit kan ik je wel zeggen, als vrucht van mijne ondervinding, dat, hoezeer mijn leven er door verbeterd werd, ik toch altijd een gevoel van schaamte en berouw over mijn handelwijze gehouden heb, en dat het mij verheugde, toen ik de droeve berichten hoorde over.... over de gebeurtenissen in huis, daarin een aanleiding te hebben om te komen en zoo mogelijk te helpen."

„Je bedoelt dat vergift?" zeide Julie zacht, met een gebaar van griezeligheid.

Camilla knikte toestemmend.

„Als ik mij vergiftigen wilde, zou ik het tenminste goed doen," zeide zij heftig.

„Denk en praat niet over zulke akelige dingen," ried Camilla.

„Het praten zal ik laten, doch als.... als er opeens zulke dingen gebeuren, kan men het denken er over niet laten," merkte Julie aan, „maar zeg nu toch eindelijk: blijf je hier wonen?"

„Neen, ik heb eene betrekking, ik geef les."

„Bah!"

„Zeg dat niet. Het leven is rijk en vol en prettig, als men vast werk heeft."

„Misschien, doch ik zou van zulke rijkdom en prettigheden niet houden."

„Onbekend maakt onbemind."

„Ik zou heel, heel schoon en schatrijk willen zijn, en schitteren in de groote werld. O, om zoo schoon te zijn," riep zij uit met een blik op de plaats waar haar boek lag, „als een romanheldin...."

Terwijl de dochter zich kleedde, deed de moeder een poging om op te staan: het plan om een mooi toilet voor Julie te gaan bestellen had haar opeens een gevoel van kracht gegeven, doch het bleek dat zij werkelijk te onwel was.

Camilla vond haar machteloos uitgestrekt op den grond liggen; met behulp van Katrijn hielp zij haar te bed, en bracht haar weer tot zichzelve.

Hare eerste gedachte toen zij wat bedaard was, was weer voor Julie en het mooie ijskostuum.

„Er is haast bij, overmorgen reeds," zeide zij tegen Julie, die even naar hare moeder kwam kijken, doch in de verte bleef staan, en zich hield als zag zij het niet, hoe de zieke haar smeekend toewenkte om haar te kussen.

„Veel te laat bedacht," merkte Julie aan

„O, neen, het moet en dus kan het ook. Neem onmiddellijk een rijtuig en ga naar Madame B. en

bestel het costuum van een ijskoningin, zoo elegant mogelijk."

„Van welken prijs?"

„Dat komt er niet op aan. Het is zaak, dat gij in het oog valt als bijzonder goed gekleed," sprak de moeder.

„Ga je mee, Camilla?" vroeg Julie.

„Ik kan Camilla niet missen," sprak de moeder voor deze antwoordende, „gij moet Victor zeggen, dat hij mij genoegen zal doen je even te vergezellen."

Jullie haastte zich de kamer weer te verlaten.

Camilla voelde zich wonderlijk te moede, bij die kalme verklaring van Mevrouw Bazine dat ze haar niet missen kon, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, dat ze hier plotseling haar domicilie zou nemen.

„Gij moet weer vlak voor mijn bed gaan zitten net als laatst," beval Mevrouw Bazine, „en je niet verroeren. Als ik stellig weet, dat gij dicht bij mij zijt kan ik rustig slapen zonder te denken, en alleen door goed te slapen kan ik weer beter worden."

Camilla zag om naar eenige lektuur en vond een boek dicht onder haar bereik, zij opende het en begon er in te lezen. Mevrouw Bazine sliep spoedig in, of bleef althans stil liggen met gesloten oogen.

Camilla kon dus een heel poosje lezen, het ver-

haal boeide haar, doch het verplaatste haar in een wereld zoo vol bedrog en laagheid, dat zij zich verwonderd afvroeg, of er wel zooveel platheid en onwaarheid kon bestaan.

Zij had in haar gezond en kalm leven nooit van zulke slechte en bedriegelijke menschen gehoord.

„Een mooi boek," zeide Mevrouw Bazine ontwakende, „een getrouw beeld van het leven, ik zou je bijna al die personen kunnen aantoonen."

„Ik verlang niet naar de kennismaking," dacht Camilla, het boek wegleggende.

De dokter kwam.

Hij schreef Mevrouw Bazine een drank voor, zei dat zij stellig te bed moest blijven, en dat ze zich volstrekt niet mocht vermoeien. „Goed dat u een verpleegster hebt," zeide hij, met een half vragenden blik op Camilla.

„Mijne lieve voordochter Camilla Villiers," zeide Mevrouw Bazine, haar voorstellende.

De dokter boog even, en herhaalde haar de voorschriften, die hij gegeven had, waarna hij weer heenging.

„Hoort ge 't Camilla," vroeg Mevrouw Bazine, „de dokter heeft je aangesteld tot verpleegster. Blijf hier dus voor altijd, er moet iemand zijn, die mij

helpt, en oppast, en die mij zoo noodig kan vervangen bij de kinderen. Ik ben dikwijls ziek, en ik voel mij ook zoo bang als ik alleen ben."

Camilla gaf geen antwoord op deze vraag, door de zelfzucht gedaan.

„Als u het wenscht," sprak zij, na even te hebben nagedacht, „kan ik wel eenige dagen blijven, daar er vacantie is, doch overigens: u weet dat Mevrouw Nicholas mij heeft benoemd tot onderwijzeres op hare school."

„O, zij zou iemand anders kunnen nemen," bracht Mevrouw Bazine hier tegen in.

„Ik zal Mevrouw schrijven of zij zoo goed wil zijn mij eenig goed te zenden," antwoordde Camilla, „en hoop dat u in die acht dagen van mijn vacantie genoeg zult opknappen om mijne hulp te kunnen missen, en anders Julie...."

„Julie helpen?" riep de zieke lachend uit, „zij denkt er zelfs niet aan. Julie is een lief kind, heel lief, maar zelfzuchtig in de hoogste mate. Nu, zij is ook nog jong, en moet maar van het leven genieten. Ik hoop dat zij goed slagen zal met het kostuum, en dat zij zal schitteren op het feest."

Camilla was er niet rouwig om dat Mevrouw Bazine maar weer in slaap viel, zij kon zoo weinig antwoord geven op hetgeen deze zeide. Het klonk haar alles even vreemd in de ooren.

Die moeder, die hare kinderen, toen ze klein waren, steeds gekust en vertroeteld had, die ze alles toegaf, en hen leerde dat ze honderden rechten maar geen plichten hadden, beklaagde zich nu dat Julie zelfzuchtig was geworden en ongeschikt voor eenig ernstig werk.

Midden in die klacht uitte ze weer den wensch dat het meisje door fraaie kleeding mocht schitteren, alsof dat het grootste geluk was!

En dan tegenover mijzelve.... „hoe karakterloos," dacht Camilla, „in al die jaren geen oogenblik aan mij denken, en nu plotseling zeggen: „mijn leven wordt veraangenaamd door uw bijzijn, dus ik neem je in mijn persoonlijken dienst."

Camilla ergerde zich een beetje over zichzelve, dat ze zich ergerde over Mevrouw Bazine.

„Zij is lijdend en zwak, slechts voor een deel is deze patiënt aansprakelijk voor haar woorden en daden," dacht zij, een blik slaande op het gelaat, dat er nu zoo vervallen en vermagerd uitzag. „Zij lijdt door eigen schuld, want had ze haar kinderen niet zoo bedorven, ze zou er steun aan hebben; nu had zij niet toegegeven aan een verkeerd inzicht, ze zou geen vergift ingenomen, en zichzelve niet zoo zenuwachtig gemaakt en overspannen hebben: had

zij eindelijk mij niet zoo ruw van zich afgestooten, ik zou nu als haar oudste dochter.... doch al mag dit ook zoo zijn drukt eigen schuld niet het zwaarste?"

Camilla besloot over dit alles aan Mevrouw Nicolas te schrijven. Zij wist bij ondervinding hoe deze altijd goeden raad kon geven, daar zij een helder en onpartijdig oordeel over alle zaken had. „Raad u mij wat mij in dezen te doen staat," schreef zij.

Maar Mevrouw Nicolas zond Camilla wel de verlangde kleederen, en voegde er wel een hartelijk briefje bij — doch de gevraagde raad bleef achterwege. „Ik kan niet genoeg over alles oordeelen." schreef zij, „maar geloof dat gij het best zult doen bij den dag te leven. Doe wat uw hand vindt om te doen, en verdiep u voorloopig niet in de toekomst. Gij hebt nu in alle geval eenige vacantiedagen voor u, en indien het noodig blijkt, kunnen wij het wel zoo schikken, dat uwe vacantie nog wat verlengd wordt. Werk uw werk, en zing uw lied, daar, zooals ge het hier steeds gedaan hebt, en laat af en toe eens iets van je hooren. Onze gedachten zijn steeds bij je, en wij missen je zeer. Met aller hartelijke groeten, uwe u zeer liefh. vriendin,

J. N.

Camilla was al zeer spoedig in de gelegenheid om te zien, hoe verstandig het was om kalm af te wachten, wat de tijd zou brengen.

DRIE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Het IJsfeest.

Op den dag van het groote ijsfeest stond het huis van de familie Bazine als op stelten.

Men kan zich geen denkbeeld maken van dat geloop en gedraaf, van al de boodschappen, al de drukte en dien angst dat dit of dat er niet op tijd zou zijn: van al die uitroepen van bewondering en teleurstelling, als het een of ander mee- of tegenliep.

Mevrouw Bazine, die plotseling geheel hersteld scheen, hielp zelve met bevende handen om Julie te kleeden.

De heer Bazine zou zijn zoon en dochter vergezellen, en hoezeer hij zich nog volstrekt niet weer met zijn vrouw verzoend had, vond hij toch het plan om zich bij deze gelegenheid meer dan gewoonlijk schitterend op den voorgrond te stellen,heel geschikt.

Op die manier moest het domme gerucht het eerst en het best in het vergeetboek komen.

Ongelukkig liep het weer niet mee. De dooi was

ingetreden, en al dooide het niet hard genoeg om het feest daarvoor af te bestellen, nu al de toebereidselen in orde waren,—de zon en de lekkere vriesskoude, die kleur en leven aan alles moest bijzetten, waren verre te zoeken.

Een grauwe, eenigszins vochtige mist bracht dat waas van dofheid en somberheid, dat den glans uit de oogen, den gloed uit de harten van vele menschen schijnt te kunnen verbannen. Julie was ook zeer onder den indruk van het doffe weer, en uitte haar leed in menig ongeduldig woord tegen hare moeder, die het zich dan ook veel te onnoodig druk maakte. Langen tijd zweeg deze, maar deed eindelijk een heftigen uitval, waarbij zij Julie hare ondankbaarheid verweet, en den wensch uitte, dat zij meer op Camilla mocht gelijken.

„Ik ben mijzelve en begeer niet naar het model van anderen vervormd te worden," riep Julie uit, „en wat mijn dankbaarheid aangaat voor die mooie kleeren — waarin ik vertoond moet worden — wil u zien hoe groot die is? Kijk dan goed toe: ik ga eenvoudig niet," en bij deze woorden begon zij haar kleedje los te maken, en hare keurige laarsjes met wit bont los te rijgen.

„Julie, kind," riep de moeder verschrikt, „laat dat, kom, wees niet zoo'n driftkopje. Je begrijpt dat ik het zoo niet bedoelde."

„Beter om het dan ook maar niet zoo te zeggen," mompelde Julie, de aangerichte schade spoedig weer herstellende.

Victor sprong de kamer in, en bracht eenige afleiding.

„Klaar?" vroeg hij. „Laat nu eens kijken, Juul," en hij monsterde haar met kennersblik. „Goed gelukt bepaald, heel goed, alleen, kom eens hier," en hij nam haar bij de hand, en bracht haar voor den spiegel.

„Knikt dat stuursche juffertje daar eens toe met een van je liefste engelenlachjes," zeide hij. „Ha, Camilla, Mama, zie nu eens hoe goed dat uitzicht al wordt."

„Laat mij los, Vic."

„Dadelijk, maar we zijn er nog niet. Nu moet er bij dien engelenlach nog een klein tintje majesteit, ter wille van het kostuum. Bravo, bravo, heel goed. Papa, we zullen eer inleggen met ons ijskoninginnetje. Och, lieve zuster Camilla, hoe droevig dat gij geen getuige wilt zijn van haar triomf, maar troost u, ik zal je van avond een beschrijving geven, die wellicht de werkelijkheid nog zal overtreffen, want weet je, in mijn verhaal verjaag ik dien grauwen damp, en laat de heerlijke winterzon de grootste rol spelen. A u r e v o i r," zeide hij buigend heengaande, „ge wilt mij nog geen kus geven?" vroeg hij, nog eens terugkomende.

Camilla schudde lachend het hoofd.

„O wreede schoone," declameerde hij, en zweefde achter zijn vader en Julie de trap af. Het rijtuig wachtte, en toen Camilla het klein gezelschap voor de ramen nakeek, was het vroolijke gezicht van Victor, die haar een kushand toewierp, het laatste wat zij zag.

Het feest had een allerdroevigst verloop. Begon het reeds onder sombere voorteekenen van vocht en kleurloosheid, niet lang duurde het of de dokter, die uit voorzorg op de baan aanwezig was, had zoovelen om zich heen, die zijn hulp noodig hadden, dat er nog een paar deskundigen onder de gasten tot hulp moesten worden geprest, hier, om bloed te stelpen, daar om een voorloopig verband aan te leggen om armen, polsen of enkels.

Maar alsof dit alles nog niet genoeg was, sloegen twee paarden voor een ar gespannen op hol, en stormden midden door de schaatsenrijders heen. Die het zagen aankomen hadden nog maar nauwelijks tijd op zij te vliegen, maar velen waren reeds als door een wervelwind meegesleurd, of onderstboven geworpen, voor ze nog gemerkt hadden dat er iets bijzonders gaande was.

Onder deze laatsten was Victor, hij werd aangereden en plotseling achterover neergesmakt, zoodat hij voor dood bleef liggen.

Het duurde stellig eenigen tijd voordat hij opgemerkt werd, alles was op zij gedrongen en ieder was in spanning over den afloop van de wilde vlucht der hollende dieren.

Eindelijk keerde eene dame zich toevallig om, en zag hem daar liggen. „O, kijk eens, hoe prachtig." was haar eerste uitroep, voor zij nog aan iets ernstigs dacht.

Velen keken en konden zich haar uitroep verklaren, het was een schilderij, zooals die mooi gevormde jongen met zijn lief, kinderlijk gezicht daar, eenigszins in de losse sneeuw weggezakt, als een slapende prins uit een sprookje rustig lag.

Maar zeer spoedig begrepen de omstanders, dat die onbeweeglijkheid duidde op bewusteloosheid, zoo niet erger. Een dokter knielde bij hem neer, en poogde hem zacht overeind te helpen, maar hij vermocht geen beweging in hem te krijgen.

Een hevige gil klonk door de lucht, en Julie, dadelijk door haar vader gevolgd, baande zich een weg naar haar broeder. „Victor, Victor," riep zij, „o, blijf daar zoo niet liggen, kom, doe de oogen open," maar wat de schoone ijskoningin ook mocht bidden of bevelen, het hielp even weinig als het sterke reuk-

middel, dat de dokter hem onder den neus hield.

„Leeft hij, dokter?" vroeg de heer Bazine angstig.

„Ik hoop ja," luidde het antwoord, „maar we moeten beginnen met hem van hier te verwijderen."

Hijzelf met den vader en een paar der omstaande heeren namen nu Victor op, en brachten hem in de ambulance, waar het echter al zoo overvol was, dat er niet dan met de grootste moeite een nog ondoelmatig plaatsje te krijgen was.

Er werd besloten hem voor alles naar eigen woning te vervoeren, en hoeveel bezwaren er ook tegen het transporteeren konden zijn — er bleef geen keuze.

De dokter nam zelf de leiding op zich, en zoo geschiedde het dan dat hij, die zoo luchtig en vroolijk eenige uren geleden het ouderlijk huis had verlaten, daar nu als een levenlooze in teruggebracht werd.

Mevrouw Bazine ontstelde zoo hevig bij dit gezicht, dat zij hare weinige zelfbeheersching verloor, en in plaats van kalm te wezen, in luide snikken, rumoerig schreien, en schreiend praten haar leed lucht zocht te geven.

„Stilte, stilte," fluisterde de dokter gebiedend, wenkende dat men haar verwijderen moest. Alle gedruisch, alle geluiden moesten ver van den armen lijder blijven, in deze oogenblikken waarin hij nog zweefde tusschen leven en dood.

Camilla wilde haar volgen, maar de dokter, die met één oogopslag gezien had, dat zij de eenige geschikte persoon was om zijn wenken te begrijpen, verzocht haar te blijven.

Hij zag zich niet in haar bedrogen, zij mocht inwendig beven van ontroering zij herkreeg onmiddellijk de benoodigde kalmte, om nauwkeurig en rustig te doen, wat van haar verlangd werd. Het duurde geruimen tijd, voordat het duidelijk werd, dat er nog een levensvonkje gloeide, maar eindelijk kwam er eenige beweging in de oogleden, en openden zich de lippen min of meer.

Het groote gevaar was nog lang niet geweken, maar toch, er bestond weer eenige hoop, dat dit jeugdige leven behouden zou blijven.

Een paar groote tranen rolden bij dit levensteeken over de wangen van den heer Bazine, die, in een hoek van de kamer onbeweeglijk op een stoel was blijven zitten, terwijl de dokter alle hulpmiddelen, die ter zijner beschikking stonden, aanwendde en af en toe een vluchtigen wenk gaf aan Camilla om te doen wat hij van haar verlangde.

Nu vervolgde de dokter de begonnen behandeling, en had de voldoening van eindelijk den diepen zucht te hooren, waardoor de bewustelooze zelf een poging deed, om zijn longen weer in werking te stellen.

Thans was hij werkelijk voor een groot deel gered,

doch er bestond nog groot bezwaar voor zijn hersenen, en pas veel later zou het kunnen blijken, of de tijd en de jeugd het verbroken evenwicht zouden kunnen herstellen.

Voor alles moest nu de meest volkomen stilte in acht genomen worden, de dokter onderzocht zelf de sluiting der deuren, en wilde deze zoo geopend vastgezet hebben, dat niemand in vergissing of gedachteloos ze dicht kon laten vallen, hij verzocht dat allen in het huis slechts op pantoffels zouden loopen, en gaf aan ieder in het bijzonder de verzekering, dat de geringste schok of schrik doodelijke gevolgen kon hebben.

Hij beloofde zoo spoedig mogelijk nog eens terug te zullen komen, doch gaf toch zijn aanwijzingen voor den nacht.

Hij richtte zich hierbij tot Camilla, die den patiënt niet uit haar oog mocht laten, maar toen hij haar zeer nauwkeurig gezegd had, hoe zij de compressen op het hoofd vernieuwen, de temperatuur opnemen en met al het overige handelen moest, wendde hij zich tot den heer Bazine, en zeide, op vragend veronderstellenden toon: „u blijft natuurlijk hier ook in de kamer. Het is van belang, dat uwe dochter niet alleen is in dit geval."

De heer Bazine knikte toestemmend.

En zoo was dan Camilla, die eigenlijk nog nooit

een ernstigen patiënt van dichtbij gezien, veel minder opgepast had, opeens bevorderd tot verpleegster van een zieke, wiens leven aan een zijden draad hing.

Hoe zonderling loopen toch de zaken in het leven. Zij voelde zich volkomen in staat om alles te doen wat de dokter haar had gezegd, en zij wist dat Victor geen betere verpleging zou kunnen krijgen, omdat haar geheele hart bij haar werk was.

De liefde, die zij voor de beide kinderen steeds gevoeld had, al werd die ook niet beantwoord, was onverminderd gebleven, en nu Victor daar zoo lijdend voor haar lag, scheen het haar, als kon zij nooit weer gelukkig zijn, wanneer hij niet herstelde. Het speet haar dat zij hem een kus had geweigerd, en zij nam telkens zacht zijn handen in de hare, om die door wrijving te verwarmen.

De nacht ging stilletjes voorbij, de heer Bazine zat meestal onbeweeglijk, en keek van zijn zoon naar Camilla, en van haar weer naar den lijder. Er werden tusschen de twee wakenden geen tien woorden gewisseld, en toch spraken ze door hunne oogen een taal, die ze beiden verstonden. Het scheen Camilla althans toe, alsof de heer Bazine haar gezegd had: „ik verheug mij dat gij hier zijt, en zou aan nie-

mand de verzorging van mijn armen jongen zoo goed toevertrouwen. Vergeef mij dat ik u zoo ruw heb verdacht, van hier gekomen te zijn uit angst voor uw geld. Ik weet nu wel beter."

En het was den heer Bazine, alsof Camilla geantwoord had: „ge ziet dat alles lang vergeten en vergeven is. Wij hebben beiden geene andere gedachten, geen anderen wensch, dan om Victor weer te zien herleven."

De dokter was tevreden toen hij terugkwam, maar vele en vele lange dagen gingen voorbij, voordat hij kon zeggen: „de knaap is gered." Het bewustzijn, dat in zoo'n ondeelbaar klein oogenblikje verloren was gegaan, had heel wat tijd noodig om geheel terug te keeren, en toen bestond er nog langen tijd vrees voor zijn krachten.

De eerste, die hij herkende, was Camilla. Zij zag dat zijn oogen een andere uitdrukking hadden dan in al de voorgaande dagen, en knikte hem toe, terwijl zij zijn dek wat terechtlegde.

„Camilla," fluisterde hij opeens.

Dat oogenblik zou zij nooit vergeten. Hij sloot even de oogen, herhaalde toen haar naam, en scheen te bedenken waar hij was, en wat er eigenlijk om hem heen voorviel.

Camilla verroerde zich niet, zij was toevallig alleen in de kamer, en begreep dat het het beste moest zijn om hem niet af te leiden.

Na verloop van eenige minuten keek hij weer met bewustzijn rond, en nu ging zij Julie en Mevrouw Bazine de goede tijding mededeelen.

Gelukkig hield de laatste zich vrij kalm, zij was al den tijd van Victor's ziekte zoo overspannen geweest, dat ze niet dan door bedarende middelen den slaap kon krijgen.

Julie had nare dagen gehad, haar afkeer van zieken kon ze niet overwinnen, en zoo vermeed zij de kamer van Victor evenzeer als die van haar moeder. Deze laatste beklaagde zich telkens luide over haar dochter tegen Camilla.

„Wat heb ik aan dat meisje!" zeide zij, vergetende dat zijzelve verzuimd had haar goed op te voeden.

Camilla's vacantie was lang om, maar er kon geen sprake van zijn haar terug te roepen van een plaats, waar zij zoo noodig en nuttig was, als aan het ziekbed van Victor en Mevrouw Nicholas, die geregeld door Camilla tijding uit Parijs kreeg, had zelve geschreven, dat het verlof voor onbepaalden tijd verlengd was.

Pierre en zijn vader hadden zich langzamerhand verzoend met Camilla's verblijf te Parijs.

„De menschen verdienen niet, dat het lieve meisje zich geheel aan hen wijdt," betoogde de heer Dufour tegen zijn zoon, „maar in het leven wordt menigeen beloond, die eigenlijk straf verdiende; en dan ontvangt onze Camilla de heerlijkste voldoening, die zij zich kon wenschen. De familie, die innig blij was dat het kind zelve aanleiding gaf om geheel met haar te breken, voelt welk juweeltje ze dom genoeg prijsgaven, en is nu de wereld te rijk, dat ze haar weer als lid van het gezin mogen beschouwen."

„Geen wonder!" riep Pierre uit, „zoo'n lief, verstandig, hartelijk en engelachtig schepseltje!"

De goochelaar stemde met dien lof in. „En ten slotte," voegde hij er bij, „blijft zij toch bij ons."

„Als al dat waken en zorgen haar ten minste maar geen kwaad doet...." sprak Pierre opeens bezorgd.

„Onzin! Zij is stevig en gezond, ze is verstandig en geregeld opgevoed, kent geen kuren, en zal zich dus nooit te veel overspannen, omdat het verstand rekening houdt met de krachten. Maar bovendien: het echte vrouwelijke gemoed heeft zoo'n groote behoefte om werkzaam te zijn voor anderen, en vindt zooveel bevrediging bij het gevoel van nuttig te kunnen zijn, dat de ziekenverpleegsters daardoor

gehard worden tegen de vermoeienissen van haar leven. En daarbij is de verpleging van zulk een rustigen patiënt ook niet zeer afmattend."

Terwijl vader en zoon telkens als ze elkander spraken, en dit gebeurde nu dikwijls, bezig waren over Camilla, vlogen hare gedachten gedurig naar haar pleegvader en Pierre. Zij dacht aan den laatsten avond, toen het feest van den heer Blampignon en zijn zuster zoo droevig gestoord was, en kwam op den inval om Pulcherie een bezoek te brengen, zoodra zich de gelegenheid daarvoor eens aanbood.

Den allereersten tijd van haar verblijf in Parijs was er geen sprake geweest van zelfs maar even uit te gaan, doch later had Camilla, op raad en order van den dokter, dagelijks een half uurtje geloopen. Zoodra Victor echter zoover hersteld was, dat hij weer geregeld denken en praten kon, wilde hij zijn verpleegster volstrekt niet missen.

„Hier blijven, gauw weerom komen," die twee woorden werden honderden malen door hem herhaald, hij voelde behoefte aan hare rustige persoonlijkheid, zoowel om haar gezelschap, als ook omdat zij hem beter dan een der anderen kon helpen.

Hij had in alles hulp noodig, want hij scheen geheel verlamd, en kon zich nagenoeg niet bewegen.

Dat gezicht ontstemde zijn vader altijd zoozeer, dat deze den lijder steeds met angstig vragenden blik aankeek om te onderzoeken of hij nog al niet wat beter werd en aansterkte.

„Het zal stellig terechtkomen, doch het moet zijn tijd hebben," had de dokter herhaaldelijk gezegd, en natuurlijk kon niemand zeggen, of zelfs maar bij benadering gissen, hoelang het zou duren, voordat Victor zich weer vrij zou kunnen bewegen, maar geen dag ging er om, waarop de heer Bazine den geneesheer niet vroeg of hij geen tijd kon noemen.

Mevrouw Bazine vermoeide den zieke door de lange verhalen over hare eigene zenuwen, waar haar zoon nooit eenig belang in gesteld had, en Julie vond het zoo „akelig" om iemand te zien, die niet loopen kon, dat zij niet dan bij hooge noodzaak zich eens voor een poosje bij het bed van haar broer neerzette.

Camilla had zich daar gezellig geïnstalleerd en zorgde voor de dagverdeeling. Na het ontbijt, als Victor goed geslapen had, las zij hem iets voor, daarna ging zij zelve wat werken, en tegen den avond vertelde zij hem, en praatte met hem over allerlei. Hij mocht gaarne uit haar leven hooren, en zij vond daarin genoeg stof om hem aangenaam bezig te houden.

Soms lokte zij hem uit tot vertellen, en dan bleek

het haar hoe hij, lachend en dansend, al heel weinig tijd had gevonden om na te denken. Ook vernam zij, dat hij op school geregeld zooveel verzuimd had, dat hij eigenlijk nooit goed met een der klassen was meegekomen. Zonder dat zij het aanbood om hem wat les te geven, begon zij onder de hand elken dag een beetje met hem te repeteeren, zoodra hij dit kon doen, en dat beviel hem al spoedig zoo goed, dat hij er haar zelf aan herinnerde, als zij het eens scheen te vergeten. Maar voor de vakken, die hij waarschijnlijk het noodigst had goed te kennen, kon zij hem van geen dienst zijn. „Mijn vriend Pierre Dufour heeft privaatlessen genomen bij professor Blampignon, wellicht zoudt ge dat ook kunnen doen," zeide Camilla eens. Maar Victor schudde het hoofd.

„Neen, ik zou meer van een jeugdigen repetitor houden, dan begrijpen we elkander beter. Ik denk als die Mr. Pierre Dufour net zooveel slag heeft van les geven als gij, zou hij net de persoon zijn om mij een beetje voort te helpen."

Camilla lachte eens.

„Denkt ge dat hij het zou willen doen?"

„Wel, hoe zou ik dat weten? en ook is het de vraag of hij er tijd genoeg voor zal hebben."

Alles wat Camilla over Pierre had verteld, deed Victor toch zóó verlangen kennis met hem te

maken, dat hij zijn vader liet beloven eens een bezoek bij prof. Blampignon af te leggen, en bij dezen naar Pierre te informeeren.

„Als ik weer beter ben," zeide hij, „moet ik student worden, en Camilla heeft mij leeren begrijpen, dat ik dezen tijd niet nutteloos behoef te laten voorbijgaan. Ik denk dat Camilla's vriend, die nog kort geleden zelf zijn admissie-examen deed, mij beter dan iemand weer wat op dreef kan helpen om klaar te komen."

De wil van den patiënt is veelal de wet in huis, en zoo begaf zich dan ook al spoedig de heer Bazine op weg, om aan het verlangen van zijn zoon te voldoen.

Pierre kleurde even van verrassing over de vraag, en verontschuldigde zich wegens gebrek aan kennis. Professor Blampignon had echter een veel te vleiend getuigenis van hem gegeven, dan dat de heer Bazine niet met warmte zou hebben aangedrongen op een bezoek. „Het zal mijn zoon genoegen doen u te zien," zeide hij, „en ge kunt dan samen de zaken eens bepraten."

Pierre beloofde stellig den volgenden dag te zullen komen, een belofte, die hij niet verzuimde. Hij verlangde zoo Camilla weer te zien, en voelde

zich vereerd door het bezoek en de vraag hem gedaan.

Pierre en Victor maakten wederzijds zoo'n aangenamen indruk op elkander, dat er al afspraak gemaakt werd voor geregelde lessen, voordat nog de vraag beslist was, of Pierre al of niet zou kunnen.

Wel, tijd is rekbaar, en daar men in den regel kan wat men wil, zoo vond Pierre Dufour er ook geen bezwaar in om wekelijks een paar uren af te zonderen voor den beminnelijken patiënt van Camilla. Hij werkte dan zelf maar een beetje harder.

Victor kreeg door die goede hulp meer lust in de studie dan hij ooit te voren had gehad, en zoo was zijn ongeluk, vooral toen het bleek dat hij volkomen herstelde, hem in dit opzicht ten zegen.

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Camilla's afscheid.

Lang voordat Victor weer geheel hersteld was, keerde Camilla naar Saint-Germain terug.

Mevrouw Nicholas, die haar beminnelijk onderwijzeresje ongaarne wilde missen, had hierop aangedrongen, niet zoozeer in haar eigen als wel in het belang van Camilla.

Mevrouw Bazine, die eens zoo'n grooten afkeer van het vreemd kind had, dat ze zelfs niet besluiten kon Camilla een kus te geven, had zich nu zoo tot haar aangetrokken gevoeld, dat ze haar geheel van hare vrijheid beroofde, om haar altijd bij en om zich te hebben. Ze was een tijdlang bijna jaloersch geweest op haar zoon, die haar beroofde van Camilla's hulp, en in plaats dat zijzelve soms Camilla's taak zou overnemen, eischte zij hoe langer hoe meer hulp voor zichzelve van het meisje.

Hare reeds zoo overspannen zenuwen waren door het ongeluk,Victor overkomen,nog meer geschokt, en daar zij nooit geprobeerd had zichzelve te beheerschen,

raakte zij daartoe hoe langer hoe minder in staat.

Hartstochtelijke schrei-tooneelen werden afgewisseld door vlagen van drift, van buitengewone vroolijkheid of de diepste wanhoop, en bij al deze buien eischte zij dat Camilla, door rustig dicht bij haar te blijven zitten, haar tot kalmte zou brengen.

Camilla onderwierp zich, hoezeer het haar moeilijk viel, want zij vond in haar hart al even weinig sympathie voor de lijderes, als de heer Bazine en Julie. Maar dit nam niet weg, dat het nadeelig op haarzelve moest werken, en daarom drong Mevrouw Nicholas, die haar af en toe bezocht, er eens sterk op aan, dat zij de volgende week weer thuis zou komen.

„Ik kan haar niet missen. Ik zal het besterven, als zij heengaat," riep mevrouw Bazine, uit en Victor kreeg de tranen in de oogen bij de gedachte aan de scheiding, maar de heer Bazine hakte den knoop door, en zeide: „wij mogen niet onbescheiden zijn."

Hij begreep volkomen dat Mevrouw Nicholas gelijk had, in wat zij hem onder vier oogen had gezegd, en bepaalde met haar den dag der afreis.

„Nu kunt ge mij wel een kus geven," zeide Victor bij het afscheid.

„Zooveel ge wilt," anrwoordde zij, zich lachend over hem heenbuigend, om hare tranen te verbergen. Het viel haar smartelijk om den lieven jongen, dien zij steeds zoo opgeruimd zijn leed had zien dragen, te verlaten.

„En op je bruiloft kom ik dansen," fluisterde hij haar in het oor. Hij was ingewijd in het geheim.

Camilla legde schertsend den vinger op de lippen, als om hem tot zwijgen te vermanen. „Wees gerust, ik kan zwijgen," zeide hij.

De heer Bazine bood Camilla een keurig geschenk aan bij het afscheid, maar meer genoegen dan de fonkelende steenen, deden haar zijn hartelijke woorden: „gij hebt u schitterend gewroken, mijn kind," zeide hij, haar omhelzende, „ik vraag geen vergiffenis voor mijne laatste woorden, want gij hebt getoond ze u niet te willen herinneren, maar neem de verzekering aan, dat ik nooit meer berouw over eenige daad in mijn leven had dan over die, dat ik vrijwillig afstand deed van mijne vaderschapsrechten op u. Ik zou trotsch zijn, als gij mijn dochter waart."

Julie betreurde Camilla's heengaan ook op hare eigenaardige, dit is fletse manier. Haar leven was iets minder vervelend geweest in dezen laatsten tijd, en daar dit door het bijzijn van Camilla kwam, zou ze liever gezien hebben dat deze gebleven was.

„Gij moet nu maar uw best doen om Victor op te vroolijken, en het uwe moeder zoo aangenaam mogelijk te maken," ried haar Camilla.

„Ge weet hoe weinig geschikt ik daarvoor ben," luidde het antwoord.

Camilla had wel zelve eenige vertroeteling noodig, vonden mevrouw Nicholas en hare dochters, toen ze het meisje tot hare blijdschap weer thuis hadden, maar al mocht het waar zijn, dat de wangen iets vermagerd waren door de drukte en zorgen der laatste maanden — uit de oogen straalde het geluk. De donkere wolk, die steeds over hare herinneringen gehangen had, was voor goed opgetrokken.

BESLUIT.

Zij bleef les geven te Saint-Germain, totdat Pierre zijn studiën voltooid had en als ingenieur in een groote fabriek was geplaatst, toen kwam hij haar opeischen als zijn bruid, en liep geen blauwtje.

Victor had werkelijk het genoegen op hunne bruiloft te dansen, hij en Pierre waren, ondanks het verschil van leeftijd, groote vrienden geworden, en zeker had Victor nooit een kennis kunnen krijgen, die zulk een ware vriend voor hem was.

In de bruidsdagen had men in het salon Dufour een gelukkigen groep kunnen zien. Het was de directeur, die straalde van trots en glorie: het was de goede heer Blampignon, die een trouwe helper en leermeester voor Pierre's vader gebleven

was, en die nu, schoon bescheiden in een hoekje weggedoken, van harte genoot bij het daverend applaus, dat het nieuwe programma ten deel viel. Hij had het gemaakt en zijn vriend al de nieuwe proeven, die uitstekend gelukten, met groote zorg geleerd.

Het was Pulcherie, wier lippen zich bewogen, omdat zij al een beetje hardop begon te denken — een gevolg van den ouden dag — en die gedurig binnensmonds zeide: „alles het werk van mijn broer."

Het was de heer Bazine met zijn zoon en dochter, Mevrouw Bazine, die plan gehad had mede te komen, werd ouder gewoonte door het een of ander, waarschijnlijk door de zenuwen, verhinderd.

Het was Mevrouw Nicholas met hare beide dochters, en de hoogste klasse harer leerlingen, en ten slotte, of liever ten eerste, het aan ieder even sympathieke bruidspaar. Alle deze personen schenen één groot gezin te vormen, zoozeer voelden allen zich gehecht aan het jonge paar.

De heer Dufour hield langen tijd de eer van zijn salon op, tot deze met hem weer verouderde en eindelijk verdween.

De laatste dagen van zijn leven bracht hij zwervende door, doch kwam zich toch telkens eens verlustigen in het jonge huishoudentje, waar zijn portret in vergulden lijst boven de sofa hing. Hij had het geluk zich grootvader te hooren noemen,

en kon uren aaneen met de kleinen spelen, voor wie hij allerlei kunstjes deed, maar hoe lief hij die kleintjes ook had, niets ging hem boven haar, die zich altijd bij voorkeur zijn pleegdochter bleef noemen.

INHOUD.

I.	De thuiskomst	5
II.	Een offer	18
III.	Droeve dagen	31
IV.	De vlucht	37
V.	Op reis	40
VI.	Te Saint-Germain	50
VII.	In het tooverpaleis	63
VIII.	De vleermuis	74
IX.	Bij de oude min	85
X.	In Parijs terug	94
XI.	Een heerlijke avond	110
XII.	Het nieuwe leven	119
XIII.	Professor Blampignon	129
XIV.	De wandeling	140
XV.	Een onaangename ontmoeting	146
XVI.	Het plan van den geleerde	159
XVII.	In de gevangenis	166
XVIII.	De eerste voorstelling	173
XIX.	In vrijheid	179
XX.	De eigenaar terug	185
XXI.	Het gestoorde feest	197
XXII.	Camilla bij de familie Bazine	204
XXIII.	Het ijsfeest	233
XXIV.	Camilla's afscheid	250
	Besluit	253